

П О Р Е Д И Ц А

ВОССЕЛЕНА

Господарят
на паяците

ДИМАНТ

МАЙКЪЛ МУРКОК ГОСПОДАРТ НА ПАЯЦИТЕ

Превод: Милена Томова

chitanka.info

Погледнах тези, които ме бяха пленили. Не можех да повярвам на очите си. До кръста бяха хора, макар и значително по-ниски от мен, с източени тела и издути мускули. Имаха големи очи и прорези за уста, а от кръста надолу — осем крака покрити с кожа. Но личеше, че са човешки същества, с тела на хора и крака на паяци!

Опитах се да намушкам водача, но ръцете и краката ми бяха така омотани, че нищо не можах да направя. С безизразно лице водачът им насочи към мен дълъг прът. Краят му имаше ухо като на игла, дълго петнайсет сантиметра. Той ме мушна с него, аз се опитах да отвърна на удара и тогава, почти веднага, почувствах как цялото ми тяло се вцепени.

ВЪВЕДЕНИЕ ТРЯБВА ДА УСПЕЕМ!

Повдигнах глава и погледнах красивия едър мъж с блестящи диамантеносини очи, наведен над най-странното устройство, което бях виждал. То беше колкото телефонна кабина с много кръгови скали и превключватели. Голяма бобина, закачена в горния му край, излъчваше енергия, захранваше го динамомашина с необичайна конструкция.

Високият мъж седна в нещо като люлка, провесена от тавана на временната лаборатория — всъщност избата на къщата ми в Белгрейвия. Стоях до устройството и му съобщавах данните от уредите.

Вече много седмици работехме над машината — по-точно той работеше. Аз само бях дал необходимите за построяването ѝ пари и под негово ръководство изпълнявах някои прости задачи, които ми възлагаше.

Неотдавна, на една среща във Франция той ми разказа една чудна и невероятна история за своите приключения на различни места из планетата Марс. Там се влюбил в красива принцеса от град, наречен Варнал на зелените мъгли. Бил се с гигантски сини хора, наричащи себе си аргзууни и спасил половината континент от тяхната жестока тирания.

Разказано по този начин, приключението звучи като бълнуване на параноик или като сензационна лъжа на сладкодумен разказвач. Въпреки това му повярвах... и продължавам да му вярвам.

От разказа ми за първата ни среща стана ясно, че Майкъл Кейн, мъжът в люлката, е физик от Чикаго и работил над апарат, наречен от него предавател на материя. Първият експеримент се оказал неуспешен поради някаква повреда и той вместо в другата част на лабораторията бил пренесен на Марс!

Ние вярвахме, че това е Марс от далечното минало, процъфтяваща планета, преди човек да стъпи на нея, планета на странни контрасти, обичаи, пейзажи, животни. Планета на воюващи

нации на някога силно развита технически цивилизация — планета, на която Кейн получил признание. Опитен саблъор, той бил достоен съперник на противниците си от Червената планета. Романтик, отегчен от скучната обстановка на Земята, Кейн се зарадвал на щастливата си съдба да попадне там.

Но съдбата — този път в лицето на неговите колеги-учени — отново го върнала на Земята, и то точно когато щял да се жени за марсианската си любима! Учените в Чикаго отстранили повредата в преподавателя и успели да върнат Кейн на Земята. Както спял в марсианското си легло, в следващия момент се оказал отново в лабораторията сред усмихнатите лица на колегите си! Те мислели, че са му направили услуга!

Никой не повярвал на историята му. Този блестящ учен се дискредитирал, когато се опитал да убеди другите, че наистина е бил на Марс — преди милиони години! Не го допусkali до собственото му изобретение, дали му „безсрочен отпуск“. Обзет от отчаяние, че никога няма отново да види Марс, Кейн тръгнал да странствува безцелно по света, но през цялото време споменът за Вашу — името, с което марсианците наричали своята планета, — не го напускал.

И тогава случайно се срещнахме в едно малко кафене на френската Ривиера. Разказа ми цялата история. Накрая се съгласих да му помогна да построи частен преподавател, подобен на онзи в Чикаго, така че с малко късмет да се върне на Марс.

Сега неговият апарат беше почти готов!

— Трябва да успеем! — повтаряше той, говорейки си сам, докато работеше съсредоточено.

Излагаше на риск живота си, ако експериментът се окажеше неуспешен. Можеше да бъде захвърлен напосоки във времето и пространството. Доказателството в подкрепа на теорията му за изкривяване на времето и пространството посредством специална настройка на преподавателя — настройка, която съществувала по време на първия му експеримент — беше съвсем слабо. Напомних му, че дори и преподавателят да заработи, шансът отново да отиде на Марс е много малък. А ако отиде, каква ще е вероятността планетата да е такава, каквато я е оставил?

Но Кейн държеше на своята теория, изградена, доколкото разбирах, повече върху голямото му желание, а не върху реалности.

Беше сигурен в успеха, ако избере подходящо време от годината, подходящия ден и подходящо географско местоположение.

Едно място край град Солсбъри се оказа идеално за целта, а утре, в единайсет и трийсет следобед — точният момент. Затова работехме така настървено.

Що се отнася до самата апаратура, бях сигурен, че е добра. Нямам претенции да разбирам от изчисленията на Майкъл Кейн, но вярвах на характера му и репутацията му като физик.

Най-после Кейн вдигна глава от конуса, който закрепваше, и ме погледна с добре познатия ми меланхоличен и въпреки това изгарящ поглед.

— Край! — отсече той. — Остава само да го занесем на определеното място. Готов ли е енергийният фургон?

— Готов е — отговорих, имайки предвид преносимото динамо, с което щяхме да захраним апарата. — Да телефонирам ли в агенцията?

Той сви устни, намръщи се и скочи на пода. Погледна творението си и лицето му се отпусна. Изглеждаше доволен.

— Да. По-добре да им телефонираш тази вечер, отколкото утре сутринта.

Качих се на горния етаж и се свързах с агенцията по заетостта, от която бяхме наели „мускулна сила“ за пренасяне на оборудването до платото Солсбъри. Увериха ме, че сутринта хората ще са на линия.

Когато се върнах, намерих Кейн полузаспал на едно кресло.

— Хайде, старче — смущах го аз. — По-добре иди да си легнеш. Иначе утре няма да си във форма.

Кейн кимна мълчаливо. Помогнах му да се качи в спалнята на горния етаж. После и аз си легнах.

На сутринта хората пристигнаха с един голям фургон. Под малко припрените указания на Кейн те изнесоха предавателя на материя и го натовариха на фургона. Тръгнахме към платото на Солсбъри. Карах подир по-голямата кола, която Кейн беше кръстил „енергиен фургон“.

Избрахме едно място, далеч от прочутия кръг от камъни, Стоунхендж^[1]. Големите груби колони, смятани от мнозина за най-ранни астрономически обсерватории, стърчаха в бледата светлина на ранната утрин.

Бяхме докарали голяма палатка, за да защитим апаратурата си от атмосферни влияния и от любопитни очи. Опънахме я с помощта на

работниците и след това ги отпратихме със заръка на другата сутрин да се върнат с техния фургон.

Денят беше ветровит. Брезентите на палатката плющяха. Двамата с Кейн извършихме няколко последни проверки. Искяхме да сме сигурни, че всичко работи нормално и това ни отне по-голямата част от деня. Вече се смрачаваше, когато отидох да включа динамото, за да проверим и предавателя.

С напредване на времето лицето на Кейн ставаше все по-мрачно. Беше напрегнат и непрекъснато ми напомняше какво трябва да направя, когато настъпи моментът. Знаех го наизуст — просто да проверя няколко уреда и да натисна определени бутони.

Малко преди единайсет и трийсет излязох навън. Луната се беше издигнала високо, нощта беше неспокойна и бурна. По небето се движеха валма от големи черни облаци. Нощ, изпълнена с предзнаменование!

Останах няколко минути сгушен в голямото си палто и пуших. Умът ми почти се беше вцепенил от напрежението през изминалите седмици. Сега трябваше да се проведе експериментът. Бях почти изплашен — изплашен за Кейн. При неуспех той щеше да изгуби ако не живота си, то най-малкото надеждата си. Чувствах, че ако това стане, Кейн нямаше да бъде онзи човек, от когото се възхищавах.

Кейн ме извика и аз влязох в палатката.

Обичайното му спокойствие все още липсваше. Това се дължеше отчасти на почти пълното му изтощение, отчасти на очевидно същото заключение, до което бях стигнал и аз.

— Готови сме, Едуард.

Смачках недопушената цигара и погледнах към странната машина. Предавателят беше включен и тихо бръмчеше. Сканиращият конус на върха светеше с рубинена червенина и придаваше на вътрешността на палатката странен вид. Обляно от тази светлина, красивото лице на Кейн приличаше на някакъв благороден, но чуждоземен полубог.

— Желая ти късмет!

Той се усмихна и се опита да си придаде спокоен вид. Стиснахме си ръце и Кейн влезе в предавателя. Затворих панела зад него и го заключих. Погледнах часовника си. Оставаше една минута до

тръгване. Не смеех да си помисля, не смеех да разсъждавам какво предстоеше да направя.

Секундите неумолимо течаха. Отново си припомних всички инструкции и загледах как стрелките на уредите потрепват, а кръговите скали светят. Протегнах ръка и натиснах един бутон. Просто действие, но можеше да убие човек, да го предаде на забрава — физическа или духовна.

Изведнъж отгоре се чу пронизителен звук и стрелките силно затрептяха. Знаех какво означава това.

Кейн пътуваше! Но накъде? Може би никога нямаше да узная.

Запалих цигара и запуших. Мислех си за Кейн и за невероятните му приключения на древната планета. Питам се, както се бях чудил и по-рано, дали не греша, като му вярвам и му помагам. Питам се дали съм прав.

Почувствах и загуба сякаш нещо силно и важно беше махнато от тялото ми. Бях изгубил приятел.

После неочаквано от палатката се чу глас.

Шокиран, разпознах гласа на Кейн, макар че сега в него прозвуча различна нотка.

Значи се бяхме провалили. Може би не беше отишъл никъде. Може би беше сбъркал изчисленията. Полуоблекчен, силно развълнуван, нахълтах в палатката и отново бях шокиран.

Човекът, който стоеше там, беше почти гол. Беше Кейн, но не онзи Кейн, с когото си бяхме стиснали ръце преди минута.

Гледах изненадан това видение. Беше в кожени доспехи, украсени със странни, блестящи скъпоценни камъни, каквито не бях виждал. Върху широките му мускулести рамене имаше леко наметало с чуден син цвят. На лявото му бедро висеше дълъг меч с облечена в кожа дръжка закачен на широка кожена каишка без ножница. На краката си имаше тежки сандали, завързани с връзки до коленете. Косата му, сега забелязах, също беше по-дълга. Върху тялото му личаха белези — някои стари, други нови. Усмихна ми се някак си особено, сякаш поздравяваше стар познат, с когото не се е виждал отдавна.

Познах облеклото на Кейн от по-ранното му описание. Беше облекло на пакан — марсиански рицар!

— Кейн! — възкликнах изненадан аз. — Какво се е случило? Само преди няколко секунди ти беше... — Млъкнах, неспособен да говоря. Можах само да гледам.

Той пристъпи напред и ме хвана за рамото със силната си ръка.

— Почакай — строго каза той — и ще ти обясня. Но можем ли преди това да се върнем в къщата ти в Лондон? Може би отново ще ти трябва магнетофон!

Върнахме се с енергийния фургон в Белгрейвия. До мен седеше този странен боец с дълъг меч и чуждестранни, украсени със скъпоценни камъни доспехи.

За щастие никой не ни видя, когато влязохме в къщата ми. Той се движеше леко, бронзовите му мускули трептяха — грациозен супермен, герой от легендите.

Моят иконом не нощува вкъщи, затова сам приготвих храна за себе си, а на него — силно черно кафе, което той прие с голямо удоволствие.

Включих магнетофона и Кейн започна да разказва. По-долу излагам историята такава, каквато ми я разказа той, редактирана само под формата на въпроси и отговори, и със спестена по някоя и друга секретна научна информация. Така че всичко е написано така, както го чух от него.

Лондон
Април 1969

[1] Праисторически паметник сред платото Солсбъри, Уилтшър, Англия, състоящ се основно от големи мегалитни колони и трегери. — Б.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

ГОЛАТА РАВНИНА

След като влязох в предавателя, ме обзе страх. За първи път си дадох ясна сметка какво мога да изгубя.

Но беше много късно. Ти беше свършил твоя дял от работата. Започнах да изпитвам познатите усещания с машината. Нямаше никаква разлика, освен че този път не знаех къде отивам. Ако си спомняш, първия път смятах, че отивам до „приемника“ в другата част на лабораторията. Вместо това бях транспортиран на моя Марс. Сега накъде пътувах? Молах се отново да е Марс!

Пред очите ми се появиха странни цветове. Отново изпаднах в състояние на безтегловност. После усетих, че съм в близост с... всичко. След него дойде чувството за безтелесност и в същото време — че се нося с невероятна скорост през тъмнина. Не можех нищо да различа.

Събудих се в относителна тъмнина. Лежах по корем върху твърда камениста повърхност. Бях малко натъртен, но не изпитвах болка. Обърнах се по гръб.

Отново бях на Марс!

Разбрах го в момента, в който видях двете луни — Урнуу и Гархуу на марсиански, Фобос и Деймос^[1] на английски. Те осветяваха пустинен пейзаж от каменисти планински върхове и рядка растителност. На запад нещо блестеше, нещо, което наподобяваше огромна спокойна водна повърхност.

Все още бях с облеклото, с което бях влязъл в предавателя. Той предава във вълнова форма всичко, което се намира вътре в машината. Имах дори дребни пари в джобовете и ръчния си часовник на ръката.

Но нещо не беше както трябва.

Внимателно се изправих. Все още бях малко замаян, но вече ме обземаше подозрение, че нещо не е наред.

При първото ми двупосочно пътуване бях пристигнал точно извън град Варнал в южната част на Марс. Напуснах Варнал, когато

моите „загрижени“ учени-братя ме върнаха на Земята.

Но сега тази пустинна местност беше съвсем различна от онова, което бях видял на моя Марс!

И все пак беше Марс — доказваха го двете луни. В същото време не приличаше на онзи Марс, който познавах — Марс, който е съществувал по времето, когато на Земята е имало динозаври и човекът още не е господствал на родната ми планета.

Бях отчаян. Чувствах се безпомощен, невероятно самотен. Загубих всякаква надежда да видя отново любимата си годеница Шизала или да живея в мирния Град на зелените мъгли.

Марсианската нощ е дълга, а тази ми се стори по-дълга от всички. Когато най-после се зазори, станах и се огледах. Накъдето и да се обърнех, виждах само море и камъни.

Както предполагах, бях попаднал на гола равнина от кафяво-оранжев камък, простираща се навътре от едно голямо студено море с малки, но непрестанни вълнички под мрачното небе.

Беше ми безразлично дали това е от миналото, или бъдещето на Марс. Знаех само, че ако, както подозирах, съм на онова географско място, където трябваше да бъде Варнал със Зелените мъгли и Зовящите хълмове, тогава за мен всичко беше изгубено! Там, където преди това се простираха хълмове, сега имаше море, а на мястото на града се издигаха скали.

Почувствах се предаден. Трудно е да се обясни защо се чувствах така. Моя беше вината да се намирам на това място, без да мога дори да прегърна любимата си в двореца на владетелите на карнала.

Въздъгнах и неочаквано се почувствах уморен. Без да се интересувам какво ще ми се случи, тръгнах потиснат навътре в страната. Нямах никаква цел, исках просто да вървя, докато падна от умора и глад. Голотата на пейзажа, изглежда, се отразяваше в голотата на собствените ми амбиции.

Изгубих всякаква надежда, изчезнаха всичките ми мечти. Отчаянието ме погълна.

Може би пет часа — или приблизително четиридесет марсиански схатис по-късно, видях животно. Вероятно ме беше дебнало известно време.

Първото нещо, което забелязах в него, беше странната му блестяща кожа, която отразяваше светлината с всички цветове на дъгата. Сякаш животното беше направено от някакво полутечно кристално вещество. Но не беше. Колкото и да беше странно, когато го погледнах втори път, видях, че е от плът и кръв.

Беше около осемнайсет до двайсет килодас високо и трийсет килодас дълго. Беше силно животно, с огромна широка уста пълна със зъби, които също блестяха като кристали. Имаше едно многостенно око — както повечето марсиански животни, четири къси крака със здрави мускули и лапи с остри нокти. Нямахе опашка, а нещо като грива от сплъстена козина, която се вееше на гърба му.

Очевидно беше решило да се нахрани с мен. Пред тази заплаха обхваналото ме отчаяние ме напусна. Нямах никакво оръжие, затова се наведох и сграбчих по един голям камък във всяка ръка. С усилие на волята гледах животното, което тръгна бавно към мен, а гривата му се мяташе все по-бързо и по-бързо, сякаш вече ликуваше пред очакваното богато угощение. Жълтеникава слюнка капеше от отворената му уста, единственото му око подозрително ме гледаше.

Извиках и хвърлих първия си камък, целейки се в окото. Веднага след това хвърлих и втория. Съществото издаде невероятно пронизителен вик отчасти от болка, отчасти от гняв. То се изправи на задните си крака и замахна с предните. Грабнах още два камъка и ги запратих към мекия му корем. Очевидно ефектът не беше същият, както при удара по окото. Животното отново стъпи на четири крака, не отстъпи от позицията си — както и аз от моята — и продължи да ме гледа злобно.

Положението изглеждаше безизходно.

Бавно се наведох, огледах се и намерих само един камък — повече нямаше.

Сега гривата му се тресеше и подскачаше, устата беше отворена още по-широко, лигавенето се засили. После съществото направи няколко стъпки назад. Бях сигурен, че не се оттегляше, просто се подготвяше за скок.

Използвах един трик, който знаех, че минава на Земята, когато човек попадне в подобно положение пред диви зверове. Извиках с всички сили и се спуснах към него, вдигнал високо ръката с камъка.

Спуснах се наведен почти право в ужасната му уста. Животното не помръдна. Положението ми стана още по-лошо.

Хвърлих последния камък в окото му и се спуснах към него. То изрева, зави и отново се изправи на задните си крака. По муцуната му потече гъста кръв. Все още изправено на задните си крака, животното се оттегли, размахвайки предните с остриите като сабя нокти. Бях ударил долната част на окото. Сигурно го бях наранил сериозно, защото имаше кръв, но животното все пак виждаше.

Наведох се за друг камък и тогава със скорост, каквато не бях очаквал, то се втурна към мен с разтворена уста.

Хвърлих се настрана точно навреме, но то се завъртя и отново се насочи към мен. Разбрах, че нямам шанс.

Спомням си, че лежах на скалата и се опитвах да се обърна, за да се изправа на крака, когато с ужас видях голямата маса над мен, блестящите зъби, течащата слюнка.

И тогава, само на сантиметри от мен, животното падна мъртво на земята.

Какво се беше случило? Отначало си помислих, че камъкът ми е нанесъл смъртоносна рана, но когато станах, видях дълго, тежко копие да стърчи на гърдите му. Огледах се. До трупа стоеше една фигура. Беше син великан — аргзуун. Предишния път се бях сблъскал с тяхната свирепост. Знаех, че щом видят хора като мен, ги нападат. Беше добре въоръжен — с меч и боздуган. Имаше силни мускули и беше висок почти три метра.

Това, което затвърди убеждението ми, че съм в друга ера, беше фактът, че вместо обичайния аргзуунски кожен нагръдник неговият беше от фин метал, както и налакътниците и наколенниците му.

Може би ми беше спасил живота от спортна страст. Опитах се да измъкна копие от трупа на животното, за да имам с какво да се защита, ако ме нападне.

Когато ме доближи, вече бях направил това. С ръце на кръста, наклонил леко глава на една страна, аргзуунът ме заразглежда усмихнат.

— Готов съм да те посрещна, аргзууне — казах аз на марсиански.

Той се засмя. Не беше животинският смях на аргзууните, а приятелски, с весела нотка. Толкова ли се бяха променили аргзууните?

— Видях, че се биеш с рхадари — каза той. — Много си смел.

Предпазливо наведох надолу копието, без да кажа нещо. Гласът също се различаваше от познатия ми гърлен аргзуунски глас. Той посочи към мен и отново се усмихна.

— Защо си навлякъл тези дебели дрехи? Да не си болен?

Поклатих глава, леко смутен както от външния си вид, който за Марс беше най-малкото странен, така и от мисълта, че този човек може да е мой враг.

— Наричат ме Хуул Хаджи — рече той. — А ти как се казваш и от кое племе си?

— Майкъл Кейн — отговорих аз, възвърнал най-последно дарованото. — Не съм от местните племена. Осиновен гражданин съм на народа карнала.

— Странно име. Но аз познавам карнала. Те се славят със смелост, каквато показва и ти.

— Извини ме — казах аз, — но ти не изглеждаш типичен аргзуун.

Той се засмя добродушно.

— Благодаря. Така е, защото съм от Мендишар.

Струваше ми се, че съм чувал за Мендишар, но не си спомнях какво точно. Може би Шизала ми е разказвала за тази страна.

— Това Мендишар ли е? — попитах аз.

— Ще ми се да беше. Но сме много близко до нея.

— Къде се намира Мендишар спрямо Аргзуун?

— О, на север от Пещерите на мрака.

Значи несъответствието във времето не беше толкова голямо, колкото предположих първоначално. Щом карнала и подземният свят на аргзууните, Пещерите на мрака все още съществуваха, тогава мястото — тази гола пустиня, на която се намирах, не беше типично за планетата, която познавах.

Хуул Хаджи протегна ръка.

— А сега мога ли да си получа копието?

Извиних се и му го подадох.

— Изглеждаш изтощен — каза той. — Ела, наблизко е лагерът ми, ще хапнем малко от твоя доскорошен враг. — Хуул Хаджи се наведе, вдигна с лекота трупа на голямото животно и го метна на рамо.

Тръгнахме, а той съзнателно намали темпото, за да вървя в крак с него. Хуул Хаджи, изглежда, не се изморяваше от товара на рамото си.

— Показах се като невъзпитан — казах аз. — Не ти благодарих, че ми спаси живота. Задължен съм ти.

— Ще имаш възможност да ми се отплатиш — отвърна Хуул Хаджи, използвайки единствения обичаен официален отговор, който бях чувал на юг досега.

Пристигнахме в лагера на Хуул Хаджи — ниска палатка, разположена до малък поток, който течеше между скалите. От запаления огън се издигаше пушек с противна миризма Хуул Хаджи обясни, че единственото гориво по тези места е оксел — кафеникаво, подобно на папрат растение, което расте между камъните.

Той започна сръчно да дере животното със специален нож, който носеше скрит в ризницата си и в същото време обясняваше сходството между неговата раса и аргзууните. Беше ми интересно да го слушам, тъй като наред с това той ми разказа малко повече от ранната история на Вашу или Марс, както наричаме на Земята тази планета.

Изглежда, че в неясното и далечно минало на Вашу мендишар и аргзуун са били един народ, живял близо до морето, от което според техните легенди произхождали самите те. Били рибари и корабостроители, пирати и разбойници, морски търговци, гмуркачи за вадене на инрак, а инрак е рядка мида, считана от всички за деликатес с изключение на самите сини хора.

Те живеели в отдалечена по онова време част на планетата. Били затворени — търгували и нападали главно съседните места.

После избухнала най-страшната война. За причините и поддръжниците й Хуул Хаджи знаеше съвсем малко. Била е между шеев и якша. Бях чувал за шеев. Този загадъчен народ беше дал много на карнала. Някога са имали развита голяма цивилизация, използвали са ядрената енергия и други подобни, били са много по-развити от хората на Земята по мое време. Все още се намираха руини от техните градове. Хуул Хаджи знаеше малко повече от мен. Якша и шеев имали сходен произход, каза той, но якша били считани за по-неморални.

Най-страшната война бушувала по цялата планета в продължение на десетилетия. Дори сините хора чули за нея. Скоро и те пострадали от нейните последици. Много са умрели от странна болест, донесена от вятъра от запад.

После народът на якша дошъл до селищата на сините хора. Те имали много странни оръжия, но изглеждали изтощени и отчаяни.

Малцината оцелели якша обещали на сините хора големи възможности за грабеж, ако им помогнат да нападнат позициите на шеев във вътрешността. Мнозина се съгласили и тръгнали към планините, където били шеев. Намерили ги в подземия, защитени от скалите, и ги нападнали. Шеев се отбранявали, докато останали само трима. Тогава избягали с някакъв летящ кораб. Якша, също малко на брой, ги последвали и оставили сините хора да задържат позицията, докато се върнат.

Но те не се върнали. Сините хора се заселили в подземния свят. Някои били с жените си. Приспособили се към средата и дори започнали да се развиват по-добре. Пещерите били идеално място, от което да нападнат по-слаби и светлокожи раси — и те ги нападнали. Такъв бил произходът на аргзууните, датиращ от хиляди години.

Мендишарите оцелели. Те не взели участие в най-ужасната война. Търговията им с далечни острови и един континент отвъд морето на север процъфтявала.

— Така било — заключи Хуул Хаджи и сложи шиша с месото да се пече, — докато пироза не получили прекалено голяма власт.

— Кой са тези пироза? — попитах аз.

— Първоначално те били просто кралска гвардия — церемониална част, прикрепена към двора на брадхи. — „Брадхи“ беше нещо като марсиански принц. Властта получавал по наследство, но можел да бъде свален с всенародно гласуване. Гвардията била съставена от млади бойци, които се ползвали с уважение от народа. После населението постепенно започнало да им приписва мистично значение. В умовете на обикновените хора те станали почти божества. Можели да правят на практика безнаказано, каквото си искат. А след това, преди около четиридесет години, боецът, който бил тогава пукан нара — това означава нещо като военачалник, обявил, че получава послания от по-висши същества.

Давайки си сметка, че системата на пироза представлява заплаха за нацията, брадхи на Мендишар и неговият съвет решили да я разформироваат. Но те не взели предвид подкрепата, която пироза има от обикновения народ. Когато съобщили за решението да разпуснат пироза, хората не искали и да чуят. Брадхи бил свален и пукан нара — Джеуор Бару — бил избран за брадхи. Старият брадхи и неговият съвет умрели загадъчно, е семействата им били принудени да напуснат

страната. Започнало гибелното за страната царуване на брадхи Джеуор Бару.

— В какъв смисъл гибелно? — попитах аз.

— Те върнаха в живота ни суеверието. Вършат „чудеса“, претендират, че са гадатели. Получават „послания“ от „по-висши същества“, проповядват религия, изградена на най-примитивна основа.

Познавах системата. Подобни епизоди не липсваха в разнообразната история на собствената ни планета.

— Сега са военно-свещеническа каста, която ограби народа до такава степен — продължи Хуул Хаджи, — че мнозина изгубиха всякакви илюзии. Но Джеуор Бару и неговите „полубогове“ имат пълна власт и онези, които вече не им вярват и заявяват това публично, стават жертва на техните варварски кървави ритуали, при които на централния площад на Мендишарлинг, нашата столица, се изтръгват сърцата им — и на мъже, и на жени.

Бях възмутен.

— Каква е твоята роля във всичко това? — попитах го аз.

— Важна. В страната се подготвя въстание. В малките планински селища отвъд Мендишарлинг има много въстаници. Нуждаят се единствено от водач, който да ги обедини и да ги поведе срещу пироза.

— А няма ли такъв водач?

— Аз съм този водач — отвърна Хуул Хаджи. — Надявам се да оправдая тяхното доверие. Аз съм последният от рода на стария брадхи. Баща ми беше заклан по заповед на Джеуор Бару. Семейството ми беше изгонено в пустинята, потърси убежище, но никъде не можа да намери. Онези, които не бяха убити от пироза, умряха от недохранване и болести или от зверове като нашия приятел тук. — Той посочи месото, което вече беше започнало да се зачервява. — Накрая останах само аз, Хуул Хаджи. Макар да копнеех за Мендишар, не можех да си помисля за връщане, докато един пратеник не ме намери на много дни път от това място и не ми каза за въстаниците, за тяхната нужда от водач и как аз, като последният жив от този род, трябва да оглавя въстанието. Съгласих се да отида в планинското село, което ми посочи, и сега съм тръгнал натам.

— Тъй като нямам никаква цел — казах аз, — може би ще ме приемеш за компания.

— Твоето присъствие е добре дошло. Аз съм самотен човек.

Започнахме да се храним и аз му разказах историята си. Той не я намери толкова невероятна, колкото очаквах.

— Ние сме свикнали на Вашу да се случват странни неща — сподели той. — От време на време сенките на по-стари раси минават над нас под формата на преоткрити чудеса, странни изобретения, за които малко знаем. Твоята история е необикновена, но възможна. Всичко е възможно.

Отново разбрах, че марсианците като цяло са философи — малко фаталисти според нашите представи, но, предполагам, със силна традиция и морал, които са ги запазили от упадък.

Нахранихме се и си легнахме. Когато тръгнахме за планините на Мендишар, беше отново нощ.

Слънцето огря върховете, които бележеха границата на Мендишар, и Хуул Хаджи трябваше да намали темпото.

Бяхме нагазили в синьо-зелената морава, когато двама ездачи, възседнали огромни маймуноподобни дахари, ездитни животни на почти всички марсиански народи, се появиха на близкия хълм. Като ни видяха, спряха за миг, след това препуснаха към нас. Бяха облечени в крещящи дрехи с блестящи лакирани ризници и дълги оцветени пера на шлемовете. Мечовете им блестяха на ранното утринно слънце. Май имаха намерение да ни убият.

Хуул Хаджи изкрещя една дума, хвърли ми дългото копие и извади меча си.

Думата беше пироза.

Двамата ездачи препуснаха към нас. Държах копието готово, когато противникът ми вдигна големия си меч, готов да ми разцепи черепа.

Замахна към мен. Отбих меча с копието, но ударът изби оръжието от ръцете ми. Бях принуден да отскоча настрани, за да вдигна копието. Той обърна животното и се усмихна, сигурен в лесната победа.

[1] Естествени спътници на планетата Марс. — Б.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ОРА ЛИС

Големият син боец сега насочи меча си към мен, сякаш искаше да ме намуши като на кол. Сигурен бях, че точно това беше намислил.

Копието беше съвсем близко до мен, но нямах време да го взема. Когато върхът на меча почти опря до гърлото ми, аз се дръпнах назад. Усетих как острието буквално мина през косата ми. Сграбчих копието и се изправих.

Той отново обръщаше дахарата. Прецених желаната възможност и хвърлих копието към него. Улучих го в лицето и моментално умря. Падна назад, копието потрепери забито в главата му. Ръката изпусна меча и той увисна на ремъка, завързан за китката. Дахарата, почувствала се свободна, се изправи на задните си крака и хвърли ездача от седлото.

Огледах се и видях, че Хуул Хаджи нямаше моя късмет, защото това наистина си беше късмет. Той беше принуден да се защитава от градушка удари, които му нанасяше нападателят. Хуул Хаджи падна на едно коляно. Грабнах меча на доскорошния си неприятел и се спуснах напред с вик. Трябва да съм представлявал странна гледка — все още в жилетка, риза и панталони, въоръжен с огромен меч, тичащ да помогна на двама биещи се сини великани!

Противникът на Хуул Хаджи чу вика и се обърна. Моят син приятел се нуждаеше точно от това моментно отклоняване на вниманието. Той скочи, изби оръжието от ръцете на неприятеля си и заби огромния меч в гърлото на пироза.

Още преди да умре великанът, Хуул Хаджи хвана юздата на дахарата и усмири животното и умрелият му господар увисна на седлото. Малко презрително ексбрадхинакът освободи краката на трупа от стремената и го пусна да падне на земята. Разбрах какво има наум приятелят ми и се насочих към другата дахара. Беше се отделила малко настрана и нервно се оглеждаше. Без ездача тя още повече приличаше на човек. Дахарата произхожда от същата маймуна, от

която произхожда и човек. Ако някой беше казал, както се казва понякога за кучетата и конете на Земята, че тя е „почти човек“, той просто щеше да съобщи един факт! Тяхната интелигентност варираше според породата. По-дребната южна порода беше по-интелигентна от по-едрата северна. Приблжих се внимателно до голямата дахара и спокойно ѝ заговорих. Тя се дръпна настрана, но вече бях хванал юздата. Опита се да ме ухапе. Не бях чувал и най-дивите дахари да са нападали човек. След това ми се покори.

Сега вече не трябваше да ходим пеша и имахме достатъчно оръжия, за да се въоръжа и аз. Свалихме от трупите всичко, от което се нуждаехме, но за съжаление доспехите не станаха на никого; за Хуул Хаджи бяха много малки, за мен много големи, но аз преметнах един ремък през раменете си и закачих тежките оръжия. Отървах се също от голяма част от обременителното земно облекло. Чувствайки се повече като марсиански боец, с окачени на тялото оръжия и седнал на широкия гръб на дахарата, препуснах напред. Двамата с Хуул Хаджи отново се отправихме към планините.

Най-после пристигнахме в Мендишар. На няколко мили беше село Асде-Трахи. Скоро стигнахме до него. Бях очаквал нещо по-примитивно от светлите мозаечни стени на ниските полусферични къщи. Много от тези мозайки представляваха красиви художествени картини. Селото беше оградено със стена, макар че докато яздехме надолу по хълма, виждахме всичко зад нея. Стената също беше украсена, но с геометрични рисунки, оцветени със силни основни цветове — оранжево, синьо, жълто, композирани главно с кръгове и правоъгълници.

Когато наближихме Асде-Трахи, по стените започнаха да се появяват фигури. Почти всички държаха мечове в ръце. Бяха сини великани, но ризниците им бяха кожени, подплатени с мека материя, подобни на онези, които носеха моите стари врагове аргзууните. Оръжията им също изглежда бяха плячка.

Изведнъж една от фигурите силно извика и бързо заговори на другарите си. После се чуха одобрителни възклицания, бойците вдигнаха високо мечове и бойни брадви и заподскачаха от радост.

Очевидно познаха Хуул Хаджи и го приветстваха.

На един голям стълб в центъра на селото свалиха едно знаме и издигнаха друго. Досетих се, че е въстаническият флаг. Голямото знаме

с черни и жълти квадрати очевидно беше старото държавно знаме на детронирания брадхи.

Портата на стената се отвори и Хуул Хаджи ми се усмихна.

— Дълго чаках това завръщане, но посрещането си заслужава — рече той.

Хуул Хаджи влезе в селото и около него се струпаха да го приветстват добре дошъл мендишарски мъже, жени и деца.

Една от жените — предполагам, че беше хубава за техния вкус — се хвана за ръката на Хуул Хаджи, вдигна глава и го погледна с големите си очи.

— Чаках те толкова дълго, велики брадхинак. Мечтаех за този ден.

Хуул Хаджи изглеждаше доста смутен и малко се затрудни, докато освободи ръката си от прегръдката на жената, но успя да го стори, когато забеляза да се приближава висок величествен млад боец с протегнати за приветствие ръце.

— Морхаи Ваджа! — радостно възкликна той. — Виждаш, че изпълних обещанието си.

— И аз моето — усмихна се младият войн. — Няма селище сред тези планини, което да не е готово да подкрепи теб и нашата кауза.

Жената беше още там, макар вече да не прегръщаше Хуул Хаджи.

Морхаи Ваджа пристъпи към нея.

— Това е сестра ми Ора Лис. Тя никога не те е виждала, но е вече най-горещият ти поддръжник. — Морхаи Ваджа се усмихна. После се обърна към девойката. — Ора Лис, ще наредиш ли на слугите да приготвят за приятеля на Хуул Хаджи легло и храна? — Младият войн не изглеждаше ни най-малко изненадан, че Хуул Хаджи пристига в селото му с непознат човек, чужденец, при това от различна раса.

Хуул Хаджи разбра, че е време да ме представи.

— Това е Майкъл Кейн от Негалу — каза Хуул Хаджи, използвайки марсианското име на планетата Земя.

Този път Морхаи Ваджа малко се изненада.

— Аз мислех, че Негалу се обитава само от гигантски влечуги и други подобни.

Хуул Хаджи се засмя.

— Той е не само от Негалу, той е от бъдещето!

Морхаи Ваджа леко се усмихна.

— Е, привет, приятелю! Надявам се да донесеш щастие на нашето начинание.

Замълчах и не казах, че и аз така се надявах, тъй като с това щях да помогна малко и на собствената си съдба.

Слязохме от дахарите и Хуул Хаджи каза:

— Майкъл Кейн ми спаси живота, когато в началото на деня ме нападнаха пироза.

— Добре дошъл! За нас е чест да те посрещнем! — приветства ме Морхаи Ваджа.

— Хуул Хаджи забрави да ви каже, че преди да спася живота му, той спаси моя — рекох аз, когато Морхаи Ваджа ни поведе към една голяма къща, украсена с най-чудесната мозайка, която бях виждал.

— Значи е било предопределено така да стане, защото ако той не беше спасил живота ти, ти нямаше да можеш да спасиш неговия.

Не намерих какво да отговоря на тази логика. Влязохме в къщата. Беше прохладна с големи стаи, светли и простичко мебелирани.

Ора Лис вече беше там. Тя не сваляше очи от Хуул Хаджи, който изглеждаше леко поласкан и смутен от нейното внимание.

Морхаи Ваджа очевидно беше важна личност в селото. Той беше, стана ясно по-късно, нещо като кмет. Поднесоха ни най-доброто от всичко. Храната и напитките бяха прекрасни. Някои от тях вероятно бяха произведени на Север, тъй като ми бяха непознати.

Ядохме и пихме до насита. През цялото време вниманието на Ора Лис беше насочено единствено към Хуул Хаджи. Тя дори помоли брат си да остане с нас, когато Морхаи Ваджа каза, че ще обсъждаме стратегията и снабдяването на бойците.

Причините за плануваното въстание бяха две. Едната — хората бяха започнали да разбират, че пироза не са по-висши същества — твърде много дъщери и жени бяха свидетелствали, че апетитите на пироза не са като на просветени полубогове; другата — пироза ставаха по-отпуснати, по-малко склонни да изпълняват задълженията си на патрули.

Този процес ми беше познат. Помислих, че е някакъв природен закон тираните да стават жертва на собственото си късогледство. Умният крал винаги, независимо какъв характер има, защитавайки

поданиците си, защитава и себе си. Колкото по-голямо и по-развито е обществото, толкова по-продължителен е процесът на сваляне на тирана. Често, разбира се, един тиран бива заместен от друг и с това се затваря един порочен кръг. В края на краищата обаче това води до упадък на държавата, до нейното завладяване или разрушаване, но рано или късно идва някой просветен държавник или управление. Процесът може да изисква столетия — или няколко седмици — и е, разбира се, трудно да го приемаш философски, когато ти самият си поробен.

Приказвахме до късно през нощта. Ставаше ми смешно, като виждах как от време на време Хуул Хаджи трябваше да откаже някоя чиния с плодове или възглавница, предложена му от внимателната Ора Лис.

Плановете ни бяха изградени върху убеждението, че след като една голяма сила от селото нападне главния град на Мендишар, хората от него ще се присъединят към нея.

Изглеждаше логично. Събитията за такова развитие бяха намерили.

До неотдавна нещата не стояли така информира ни Морхаи Ваджа. Хората от селата и малките градове били предпазливи, а Морхаи Ваджа бил в техните очи много млад и неопитен. Но когато успял да се свърже с Хуул Хаджи, всичко се променило и всички били обхванати от ентузиазъм.

— Ти си много ценен, брадхи — каза Морхаи Ваджа. — Трябва да се пазиш, докато дойде време за въстанието, защото ако те загубим, ще загубим цялата кауза.

Морхаи Ваджа беше много сериозен и искрен. Очевидно знаеше, че това, което казва, е вярно.

Дадоха ни по една стая в къщата на Морхаи Ваджа Леглото беше просто, без пружини, каквито се използваша почти из целия Марс. Скоро заспах.

Бях си легнал със смесено настроение от мъка и очакване. Не можех нито за момент да забравя, че бях отделен от обичаната от мен жена с невъзможни за преодоляване прегради. От друга страна, каузата на тиранизираното население на Мендишар ми беше близка. Ние, американците, симпатизираме на потиснатите независимо кои са, стига те самите да се бият срещу потисниците. Това отношение може би не е

много християнско, но то се споделя от много мои сънародници и вероятно от по-голямата част от човечеството.

Събудих се малко по-философски настроен. Имаше надежда, макар и слаба. Спомняш ли си, че ти разказах за чудните изобретения на загадъчните шеев? Е, в тях ми беше надеждата. Вярвах, че някога ще мога да се свържа с тях и да ги помоля да ми помогнат отново да премина през времето и пространството. Този път не от една планета на друга, а от едно време и място на Марс на друго.

Реших да търся шеев или някой член от расата веднага щом се уверя, че революцията на Мендишар е успешна. Чувствах се ангажиран с нея главно защото считах Хуул Хаджи за близък приятел и всичко, което вършеше той, ме интересуваше.

Скоро след като се събудих, на вратата леко се почука. Слънчева светлина струеше през прозореца без стъкла, свежият въздух беше наситен със сладка упойваща миризма от познатите аромати на марсианската природа.

Извиках на лицето да влезе. Беше прислужница. Сините жени са само една-две стъпки по-ниски от мъжете. Носеше поднос с топла храна. Това само по себе си беше изненада, защото марсианската закуска в южната част на планетата обикновено се състоеше от плодове и други подобни храни.

Привършвах закуската си, когато влезе Хуул Хаджи. Беше усмихнат. Поздрави ме, седна на леглото и прихна.

Смехът му беше заразителен. Засмях се и аз, без да зная причината за този смях.

— Какво има? — попитах аз.

— Онази жена — каза той, продължавайки да се смее. — Сестрата на Морхаи Ваджа, как ѝ беше името?

— Ора Лис?

— Точно така. Донесе ми закуска тази сутрин.

— Толкова ли е странно?

— Много е мило, макар да е необичайно за моя народ. Но не действието, което нормално трябва да приема като знак на уважение, а онова, което каза.

— И какво каза тя? — Бях почнал да се тревожа. Както казах по-рано, аз, изглежда, имах някакви способности на медиум — наречете го, както искате. Притежавах шесто чувство, което ме предупреди за

някаква неприятност. Някои го наричат логика на подсъзнателно ниво, която прави заключения от данни, никога недостигащи до съзнателното ниво.

— Накратко — продължи приятелят ми, — Ора Лис знаела, че нашите съдби се преплитат. Според мен тя мисли, че ще се ожения за нея.

— О, сляпо увлечение — казах аз все още малко смутен. — Ти си тайнственият изгнаник, върнал се с претенция за трона, а какво може да бъде по-романтично от това? Коя девойка може да остане равнодушна пред него? Чувал съм, че това чувство не е необичайно.

Той кимна.

— Да, да. Затова не приех декларацията много сериозно. Просто бях учтив към нея.

Погладих замислено брадата си и установих, че отдавна не съм се бръснал. Бузите ми бяха покрити с гъста четина. Трябваше в най-скоро време да направя нещо.

— А ти какво й каза? — попитах аз.

— Казах й, че предстоящото въстание ангажира цялото ми внимание, че съм забелязал красотата й. Тя наистина е красива, нали?

Не отговорих. Знаех, че всяка красота е относителна, но честно казано, не можех да различа една красива синя великанка, висока осем стъпки, от една грозна!

— Казах й, че трябва да изчакаме, докато се опознаем по-добре — продължи Хуул Хаджи и се засмя.

Почувствах леко облекчение, като разбрах, че приятелят ми е постъпил тактично.

— Умно си постъпил — похвалих го аз. — Когато седнеш на трона на Мендишар като брадхи, ще имаш достатъчно време да мислиш за романтика или как да се спасяваш от нея.

— Точно така — засмя се Хуул Хаджи и стана. — Не зная дали го разбра. Тя, изглежда, го възприе по-скоро като проява на страстта ми, което всъщност никак не ме тревожи.

— Не се безпокой — успокоих го аз. — Какви са плановете ти за днес?

— Трябва незабавно да изпратим послания до всички силакси и орсилакси и да проведем тук среща — Двете марсиански думи означаваха приблизително селски лидери и градски лидери. Суфиксът

„ак“ означава притежание на власт над другите, или казано на марсиански, човек, който е овластен от съгражданите си да защитава техните интереси. „Си“ означава малка общност, „орси“ — голяма.

— Това е необходимо — продължи Хуул Хаджи, — за да се уверят лично, че аз наистина съм този, за когото се представям. И разбира се, да решат кога и как да започнем въстанието и как да разположим нашите бойци.

— С колко бойци по твоя преценка разполагаш? — попитах аз, докато се миех с донесената ми студена вода.

— Около десет хиляди.

— И срещу колко пирози ще трябва да се бият?

— Около пет хиляди, включително бойците, които не са от пироза, но се очаква да ги подкрепят. Пироза, разбира се, ще бъдат много по-добре въоръжени и обучени. Моят народ има навика да се бие, без да слуша заповеди. На пироза им липсва всякаква дисциплина. Не съм сигурен дали същото се отнася за живеещите по селата бойци.

Разбрах. Това беше изпитание, което мендишарци щяха да споделят със своите аргзуунски братовчеди. Аргзууните бяха обединени благодарение на онази негодница Хоргул главно от страх пред общия враг Звяра Н'аал и суеверието.

— Това е друга причина, поради която е необходимо присъствието ми — каза Хуул Хаджи. — Те искат според Морхаи Ваджа да се бият под командването на потомствен брадхи, макар че са склонни да изпълняват заповеди и на необикновен силак.

— Значи Морхаи Ваджа е прав. Ти наистина си безценен за каузата.

— Така изглежда. Това е голяма отговорност.

— Отговорност, с която трябва да свикнеш — забелязах аз. — Като брадхи на Мендишар ти ще носиш отговорност за твоя народ и за целия си живот.

Той въздъхна и се усмихна кисело.

— Да си самотен скитник в пустинята си има своите предимства нали?

— Така е. Но в теб тече кралска кръв и ти нямаш право на избор.

Хуул Хаджи отново въздъхна и стисна дръжката на големия си меч.

— Ти си повече от опитен и смел другар в боя, Майкъл Кейн. Ти си също приятел със силен характер.

Хванах го за рамото и го погледнах в очите.

— Тези думи се отнасят и за теб, брадхинак Хуул Хаджи.

— Надявам се — отвърна той.

ТРЕТА ГЛАВА

ЗАДЪЛЖЕНИЕТО НА ХУУЛ ХАДЖИ

Няколко дни по-късно научихме, че на всички лидери от градовете и селата е изпратено тайно съобщение и се планира да се проведе голямо събрание след три дни.

През това време на чакане прекарахме много часове в подготовка и много по-малко за отмора. Хуул Хаджи отдели голяма част от времето си на Ора Лис. Както всеки човек той се ласкаеше от нейната обич и не можеше да устои на изкушението да ѝ се наслаждава. Чувствах, че от това не може да се очаква нищо добро, но не можех да го виня. При по-други обстоятелства на негово място и аз щях да постъпя така. Всъщност в миналото се бях държал неведнъж по този начин, макар че тогава залогът не беше толкова голям.

Струваше ми се, че Ора Лис имаше сериозни основания да си мисли, че страстта ѝ се споделя, но не можех да намеря начин да предупредя приятеля си. Веднъж се оказах самичък с нея в една стая, и ѝ поприказвах малко.

Въпреки извънземния ѝ ръст и странно лице, за мен тя беше неподправена, искрена, романтична девойка. Опитах се да ѝ говоря за Хуул Хаджи, за многото му задължения към неговия народ, че може би ще минат години, преди той да може да помисли за себе си и да се ожени.

Единственият отговор беше смях и вдигане на рамене.

— Ти си умен човек, Майкъл Кейн. Брат ми казва, че със съветите си много си им помогнал, но според мен не си много вещ по въпросите на любовта.

Това ме засегна повече, отколкото трябваше, защото мисълта за моята любима Шизала не ме напускаше.

— Не ти ли е минавало през ум, че чувствата на Хуул Хаджи може да не са толкова силни като твоите? — попитах внимателно аз.

Тя отново се усмихна.

— След два дни ще се оженим — отвърна Ора Лис.

Онемях.

— Ще се ожените? Хуул Хаджи нищо не ми е казвал!

— Не ти е казвал? Е, въпреки това ще се оженим!

Не можех нищо да отговоря, но реших при първа възможност да потърся Хуул Хаджи.

Намерих го на северната стена на селото да гледа към красивите синьо-зелени хълмове, обработените ниви и големите алени цветя, които растяха в изобилие наоколо.

— Хуул Хаджи — започнах аз без предисловие, — знаеш ли, че Ора Лис мисли, че след два дни ще се ожени за теб?

Той се обърна и се усмихна.

— Така ли? Страхувам се, че тя живее в някакъв свой измислен свят. Вчера ми каза тайнствено, че ако се срещнем при някакво дърво ей там — той посочи на североизток, — ще се сбъдне онова, което и двамата желаем. Таен брак! По-романтично, отколкото предполагах.

— Но нима не разбираш, че тя искрено се надява да отидеш на срещата?

Хуул Хаджи пое дълбоко дъх.

— Да, предполагам, че се надява. Сигурно трябва да направя нещо, нали?

— Трябва, и то бързо. Бедното момиче!

— Знаеш ли, Майкъл Кейн, задълженията от миналите дни ме оставиха почти в състояние на еуфория. Прекарах времето си в компанията на Ора Лис, защото намирах това за най-отморяващото нещо, което можех да върша. Но не чувах нищо от онова, което ми говореше, и едва ли мога да си спомня една дума от онова, което аз съм й казал. Очевидно обаче нещата са отишли твърде далеч.

Слънцето залязваше и оцветяваше тъмносиньото небе с червени, жълти и виолетови нишки.

— Ще отидеш ли сега да я видиш?

Хуул Хаджи се прозина уморено.

— Не, по-добре да отида, когато съм по-отпочинал.

Сутринта Върнахме се в къщата на нашия домакин. По пътя срещнахме Ора Лис. Тя спря за миг, усмихна се скришом на Хуул Хаджи и бързо ни отмина.

Бях ужасен. Разбихах затрудненото положение на моя приятел, как се е стигнало до него и му съчувствах. Сега той трябваше да стори

онова, което никой мъж не обичаше — да каже най-неприятното нещо на една девойка по възможно най-деликатния начин. Познавах отчасти подобни ситуации и разбирах, че колкото и внимателен да се опитва да бъде един мъж, накрая винаги остава неразбран. Малко са жените, които не реагират по този начин и, честно казано, това са онези, на които най-много се възхищавам — жени като моята Шизала, която беше толкова женствена, колкото изобщо беше възможно, но с желязна воля и силен характер, на който мнозина мъже могат да завиждат.

Не че не съчувствах на бедната Ора Лис. Много ѝ съчувствах. Тя беше младо невинно селско момиче без естествената интелигентност и строгото възпитание на моята Шизала, каквито получаваха всички членове на кралските семейства в южната част на Марс. Съчувствах и на двамата. Но Хуул Хаджи беше този, който трябваше да изпълни неприятното задължение. Знаех, че ще се справи.

След като се изкъпах и обръснах със специално наточения нож, даден ми от Морхаи Ваджа — сините марсианци нямаха косми по тялото си — се качих уморено на леглото. Обзе ме чувство на дълбоко безпокойство, от което не можах дори да заспя. Мяхах се и се обръщах през дългата марсианска нощ и на сутринта, когато трябваше да ставам, не се чувствах отпочинал. Станах и се облях със студена вода, за да се освободя от усещането за умора. Изядох храната донесена ми от прислужника, взех оръжията си и излязох в двора на къщата.

Беше красива утрин, но не можах много да ѝ се порадвам.

Точно когато се връщах да потърся Хуул Хаджи, от къщата изскочи Ора Лис. Лицето ѝ беше обляно в сълзи, гърдите ѝ се разтърсваха от ридания.

Разбрах, че Хуул Хаджи е говорил с нея и ѝ е казал истината, горчивата истина. Опитах се да ѝ поговоря, да ѝ кажа няколко утешителни думи, но тя префуча покрай мен и изскочи на улицата.

Казах си, че в случая това е най-доброто и че тъй като е млада и умна, бедната девойка скоро ще преживее мъката си и ще намери друг млад боец, с когото да сподели буйната си страст, която очевидно беше в кръвта ѝ.

Но грешах. Последвалите събития показаха, че никак не съм бил прав.

След нея от къщата излезе Хуул Хаджи. Вървеше бавно с наведена глава. Когато я вдигна видях, че в очите му имаше болка и

тъга.

— Казал си й — рекох аз.

— Да.

— Видях я, изтича покрай мен. Извиках я, но не спря. Така е най-добре.

— Предполагам.

— Скоро ще си намери някой друг — успокоих го аз.

— Знаеш ли, Майкъл Кейн — каза той и въздъхна, — струваше ми много повече да го направя, отколкото можеш да си представиш. При други обстоятелства щях да се влюбя в Ора Лис.

— Може би това ще стане, когато свършим със задачата си.

— Няма ли да е много късно тогава?

Трябваше да бъда реалист.

— Може би — съгласих се аз.

Хуул Хаджи изглежда се мъчеше да отмахне тази мисъл от ума си.

— Хайде — подкани ме той. — Трябва да говорим с Морхаи Ваджа. Той иска да чуе възгледите ти за разполагане на въоръжените с бойни брадви хора от Сала-Рас.

Хуул Хаджи беше потиснат. Имах лошо предчувствие.

Много неща щяха да произтекат от този епизод, които никой от нас не можеше да предвиди. Това щеше да промени целия ход на събитията и да ме тласне към някои странни приключения.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРЕДАДЕНИ

Настъпи денят на голямото събиране. Ора Лис не се върна. Хората, които бяха изпратени да я търсят, не откриха никакви следи от нея. Всички се разтревожиха, но събранието беше по-важно.

Пристигаха гордите силаки и орсилаки. Те бяха пътували тайно и поединично. Патрулите пироза следяха за големи групи от хора, които можеха да представляват заплаха за властта.

Земеделци, търговци, занаятчийи, дресьори на дахари — всички бяха бойци. Дори тиранията на пироза не бе могла да ги принуди да се откажат от правото си да носят оръжие. А те бяха въоръжени до зъби.

В околностите на хълмовете беше разположена охрана, за да следи за патрули на пироза, макар че не се очакваха през този ден, поради което и беше насрочено събранието.

Пристигнаха повече от четирийсет лидери от села и градове, всички вдъхващи доверие, с изписана на лицата им честност. Но от тях лъхаше и на независимост — онзи вид независимост, която предпочита лично да се защитава, вместо да разчита на друг. Когато влязоха в голямата зала в къщата на Морхаи Ваджа, определена за провеждане на събранието, и видяха Хуул Хаджи, техните нормално подозрителни погледи се промениха.

— Прилича на стария брадхинак и наистина е жив! — казаха те.

И това беше достатъчно. Нямаше никакво коленичене, никакви раболепни поздрави. Държаха се с достойнство. Но сега в тях се появи дух на решителност.

След като всички се увериха в самоличността на Хуул Хаджи, Морхаи Ваджа разгърна една голяма карта на Мендишар и я закачи на стената зад себе си. Той описа основната стратегия и определените тактики при съществуващите условия. Местните лидери зададоха въпроси — много уместни и задълбочени — и ние им отговорихме. Когато не можехме направо да отговорим, ги обсъждахме.

Разбрах, че с такива хора няма да е трудно да превземем столицата, да победим Джеуор Бару и да му отнемем узурпираната власт.

Въпреки това чувството на безпокойство не ме напускаше. Не можех да го премахна. Непрекъснато бях нащрек, оглеждах се тревожно, сложил ръка на дръжката на меч.

По пладне в залата донесоха храна. Ядохме, без да прекъсваме разискванията. Нямахме време за губене. Рано следобед главното беше обсъдено и преминахме към подробностите: как най-добре да използваме малки групи от хора със специални бойни умения, как да използваме отделни бойци, като например местните шампиони по хвърляне на копия и така нататък.

На смрачаване повечето от нас бяха съгласни, че на определения за атака ден — след три дни — трябва да сме готови и да победим!

Нямаше никога да проведем тази атака.

Вместо това при залез-слънце ние бяхме атакувани.

Нападнаха селото от всички страни. Бяхме отчайващо по-малко на брой и с по-малко оръжие. Дойдоха на дахари, доспехите им отразяваха последните слънчеви лъчи, на върховете на копията се развяваха пера, щитовете, мечовете, боздуганите и бойните брадви проблясваха.

Шумът беше ужасен. Беше вой на кръвожадни хора, подготвени, не, радостни от перспективата да избият цялото село — мъже, жени и деца.

Беше рев, приличен на вълчи вой, издаван от човешки гърла.

Беше рев, който трябваше да всее ужас не само в сърцата на жени и деца, но и в зрелите, смели мъже. Беше рев на безмилостни, злобни, триумфиращи победители.

Беше рев на хора, преследващи други хора.

Видях ги да яздят по улиците и да посичат всичко, което се движи. Жестоката радост на лицата им беше неописуема. Видях жена да умира прегърнала бебе. Лицето ѝ беше отсечено, бебето пробучено с копие. Видях мъж, който се опитваше да се защити от четирима ездаци, и падна на земята, ревящ от ярост и омраза.

Беше истински кошмар.

Как стана това? Беше ясно, че сме предадени.

Изскочихме на улиците, стояхме човек до човек и посрещяхме свирепите ездаци, които идваха към нас.

Това беше краят. Със смъртта ни народът оставаше без водачи. Дори някои да се спасяха, те нямаше да са достатъчни за голямо въстание.

Кой ни предаде?

Не можех да обвиня никого. Сигурно не беше някой от тези селски водачи, горди и честни хора, които загиваха под мечовете на пироза.

Настъпи нощ, но не и тъмнина, защото битката се осветяваше от запалените от нападателите къщи. Ако някои имаха съмнения, че Хуул Хаджи преувеличава жестокостта на тирана и неговите поддръжници, те бързо бяха разсеяни. Никога не съм виждал такъв садизъм, проявен от една част на раса към друга.

Споменът за това още гори в паметта ми. Никога няма да забравя тази нощ на ужас. Ще ми се да можех...!

Бихме се, докато телата ни заболяха от умора. Един по един доблестните хора на Мендишар падаха, преди да бяха повлекли със себе си в отвъдното много от по-добре въоръжените пироза!

Срещаше се стомана със стомана Движенията ми бяха почти машинални — защита и атака, париране, отклоняване, мушкане или удар. Чувствах се като машина. Сражението, умората бяха ме лишили от всякакви емоции.

Беше късно, само малцина защитници все още се биеха, когато чух разговор на висок глас между Хуул Хаджи и Морхаи Ваджа, който стоеше от лявата ми страна.

Морхаи Ваджа увещаваше приятеля ми да бяга Хуул Хаджи отказваше.

— Трябва да избягаш! Длъжен си!

— Длъжен! Длъжен съм да се бия с моя народ!

— Длъжен си отново да емигрираш. Ти си единствената ни надежда. Ако тази нощ те убият или заловят, ще пропадне цялото дело. Заминавай! Други ще дойдат да заемат местата на загиналите тази вечер.

Веднага разбрах логиката в думите на Морхаи Ваджа и се присъединих към него.

Продължихме да се бием, без да преставаме да спорим. Беше странна гледка!

Накрая Хуул Хаджи разбра, че така трябва да бъде, че трябва да напусне.

— Но ти трябва да дойдеш с мен, Майкъл Кейн. Аз се нуждая от твоята подкрепа и съвет.

Бедният дявол, намираше се в странно настроение и трябваше да направи нещо необмислено. Бавно се оттеглихме към мястото, където двама мъже с тъжни лица държаха нашите дахари.

Скоро напуснахме опустошеното село, но знаехме, че пироза са го обкръжили, очаквайки такъв опит. Това беше обичайна практика.

Погледнах назад и потреперих от ужас.

Малка група защитници стояха рамо до рамо пред къщата на Морхаи Ваджа. Всички други бяха мъртви — от двата пола и от всички възрасти. Зловещи пламъци се издигаха над някога красивите къщи с мозайка. Беше сцена от Бош^[1] или Брьогел^[2] — картина на ада. После бях принуден да обърна внимание на звука от стъпките на идващите към нас дахари.

Не съм човек, който бързо намразва, но онези пирози мразех.

Зарадвах се на възможността да убия идващите към нас трима ухилени пирози.

С още топлите кървави мечове изтрихме кръвожадните усмивки от лицата им.

После препуснахме с натежали сърца далеч от това място на гняв и жестокости.

Яздихме, докато стана почти невъзможно да държим очите си отворени. Настъпи студената утрин.

Тогава видяхме останките от лагер и очертанията на фигура, просната по очи на моравата.

Приближихме се до нея и я познахме.

Беше Ора Лис.

Хуул Хаджи извика, слезе от дахарата и коленичи до девойката. Отидох при него и видях, че е ранена. Беше проведена с меч.

Но защо?

Хуул Хаджи погледна към мен. Стоях от другата страна на девойката.

— Това вече е прекалено много — каза той с глух глас. — Първо там, а сега това.

— Дали е дело на пироза? — тихо попитах.

Той кимна и провери пулса й.

— Умира. Чудно е, че е живяла толкова дълго с тази рана.

Сякаш в отговор на думите му очите на Ора Лис потрепнаха и се отвориха. Бяха изцъклени, но когато видя Хуул Хаджи, се оживиха.

От гърлото се изтръгнаха задавени ридания и тя с мъка почти шепнешком произнесе:

— О, брадхи мой!

Хуул Хаджи галеше ръката й, опитваше се да произнесе думите, които не искаха да излязат. Очевидно се самообвиняваше за трагедията.

— Брадхи мой, извинявай.

— Извинявай? — Сега думите излязоха от устата му. — Не ти трябва да се извиняваш, Ора Лис, аз съм виновен.

— Не! — Гласът й възвърна силата си. — Ти не знаеш какво направих. Има ли време?

— Време? Време за какво? — Хуул Хаджи беше озадачен, макар че аз вече бях започнал да се досещам.

— Време да се спрат пироза.

— От какво?

Ора Лис леко се закашля и устните й се оцветиха от прясна кръв.

— Аз, аз им казах къде сте...

Тя се опита да стане.

— Аз им казах къде сте... Не разбираш ли? Аз им казах за събранието. Бях полудяла. Направих, направих го от мъка.

Хуул Хаджи отново ме погледна, в очите му се четеше болка. Беше разбрал. Ора Лис ни беше предала. Това беше нейното откъсване за отхвърлената любов.

Той погледна Ора Лис. От онова, което й каза, разбрах веднъж за винаги, че е истински мъж, силен и милостив.

— Не — каза Хуул Хаджи, — ти не си направила нищо. Ние ще предупредим селото веднага.

Ора Лис умря, без да каже нищо повече. На устните й имаше усмивка на облекчение.

Погребвахме злополучната девойка в тлъстата почва на хълмовете. Не сложихме нищо над гроба. Нещо в нас изглежда ни подсказа да не го правим. Сякаш с погребението на Ора Лис погребвахме целия трагичен епизод.

Последното, разбира се, беше невъзможно.

По-късно през този ден към нас се присъединиха още няколко бягащи мендишарци. От тях научихме, че пироза преследват всички оцелели, че бяха по петите на измъкналите се бойци. Научихме също, че са взети пленници, но не знаеха имената им, и че селото е разрушено до основи.

Един от градските лидери, боец на средна възраст, наричан Кал Хира, каза докато яздеше:

— Ще ми се да открия кой ни е предал. Ще ми се пръсне мозъкът от напъгане и не мога да намеря никакво обяснение.

Погледнах Хуул Хаджи. Той отвърна на погледа ми. В този момент, макар че може да е било и по-рано, постигнахме мълчаливо споразумение да не казваме за Ора Лис. Нека си остане тайна. Единствените истински престъпници бяха пироза. Другите бяха жертви на съдбата.

Изобщо не отговорихме на Кал Хира. Той също не каза нищо друго. На никой не му се говореше.

Хълмовете се смениха с равнини, а те отстъпиха място на пустинна местност. Продължихме да бягаме от преследвачите пироза.

Не ни хванаха, но ни прогониха индиректно, към нашата гибел.

[1] Йеронимус ван Ахеен, 1450–1516, холандски художник — Б.прев. ↑

[2] Питер Брьогел, 1525–1569, фламандски художник — Б.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

КУЛА В ПУСТИНЯТА

Когато тръгнахме през пустинята, устните на Кал Хира бяха подути, но здраво стиснати.

Пустинята вече не беше просто гола местност от напукана земя и скали, а място, покрито с черни пясъци, непрекъснато движещи се от постоянния вятър.

Нямаше локви с блудкава вода, не знаехме дори и приблизително къде се намираме. Знаехме само, че пътуваме на северозапад.

Яките ни животни бяха почти толкова изморени, колкото и ние, и започнаха да губят сили. Небето беше безоблачно, жаркото слънце — безмилостен враг.

Пет дена почти безцелно яздихме из пустинята. Умовете ни бяха още вцепенени от неочаквания обрат на събитията в селото. Още не можехме да се съвземем от преживяното и ако не намерехме скоро вода, щяхме да умрем. Телата ни бяха покрити с дебел слой черен пустинен пясък, бяхме се отпуснали в седлата от умора.

Не ни оставаше нищо друго, освен да продължим да се движим, да продължим безнадеждното търсене на вода.

На шестия ден Кал Хира падна от седлото, без да издаде никакъв звук. Когато отидохме да му помогнем, видяхме, че е мъртъв.

На следващия ден умряха още двама. Освен мен и Хуул Хаджи бяха останали още трима живи, ако „живи“ е точната дума за състоянието, в което се намирахме. Това бяха Джил Дийра, Вас Оола и Бак Пури. Първият беше набит боец, по-мълчалив от не особено приказливите си другари, много нисък за мендишарец. Другите двама бяха високи млади мъже. Бак Пури видимо започна да отпада духом. Не можех да го виня. Много скоро от горещото слънце всички щяхме да загубим разсъдъка си, ако преди това не ни убиеше.

Бак Пури беше започнал да си говори сам, беше започнал тревожно да върти очи. Правехме се, че не забелязваме отчасти заради

него, отчасти заради самите нас. Неговото състояние ни се струваше като предсказание за онова, което скоро ще ни се случи.

Тогава видяхме кулата.

Не бях виждал такова нещо на Марс. Макар и отчасти разрушена и невероятно стара, по нея нямаше никакви следи на ерозия. Частичната ѝ повреда изглеждаше като резултат от някаква бомбардировка. На горните ѝ части имаше големи нацърбени дупки, пробити през някой етап от дългата ѝ история. Ако не друго, кулата ни предлагаше подслон. Но тя показваше също, че някога тук е имало селище, а където има селище, трябва да има и вода.

Отидохме до нея. Попипах я и с изненада открих, че не е от естествен материал, най-малкото не такъв, който ми е познат. Изглежда, беше изградена от невероятно издръжлива пластмаса, здрава като стомана, може би дори по-здрава, тъй като беше издържала без никаква повреда на корозионния пясък.

Когато влязохме, другарите ми бяха принудени да се наведат. Вътре беше навят пясък, но беше хладно. Налягахме на земята и без някой да продума, почти моментално заспахме.

Аз пръв се събудих. Може би още не бях свикнал с дългата марсианска нощ.

Бе почнало да се зазорява. Макар да бях отпочинал, още се чувствах отпаднал.

Въпреки състоянието си видях, че на около четири метра над главата ми имаше таван.

Напуснах спящата си компания и започнах да разглеждам заобикалящата ни пустиня и да търся следи за вода някъде под пясъка. Бях сигурен, че има, но дали ще я намеря, беше съвсем друг въпрос.

Тогава съгледах издатина в пясъка. Не беше дюна. Огледах я и установих, че прилича на ниска стена, направена от същия материал като кулата. Остъргах пясъка от нея и видях, че е издигната около повърхнина от същия материал. Не можех да разбера смисъла на тази конструкция. Беше идеален квадрат със страна около девет метра. Тръгнах към насрещната страна.

Не бях много внимателен, или може би прекалено уморен, защото неочаквано стъпих върху малка купчинка пясък, опитах се да запазя равновесие и полетях надолу през повърхността. Паднах свит на кълбо и ожулен в стая, наполовина запълнена с пясък. Претърколих

се и погледнах нагоре. Видях над себе си назъбена дупка, през която влизаше слънчева светлина. Вероятно беше резултат от същото нещо, което беше избило дупки и по кулата. Беше запущена с някаква плоскост и оттам беше проникнал пясъкът. През нея бях паднал.

Покривната плоскост представляваше тънък пластмасов лист. Погледнах падналите с мен парчета. Отново не можах да позная от какъв материал са направени. Не бях химик и не можех да кажа дали е произведен по някой от използваните на Земята процеси. Подобно на кулата обаче той свидетелстваше за модерна технология, каквато не притежаваше никоя от марсианските раси, с които бях влизал в контакт.

Изведнъж през главата ми мина една мисъл и умората изчезна. Мисълта имаше няколко последствия, но признавам, че не помислих за другарите си горе, а само за себе си. Дали не беше жилище на шеев? Ако е така, сигурно имаше начин да се върна на Марс от онова време, което исках да посетя — времето, в което живееше Шизала!

Изплюх пясъка от устата си и се изправих. Стаята беше почти гола, макар че когато очите ми се адаптираха към полумрака, на далечната стена съзрях малък панел. Огледах го набързо и установих, че е украсен с половин дузина бутони. Вдигнах ръка. Ако натиснех някой, какво ли ще се случи? Ще се случи ли изобщо нещо? Може би нямаше нищо да се случи. И все пак ръката, която се беше опитала да закърпи покрива, може би поддържаше в изправност някакви машини. Обитавано ли беше мястото? Беше логично. Щом имаше бутони, трябваше да има и машини.

Натиснах един произволно избран бутон. Резултатът беше съвсем разочароващ, защото единственото, което се случи, бе, че стаята се изпълни със слаба светлина, излъчваща се от самите стени. Тя обаче разкри нещо друго — едва забележима правоъгълна черта близо до панела, която подсказваше, че там има врата. Бях прав.

Енергията или поне част от нея, продължаваше да действа и стените да светят.

Преди да продължа по-нататък с изследването, се върнах на предишното си място под дупката на покрива. Чух слаби гласове. Очевидно другарите ми се бяха събудили, почудили се, че ме няма и тръгнали да ме търсят.

Извиках им. Не след много над мен се надвеси изненаданото лице на Хуул Хаджи.

— Какво намери, Майкъл Кейн? — попита той.

— Може би открих нашето спасение — отвърнах аз с приемлива имитация на усмивка. — Слез долу. Доведи и другите. Сами ще видите какво открих.

Хуул Хаджи слезе при мен, последван от Джил Дийра и Вас Оола Бак Пури дойде последен, оглеждайки се подозрително, още почти луд.

— Вода? — попита Бак Пури. — Вода ли намери?

Поклатих глава.

— Не. Но може би ще намерим.

— Може би! Може би! Аз умирам!

Хуул Хаджи сложи ръка на рамото на Бак Пури.

— Успокой се, приятелю. Имай търпение.

Бак Пури бавно облиза подутите си устни и отново изпадна в униние. Само погледът му се стрелкаше неспокойно.

— Какви са тези работи? — Джил Дийра посочи с ръка бутоните.

— Един от тях докара тази светлина — казах аз. — Предполагам, че друг ще отвори вратата, не мога да кажа кой.

— Чудя се какво ли може да има зад вратата? — подхвърли Вас Оола.

Поклатих глава. После се пресегнах и натиснах друг бутон. Стаята започна леко да вибрира. Бързо натиснах отново бутона и вибрацията престана. Натиснах трети бутон. Не последва видим резултат. При натискане на четвъртия прозвуча пронизителен стържещ звук и вратата се плъзна към дясната стена. Погледнахме през открилия се вход и отначало не видяхме нищо освен непрогледна тъмнина. Полъхна хладен въздух.

— Кой, мислиш, е построил това място? — попитах шепнешком Хуул Хаджи. — Шеев?

— Да, биха могли да са те — отвърна Хуул Хаджи. Не изглеждаше много уверен.

Протегнах ръка през отвора и потърсих панел, който според логиката трябваше да отговаря на онзи в стаята, в която стояхме ние.

Намерих го. Натиснах съответния бутон и другата стая се изпълни със светлина.

В нея нямаше пясък. Беше с приблизително същата форма като тази, в която стояхме, но на една от стените имаше големи сферични предмети. Под тях се виждаха различни видове контролни уреди.

На пода имаше скелет.

Като видя останките от съществото, което някога очевидно е било син великан от Мендишар, Бак Пури изпищя и посочи разтреперан към костите.

— Поличба! Той също е бил любопитен. Бил е убит от някаква свръхестествена сила!

Демонстрирайки смелост, влязох в стаята и се наведох над скелета.

— Глупости — рекох и извадих едно копие от останките. — С това е бил убит. Вижте! — Вдигнах копието. Беше леко и здраво, направено от цяло парче, отново от същия здрав материал.

— Не съм виждал такова нещо през живота си — каза Джил Дийра, дойде при мен и заразглежда любопитно оръжието. — Я погледни, онези символи, издълбани на дръжката, те са на непознат за мен език.

За мен езикът също не беше никой от основните използвани на Марс езици. Имаше някакво подобие, макар и слабо, на древния санскритски. Основната форма на знаците беше същата.

— Знаеш ли какъв е този език? — попитах аз и подадох копието на Хуул Хаджи.

Той стисна устни.

— Виждал съм подобно нещо по време на моите странствания. Прилича на писмото на шеев, но не е съвсем същото. — Ръката му леко трепереше, когато ми върна копието.

— Тогава какво е? — попитах нетърпеливо аз.

— Това е...

И тогава се разнесе смразяващ звук. Беше висок и необикновен, нещо като шепот, ехото на който прозвуча в стаите. Дойде извън стаята, в която стояхме, някъде от дълбоко в подземния комплекс.

Беше един от най-ужасните звуци, които съм чувал през живота си. Той, изглежда потвърждаваше налудничавото размишление на Бак Пури за някакви свръхестествени същества населяващи това място. Неочаквано от убежище подземната стая се превърна в място на ужас и страх, който беше труден за преодоляване.

Първата ми реакция беше да побягна Бак Пури вече се оттегляше назад към вратата, през която бяхме влезли. Другите бяха по-нерешителни, но очевидно очакваха да видят аз какво ще направя.

Засмях се, или по-точно опитах се да се засмея, в резултат на което се получи някакво тъжно крякане, и казах:

— Спокойно. Това е много старо място. Звукът може да е от някое свряло се в руините животно. Може да е от механизмите или от вятъра, който минава през стаите.

Не вярвах на нито дума от казаното. Не повярвах и те.

Промених тактиката си.

— Е — рекох и вдигнах рамене, — какво ще правим? Ще приемем ли риска, който може изобщо да не е риск, или ще отидем на сигурна смърт в пустинята? Там смъртта ще бъде бавна.

Бак Пури се спря. Някакъв остатък от по-раншната сила на волята, изглежда беше му дошла на помощ. Той изправи рамене и се върна при нас.

Минах покрай скелета и натиснах бутона, за да отворя и следващата врата.

Този път вратата плавно се отвори. Бързо натиснах следващия бутон и третата стая се изпълни със светлина. Беше по-голяма от първите две. В известен смисъл това ме успокои, защото беше пълна с машини. Разбира се, не можах да разпозная функциите на машините, но самата мисъл, че са създадени от някакъв висш интелект, беше утешителна. Като учен прецених, че са творения на обикновени интелигентни хора, а не дело на някакви свръхестествени същества.

Ако обитателите все още живееха в този лабиринт от стаи, те щяха да са логически мислещи хора. Може би щяха да проявят към нас някаква враждебност, може би щяха да притежават някакви мощни оръжия, но щяха да са осезаеми врагове.

Така мислех аз.

Трябваше да разбера, че в разсъжденията ми, с които исках да се успокоя, имаше празнина. Трябваше да разбера, че звукът, който бях чул, беше животински по произход и враждебен по съдържание. В него нямаше никакви следи на интелигентност.

Продължихме да влизаме в стая подир стая. Открихме машини. И шкафове с материали; плат, приличен на парашутна коприна; контейнери с газ и химикали; макари с шнурове, подобни на

найлонови, но по-здрави; лабораторна апаратура, използвана за провеждане на експерименти с химикали, електроника и други подобни; части от машини, възли от различни хранващи устройства.

Колкото по-навътре влизахме в комплекса от стаи, толкова по-разхвърляни бяха те. В първите всичко беше грижливо подредено, но в следващите контейнерите бяха преобърнати, ключалките отворени, съдържанието разхвърляно. Дали в мястото не са проникнали крадци, един от които намерихме мъртъв във втората стая?

Не зная коя стая беше, може би тринайсетата, която отворих по обикновения начин. Пресегнах се да натисна бутона за осветление и напипах нещо меко и влажно. Беше ужасен бутон. Извиках, дръпнах си ръката и се обърнах да кажа на другарите си за случилото се.

Първото нещо, което видях, беше лицето на Бак Пури. Очите му се бяха разширили и изпълнили със страх. Той сочеше в стаята. От гърлото му се изтръгна приглушен звук. Ръката му припряно затърси меч.

Другите също се хванаха за мечовете.

Обърнах се и ги видях. Бели форми. Може би някога са били хора, но вече не бяха.

Със смесено чувство на ужас и отчаяние извадих меч си, макар да съзнавах, че никакво обикновено оръжие не може да ме защити от призраците, които се движеха към нас от тъмнината.

ШЕСТА ГЛАВА

НЯКОГА СА БИЛИ ХОРА

Този път Бак Пури не побягна.

Лицето му беше странно изкривено. Той направи половин крачка назад и после, преди да можем да го спрем, се хвърли в тъмната стая право срещу мъртвешки белите същества!

За момент те се отдръпнаха назад и издадоха нечленоразделни звуци, нададоха ужасен вой — сякаш хиляди прилепи полетяха из въздуха, а ехото се разнасяше от стая в стая.

Бак Пури размахваше меча наляво и надясно, нагоре и надолу, сечеше крайници, пробождаше студени и влажни тела.

И тогава сякаш като изневиделица множество копия изведнъж го промушиха. Той изрева от болка и ужас, когато копия като онова, което бяхме видели по-напред, покриха цялото му тяло така плътно, че нищо не се виждаше под тях.

Бак Пури се строполи безжизнен.

Като видях, че съществата са смъртни, реших, че трябва да се възползвам от предимството на неудържимата атака на Бак Пури, размахам меч, скочих към входа и извиках:

— Идвайте, те могат да бъдат убити!

Можеха да бъдат убити, но бяха неуловими, а видът им предизвикваше физическо отвращение. Следван от другите, аз ги нападнах и скоро се вкопчих в мека гъвкава плът, която сякаш беше без кости.

А лицата им! Бяха отвратителна пародия на човешки лица. Напомняха поразително много на грозните малки вампири, земните прилепи. Плоски лица с огромни ноздри, процепи за усти, пълни с остри дребни зъби, полуслепи очи — тъмни, зловни и безчувствени.

Докато се борех с техните нокти, остри зъби и копия, те се плъзгаха наоколо, ломотеха и цвъртяха.

Бях сбъркал. В лицата им нямаше и следа от интелигентност — само демонична жажда за кръв, злоба и много омраза, но никакъв

разум.

Аз и другарите ми стояхме рамо до рамо, опрели гръб в гръб. Съществата се спуснаха върху нас. Когато видяхме, че тежките ни мечове могат да ги наранят — всъщност вече бяха посекали дузини от тях — духът ни се повиши.

Най-после вампирите се обърнаха и побягнаха, оставяйки ранените на пода. Доубихме ги. Нямахме избор. Опитяхме се да ги преследваме през далечната врата, но тя беше заключена. Когато я отворихме, съществата бяха изчезнали.

Натиснах бутона за осветлението и разбрахме, че в своята лудост Бак Пури ни бе помогнал да се спасим. Когато ги атакува, те бяха забили по-голяма част от копията си в тялото му.

Тези обитатели на подземния комплекс бяха малко по-дребни от мен и изглежда, макар да беше невероятно, изобщо нямаха скелет. Мечовете ни бяха разсекли плът и мускули, беше потекла кръв, ако рядката жълта течност по нашите мечове можеше да се нарече кръв, но не бяха срещнали съпротивата на никаква кост.

Мобилизирах моралните си сили, разгледах труповете отблизо и видях, че имаше нещо подобно на скелет, но костите бяха много тънки и крехки; наподобяваха на тънки нишки от слонова кост. От какъв ли странен клон на дървото на еволюцията са се развили тези същества?

Обърнах се към Хуул Хаджи.

— Каква е тази раса? — попитах го аз. — Предполагам, че вече си се досетил.

— Не са шеев — отвърна той с лека иронична гримаса — Не са и якши. Предполагам, че са древни якши, каквито не съм виждал. Тези жалки същества не представляват истинска заплаха освен за ума!

— Значи мислиш, че са раса наречена якши. Защо?

— Защото надписите на копията, инструментите и шкафовете са на езика на якшите.

— Кои са якшите? Струва ми се, ти и преди спомена за тях.

— Кои са? Може би по-точно е да се каже *кои са били*, защото те съществуват вече само в преданията и суеверията. Те са братовчеди на шеев. Не си ли спомняш, че ти разказвах за тях, когато се срещнахме?

Върнах се към първата ни среща. Разбира се, старата раса, отклонила аргзууните от Мендишар по време на войната, която марсианците наричаха Най-страшната война.

— Мисля, че тези трябва да са потомци на якшите — продължи Хуул Хаджи, — защото имат известно, макар и слабо сходство с тази раса, ако това, което зная за тях, е точно. Вероятно съществуват тук от безброй столетия, помнейки по някакъв начин, несъмнено в ритуална форма, как да поддържат машините в добро състояние и да защитават мястото от външни хора. Малко по малко са загубили своята интелигентност и както забелязваш, са предпочели тъмнината пред светлината, макар че могат да имат светлина. Тази проклета раса напълно заслужава такава съдба.

Потреперих. По свой начин съчувствах на съществата, които някога са били хора.

— Е — казах малко по-бодро аз, — каквито и да са биологически, сигурно са имали нужда от вода. Това означава, че някъде тук ще намерим онова, от което се нуждаем.

Нашата нужда, изглежда, беше намаляла с откриването на подземните стаи, но боят още повече ни беше изтощил и ние се нуждаехме на първо място от вода.

Уморени, но уверени, че ако срещнем белите същества, ще ги победим, продължихме да изследваме подземния комплекс. Влязохме в една стая по-голяма от другите, в която проникваше малко *естествена* светлина.

Погледнах нагоре и видях, че светлината идва от куполообразен покрив, малко по-висок от покривите на останалите стаи, през които бяхме минали. От пукнатините на покрива се процеждаше пясък, но купчинката на пода не беше голяма.

И тогава чух звук от плискане на вода. Отначало помислих, че съм полудял от жажда, а след това, когато очите ми привикнаха към мрака, го видях — фонтан в центъра на стаята. Голям басейн със студена вода!

Пристъпихме напред и внимателно я опитахме, преди да се напием. Беше чиста и прясна. Пихме предпазливо, мокрехме телата си и не преставахме да се оглеждаме и да следим за възможно нападение от обитателите!

Освежени и с повишено настроение, напълнихме манерките си. Запушалката на моята беше заяла. Извадих малкия нож за дране от доспехите си — нож, какъвто носи всеки син марсианец. Той е наполовина скрит в кожените украшения, така че ако боецът попадне в

плен, врагът да не може да го открие. Това му осигурява възможност да избяга. Изчистих пясъка и измъкнах запушалката след това върнах ножа в скрития под доспехите калъф.

Какво трябваше да правим по-нататък?

Нямахме желание да изследваме останалите стаи. Вече бяхме видели достатъчно. Отидохме до далечната врата, през която бяха избягали белите същества, залостихме я и натрупахме пясък и камъни. Открихме стъпала в стената, водещи към галерия под тавана. Изкачих се по тях и отидох в галерията. Беше достатъчно голяма. Очевидно е била предназначена за използване при ремонт и украсяване на купола, който не беше от същия издръжлив пластмасов материал. Открих една пукнатина и погледнах. Навън черната пустиня, която изглеждаше безкрайна, блестеше като кристал на слънцето. Куполът беше наполовина зарит и вероятно не се виждаше отвън. В ръката ми падна парче от купола. Материалът беше доста прогнил и той скоро щеше съвсем да се разпадне. Беше прозрачен, очевидно предназначен да пропуска светлина в стаята с фонтана. Може би това беше централната зала, използвана от якшите за почивка, когато са били нормални човешки същества. Куполът е бил построен не толкова с някаква чисто функционална цел, колкото с естетическа. Може би затова скоро щеше да се срути. Когато стане това, стаята ще се напълни с пясък, фонтанът ще бъде засипан. А обитателите на подземния град не притежаваха необходимата интелигентност, за да разчистят пясъка или да поправят купола.

Очевидно по-рано са правени ремонти на покрива, но, предполагам, от по-интелигентните предци на сегашните обитатели.

Слязох от галерията и в ума ми бавно се оформи една идея. В основата си куполът беше с диаметър около девет метра — достатъчно широк, за да мине един голям предмет.

— Защо си толкова замислен, приятелю? — попита ме Хуул Хаджи.

— Мисля, че открих начин за измъкване — отвърнах аз.

— От това място? Трябва да повторим стъпките си.

— Или да излезем през покрива — казах аз и посочих нагоре.

— Той е слаб, разяден отвън от пясъка. Но аз имам предвид измъкване от главното затруднение — от пустинята.

— Карта ли намери?

— Не, но намерих много други неща. Всичките артефакти на една голяма научна култура: здрава, непроницаема тъкан, въжета, газови контейнери. Надявам се все още да съдържат газ, и то от вида, който ми е необходим.

Хуул Хаджи беше напълно объркан.

Усмигнах се. Другите ме гледаха, сякаш бях последвал примера на Бак Пури и съм изгубил контрол над ума си.

— Поради известни причини на тази идея ме наведе куполът — продължих аз. — Помислих си, че ако имаме един летящ кораб, ще можем да пресечем пустинята за нула време.

— Летящ кораб! Чувал съм за такива неща. Някои от южните раси все още използват няколко летящи кораби, струва ми се — говореше Джип Дийра. — Да не си намерил някой?

— Не. — Поклатих глава, все още дълбоко замислен.

— Тогава защо говориш за такъв кораб? — попита остро Вас Оола.

— Защото мисля, че можем да си *построим*.

— Да си построим? — скептично се усмигна Хуул Хаджи. — Ние не притежаваме знанията на старите раси. Невъзможно е.

— Имам известни технически познания — рекох аз, — макар и очевидно не такива, каквито е притежавала тази изчезнала раса. Нямам предвид да построим толкова модерен въздушен апарат като техните.

— Тогава какво?

— Мисля, че можем да построим по-примитивен.

Тримата сини мъже мълчаха и ме гледаха все още малко подозрително.

В марсианския език нямаше дума за въздушния апарат, който исках да построя. Използувах английската производна от френски език.

— Ще се нарича *балон* — казах аз.

Начертах на пясъка балон и обясних принципа на действие:

— Ще трябва да изработим газова торба от плата, който намерихме тук — казах аз. — Ще е трудно, разбира се, торбата трябва да бъде херметична. На нея ще завържем въжета, към които ще прикачим кабина, в която ще седим при пътуване.

Когато свърших с обясненията и чертежите, интелигентните хора от Мендишар ми повярваха и ме разбраха, което беше забележително,

като се вземе предвид, че обществото, от което идваха, нямаше техническа култура. Отново се възхитих от възприемчивия ум на марсианците, които могат да разберат всякаква концепция за много кратко време, ако им се обясни по подходящ начин. Бяха стара раса и имаха примера на по-ранните високоцивилизовани раси — шеев и якша, които им бяха показали, че онова, което на пръв поглед изглежда невъзможно, често пъти може да се направи.

Ентусиазирани се върнахме в подземните стаи, през които бяхме минали, и се заехме да събираме необходимите неща. Никак не бях сигурен, че в контейнерите, които заемаха няколко стаи, ще намерим подходящ газ. Плюх си в пазвата и започнах наред да мириша по малко от всеки контейнер. Бяха с вентили, които все още работеха идеално. Някои от газовете ми бяха непознати, но никой не изглеждаше силно отровен, макар че от един-два известно време се чувствах малко замаян. Накрая намерих няколко контейнера с онова, което търсех. Те съдържаха газ с атомно число 2, знак He, атомно тегло 4,0023; газ, чието име на гръцки означава слънце — хелий. Негорлив и много лек, той беше точно онова, което ми трябваше — идеален за напълване на балона!

Търсенето се засили, след като уверих другарите си, че основните неща, които ни трябва, ги има — лека тъкан, газ и въжета. След това започнах да проверявам намерените двигатели. Не ги разглобих. Страхувах се, че използват някакво ядрено гориво, че енергията идва от малък атомен реактор. Но разбрах как работят и установих, че много лесно могат да им се сложат перки.

Перки обаче не намерихме, нито нещо, което може да служи като перка. Трябваше по някакъв начин сами да си ги направим.

Следващата голяма находка беше машината, която произвеждаше здравия лек синтетичен материал, използван толкова нашироко тук.

Машината беше голяма и очевидно свързана с някакъв скрит резервоар.

За нас тя беше истински дар божий. На един панел в предната част на машината се начертава детайлът за изработване. Чертежът трябва да бъде в различни проекции — изглед отстрани, отгоре и отпред. Избира се големината на желанния детайл, натиска се бутон и само за минути частта пада на една табла под машината. Можехме да имаме толкова перки, колкото искахме. Всъщност по този начин

можехме да имаме и кабина. Щеше ми се да имам повече време, за да се пошля из този подземен град и да открия какво го захранва, какъв синтез от елементи има тази свръхздрава пластмаса, как работи машината. Реших при първа възможност да се върна и да доведа със себе си хора, които могат да се обучат да работят с мен върху проект с крайна цел да се разкрият всички тайни на града, да се извърши обработване на информацията, да се анализират машините и материалите.

Когато стане това, за Марс ще започне нова ера!

Междувременно работехме усилено, пренасяйки необходимите ни неща в залата с купола, където освен всичко друго бяхме близко до водния източник.

Намерихме също изсушена храна в херметически затворени контейнери. Беше безвкусна, но питателна.

Колкото повече напредваше работата по балона, толкова повече се подобряваше настроението ни. През това време не забравяхме да се грижим за външността си. Аз считах за свой дълг редовно да се бръсна, макар че единственото огледало, което можах да намеря, беше рефлектор, голям колкото мен. Успях да го домъкна в залата с купола и да го ползвам като огледало за бръснене!

Докато Джил Дийра и Вас Оола работеха по балона, открихме, че натискът на топла човешка ръка върху тъканта я стопява и съединява. Това ускори изработването на газовата торба. Хуул Хаджи и аз се изкачихме на стената и се заехме да довършим започнатото от природата и да отворим купола.

За да могат обитателите на подземния град да продължат да живеят, ако това можеше да се нарече живот, направихме нещо като капак на люк, който да се поставя върху купола, за да не влиза пясък и да засипе фонтана.

Свързахме вентилите към газовата тръба и четиримата загледахме как голямото кълбо започна бавно да се издува.

Още не бяхме сложили върху вала ремъците, които въртят перката, но всичко друго беше готово. Имахме въздушен кораб със собствена тяга, макар и по-бавен и много по-уязвим от марсианския въздушен кораб, който бях видял, но според мен щеше да свърши добра работа.

Скоро газовата торба беше добре издута. Балонът заопъва въжетата с такава сила, сякаш можеше да носи сто души като нас. Започнахме да се смеем и радостно да се удряме по гърбовете, макар че трябваше доста да се протегна, за да ударя по гърба Хуул Хаджи! Бяхме направили балона!

Кабината беше затворена, окачена на здрави въжета, които ограждаха от външната страна газовата торба. Беше направена от секции синтетичен материал с отворени люкове. За съжаление не можахме да намерим начин да изработим прозрачни стъкла, поради което трябваше да направим нещо като капаци от вътрешната страна. Натоварихме вода допълнителни резервоари за газ и суха храна.

Бяхме много горди с кораба. Беше груба, но здрава конструкция и скоро, когато го изкараме през купола и свържем предавателните ремъци към двигателя, щяхме да можем да отидем навсякъде, където пожелаем. Може би обратно в Мендишар, където, както посочи Хуул Хаджи, завръщането на техния лидер, прогонен от страната и дори считан за мъртъв, в летящ кораб, вероятно ще окуражи населението до такава степен, че много от изгубеното в нападението на селото може отново да бъде спечелено.

Хуул Хаджи и другите сини великани обсъждаха оживено тази възможност, когато насрещната врата, която бяхме барикадирали срещу всякакви опити на белите вампири да влязат, започна да се топи. Материалът, който считах за неразрушим, започна да бълбука и да тече като евтина пластмаса, хвърлена в огън. Откъм вратата нахлу ужасна миризма — остра и същевременно сладка. Не знаех какво става, но запазих самообладание.

— Бързо — извиках аз. — В балона!

Заблъсках другарите си и им помагах да се качат в кабината.

После, точно когато се обърнах, вратата падна и се появиха няколко от белите обитатели. В ръцете си държаха машина. Очевидно те не знаеха каква е тя. Единственото, което знаеха, беше, че трябва да я държат и да я насочат към нас.

Беше странен парадокс — такава свършена машина в ръцете на такива малоумни същества. Машината излъчваше лъчи, които попаднаха на насрещната стена и за малко не уцелиха балона и мен. Топлинни лъчи, несъмнено. Лазерни лъчи!

И тогава разбрах, че никой не е отрязал въжетата, които ни държаха.

Скочих към тях с меч в ръка.

Знаех, че по-старите раси са имали портативни лазери и трябваше да бъда готов за такова нещо. В техния безсмислен гняв тези потомци на якшите може би са изровили някаква стара памет на расата, намерили са излъчвателя и са го домъкнали, за да накажат със смърт натрапниците.

Каквато и да беше причината, всички щяхме да загинем, ако не бях отрязал придържащите балона въжета.

Като видя какво правя, Хуул Хаджи ми извика от кабината.

Балонът започна да се издига, удряйки се леко в покрива. Съвсем скоро газта щеше да ни изведе на безопасно разстояние, като се издигне във въздуха над покрива. Отворът, получен в купола, беше достатъчно голям, за да мине балонът.

Сега вампирите насочиха лазера към мен. Бях обречен на смърт. Лъчите блуждаеха из стаята, разтопяваха или разрязваха на парчета всичко, върху което попаднеха.

И тогава ме осени идея!

СЕДМА ГЛАВА

ГРАДЪТ НА ПАЯКА

Лъчът идваше все по-близко и по-близко до мен, насочван произволно от ръката на малоумния вампир. Изведнъж видях големия рефлексор, който бях използвал като огледало за бръснене. Беше голям и трябваше да свърши работа.

Бързо се спуснах напред и застанах зад рефлексора.

Лазерният лъч отрязва парче от фонтана и то падна в басейна. Водата заблика на пресекулки. После разтопи цяла секция от стената, разкривайки стаята зад нея. Белите същества се приближаваха ръцете почти без кости държаха мощния лазер.

И тогава лъчът попадна на рефлексора. Огледалото обърна посоката на лъча и я върна към онези, които го бяха изпратили. За по-малко от секунда повечето вампири се свиха като изсушени листа. Останалите изреваха от ужас, отдръпнаха се и после с рев се хвърлиха към мен.

Спуснах се към едно от въжетата за завързване на балона точно когато той беше започнал да излиза през отвора. Хванах се за последните няколко сантиметра от въжето.

Когато лапите с остри нокти се протегнаха към мен, вече се катерех към кабината

Балонът се издигаше във въздуха и в този момент на избавление от белите същества попаднах в нова опасност. Разбрах, че в бързината сме забравили нещо жизненоважно. Бяхме забравили да вземем баласт. Балонът се издигаше прекалено бързо.

На два пъти едва не изпуснах въжето, опитвайки да се издърпам към кабината.

Тогава Хуул Хаджи отвори един люк, стъпи на външния ръб на кабината, протегна се и сграбчи въжето, на което висях.

Земята беше далеч долу, черната блестяща пустиня се въртеше под мен.

Стиснал здраво въжето, Хуул Хаджи успя да се вмъкне обратно в кабината. После той и другите двама започнаха да ме дърпат. Ръцете ме боляха изподрани от въжето. Почти бях готов да се пусна.

Точно когато почувствах, че повече не мога да се държа, една голяма ръка ме сграбчи и ме издърпа в кабината. После затвориха люка.

Задъхан от изтощение и облекчение, лежах на пода на кабината, докато си възстановя дишането. Все още се издигахме бързо и ако продължаваше така, скоро щяхме да излезем от рядката марсианска атмосфера, макар че по онова време атмосферата беше много по-плътна отсега.

Исправих се и с олюляване отидох до пулта за управление. Не беше сложен, но не го проверихме, преди да излетим, тъй като няхаме такава възможност. Сега трябваше да разберем дали е в изправност и ако не го направим, не се знае какво може да ни се случи.

Издърпах един лост, който контролираше клапана на торбата с газ. Исках да изпусна малко газ, но не толкова много, че да полетим надолу като камък.

Бавно балонът престана да се издига. Разбрах, че този лост действа. Но продължавахме да се носим произволно от въздушните потоци. Трябваше да кацнем и да закрепим трансмисионните ремъци на двигателя. С включен двигател можехме да се върнем в Мендишар за по-малко от един ден.

Бях раздразнен от разхода на нашия ценен хелий, но няхаме избор. Започнах бавно да приземявам въздушния кораб.

Бяхме на около шейсет метра от повърхността, когато балонът се разтърси, сякаш изритан от някакъв гигантски крак, и всички изпопадахме. Не успях да се задържа на крака и изхвърчах далеч от пулта.

Мисля, че за първи път изгубих съзнание.

Когато дойдох на себе си, беше почти тъмно. Усещането, че балонът е топка в някакъв мач между гиганти, много по-големи от моите сини приятели, беше изчезнало, но летяхме със страхотна скорост.

Исправих се на нестабилните си крака отидох до един люк и магнах капака.

Погледнах надолу и отначало не можах да повярвам. Летяхме над развълнувано и бурно море. Движехме се с шейсет километра в час, може би дори повече.

Какво ни движи?

Беше някаква природна сила. От виещия и ревящия звук, достигащ до ушите ми, реших, че е вятър.

Но какъв можеше да е този вятър, който беше излязъл така бързо и внезапно?

Обърнах се и видях, че Хуул Хаджи се беше размърдал. Той също беше паднал.

Помогнах му да стане, а след това двамата свестихме останалите.

— Какво е това, Хуул Хаджи? Знаеш ли? — попитах аз.

Той разтри лицето си с ръка.

— Трябваше по-внимателно да разгледам календара — каза Хуул Хаджи.

— Защо?

— Не казах нищо, защото разбихах, че ако не се измъкнем от пустинята, ще бъдем мъртви. Това беше, преди да намерим кулата и подземния град. Не ти казах и когато бяхме в подземния град, защото знаех, че ще бъдем спасени, тъй като в града нямаше никакви следи от разрушение.

— Какво не си споменал? Какво?

— Съжалявам, вината е моя. Предполагам, че Ревящата смърт е виновна да не знаем за съществуването на града на якшите.

— Какво представлява Ревящата смърт?

— Силен вятър. Появява се периодически над пустинята. Някои мислят, че той е причина за възникване на пустинята, защото преди да се появи Ревящата смърт, тук е било плодородно място. Може би градът на якшите е бил построен преди идването на Ревящата смърт. Не зная, но Ревящата смърт духа над пустинята от столетия и предизвиква силни пясъчни бури, които изравняват всичко със земята.

— И къде отива този вятър? — попитах аз. — Трябва да знаем къде може да ни откара.

— На запад — отвърна Хуул Хаджи.

— Над морето?

— Точно така.

— А след това?

— Не зная.

Отново отидох до люка и погледнах надолу.

Под нас все още лежеше развълнуваното море, студ и тъмнина, но през мрака съгледах, макар и едва забележими, очертанията на суша.

— Какво се намира зад Западното море?

— Не зная. С изключение на бреговата ивица — неизследвана земя. Лоша земя, доколкото съм чувал.

— Лоша? Какво те кара да мислиш така? — запитах приятеля си.

— Легендите, разкази на пътешественици, изследователски групи, които никога не са се върнали. Западният континент е място на джунгли и странни зверове. Той е бил най-силно засегнат от Най-лошата война. Казват, че когато войната свършила, в природата настъпили необичайни промени: хора, животни, растения — всичко се променило от нещо, останало във въздуха след Най-лошата война. Някои смятат, че е дух, други — някакъв газ, трети — машина. Но каквото и да е, умните хора винаги са избягвали Западния континент.

— Всичко това говори за атомна война, радиация и мутация — разсъждавах на глас аз. — Но хиляди години след войната малко вероятно е все още да има някаква опасна радиация. Не трябва да се страхуваме от това.

Някои от думите, които казах, бяха на английски. Макар че ги използвах да опиша събитията, за които говорех, те не се съдържаха в разговорния марсиански език.

Изглежда, Ревящата смърт беше започнала да отслабва, защото скоростта на движение на балона намаля.

Чувствах, че съдбата ни е извън ръцете ми, тъй като навлизахме навътре в сушата. Двете луни на Марс надничаха от небето над нас и осветяваха странни джунгли и необичайни цветове.

Трябва да призная, че необичайната растителност малко ме разтревожи, но си казах, че тя не може да ни навреди, докато летяхме на тази височина.

Когато вятърът престане да ни носи, можем спокойно да слезем, да сложим ремъците и на собствен ход да отидем, където искаме.

Такава възможност не ни се откри в продължение на няколко часа. Откъде идваше вятърът и къде завършваше накрая, не можех да

кажа, освен ако не циркулираше непрекъснато около планетата, събирайки сила по пътя си.

Най-после успяхме да се освободим от въздушния поток и се понесохме към огромните дървета, чиито гъсти клони образуваха плътна маса под нас.

Големи лъскави листа във всички нюанси на черно, кафяво, тъмнозелено и червено се люлееха на гъвкави клони. Над тази джунгла тегнеше усещане за нещо лошо. Перспективата да слезем на това място не ни допадна.

Най-после на сутринта намерихме една достатъчно широка просека и започнахме да се спускаме. Кацнахме много добре, като се има предвид колко неквалифицирани пилоти бяхме. Вързахме кораба и го огледахме да видим дали има повреди. Строителният материал на якшите беше издържал на вятър, който би разбил всичко друго на парчета. Като се има предвид всичко, на което бяхме подложени, повредите бяха сравнително малко.

Единственото, което трябваше да направим сега, беше да сложим трансмисионните ремъци и да намерим нещо, което да използваме за баласт. После щяхме да напълним торбата с хелий и да се отправим към Мендишар.

Не след много двигателите заработиха и завъртяха перките.

Докато работехме обаче имахме чувството, че ни наблюдават. Не видяхме нищо, освен тъмна джунгла, дървета издигащи се на десетки метри, сплетени в мрежа, простираща се във всички посоки, плетеница от други растения — топли, влажни, миришещи.

Не можех да си обясня как се е получила тази просека. Беше прищявка на природата. Повърхността беше покрита само с твърда плътна като камък пръст. По краищата растяха ниски храсти с тъмни, блестящи листа, прилични на преплетени лози, които, гледани с крайчеца на окото, приличаха на дебели змии. Около корените на дърветата имаше отровни на вид храсти и пълзящи растения.

Никога не бях виждал нещо толкова голямо в гора. Изглежда имаше различни нива, простиращи се все по-нагоре и по-нагоре, така че гледано от гората, приличаше на огромна скала с тъмни входове на пещери.

Не беше трудно човек да си представи, че го наблюдават. Предполагах, че си въобразявам, защото средата беше такава, че

всичко изглеждаше зловещо!

Сега ни оставаше само баластът. Джил Дийра предложи да използваме клони. Този баласт щеше да е малко груб, но иначе щеше да свърши добра работа.

Докато Джил Дийра и Вас Оола ми помагаха да свършим работата с двигателя, Хуул Хаджи каза, че ще отиде да донесе трупи.

Той тръгна за дърва, а ние свършихме работата и го зачакахме да се върне. Нямахме търпение да се махнем от тази тайнствена джунгла и колкото се може по-скоро да се върнем в Мендишар.

До късно следобед, когато вече бяхме прегракнали от викане, Хуул Хаджи не се върна.

Не ни оставаше нищо друго, освен да влезем в гората и го потърсим. Може би беше ранен или в безсъзнание от някакъв инцидент.

Вас Оола и Джип Дийра казаха, че ще дойдат да търсят с мен, но аз им обясних, че за нас най-важен е балонът и те трябва да останат да го пазят.

Намерих мястото, където Хуул Хаджи беше влязъл в гората, и тръгнах по следата.

Не беше трудно. Хуул Хаджи беше голям човек и оставената от него следа беше много ясна. На някои места беше сякъл храстите.

Гората беше тъмна и влажна. Стъпвах по меки гниеци растения и понякога нещо потъваше в калта под тях. Продължих да викам, но той не отговаряше. После стигнах до следи от бой и разбрах, че не съм си въобразявал, когато чувствах, че ни наблюдават!

Там намерих меча на Хуул Хаджи. Никога нямаше да го изхвърли, освен ако не е бил пленен... или убит.

Потърсих наоколо следи от похитителите, но не открих!

Беше много смущаващо, но аз се гордеех със способността си на следотърсач. Единственото, което успях да открия, беше някакво лепкаво вещество, като нишки от фина коприна, полепнали по листата наоколо.

По-късно отново попаднах на същото вещество и тъй като това беше единствена диря, реших да потърся още с надежда, че похитителите — или убийците на Хуул Хаджи — все пак са оставили нещо след себе си, макар да нямах ни най-малка представа какво би могло да бъде то.

Вървях и почти не разбрах, че съм достигнал един град.

Градът, изглежда, се състоеше от една огромна сграда, разпростряла се навътре в джунглата. Имаше вид, че сякаш израства от джунглата, слива се с нея, представлява част от нея. Беше от тъмен, стар обсидиан^[1]. Пукнатините бяха се напълнили с пръст и семена, така че градът беше заобиколен от малки дървета и храсти. В полумрака се виждаха зигурати^[2] и куполи. Беше лесно да са разбере, че това е каприз на природата, че скалата е просто втвърдила се във формата на град лава!

Все пак тук-таме имаше прозорци и входи, закрити с растения.

Когато настъпи нощта, градът заблестя съвсем слабо, отразявайки няколко слаби лунни лъча, които проникваха през гъстия покров на гората.

Тук враговете вероятно са докарали приятеля ми. Беше злоещо място.

Влязох предпазливо в града, изкачих се по огромната като стъкло скала и затърсих следи от обитатели, нещо, по което да разбере къде е скрит Хуул Хаджи. Изкачвах се по наклонените стени, катерех се по покрива. Търсех навсякъде. И навсякъде откривах само дебели сенки и гладка неравна скала под ръцете и краката.

В този град нямаше улици, а само вдлъбнатини в покрива над него. Влязох в една от тях, доста дълбока, и започнах да се промъквам, обхванат от отчаяние.

Нещо пребяга нагоре по стената отляво. Повдигна ми се, като го видях. Беше най-големият паяк, който съм виждал през живота си.

После видях и други. Стиснах здраво дръжката на меча на Хуул Хаджи и се приготвих да измъкна и моя. Паяците бяха едри като футболни топки. Точно се готвех да изляза от вдлъбнатината и да се спусна по друга наклонена стена на зелената скала, когато неочаквано почувствах, че нещо падна върху главата и раменете ми. Опитах се да го ударя с меча, но то се вкопчи в мен. Колкото повече се движех, толкова по-здраво ме обгръщаше.

Сега разбрах защо нямаше трупове на мястото, където е бил хванат Хуул Хаджи.

Нещото, което беше паднало върху мен, беше мрежа от същата фина лепкава коприна, която бях видял в гората. Беше здрава и се залепваше за всичко, до което се допре.

Паднах по лице, но продължих да се опитвам да се освободя.

После почувствах как една костелива ръка ме повдигна.

Погледнах тези, които ме бяха пленили. Не можех да повярвам на очите си. До кръста бяха хора, макар и значително по-ниски от мен, с източени тела и издути мускули. Имаха големи очи и прорези за уста от кръста надолу — осем крака, покрити с кожа крака. Но личеше, че са човешки същества с тела на хора и крака на паяци!

Опитах се да намушкам водача, но ръцете и краката ми бяха така омотани, че нищо не можах да направя.

С безизразно лице водачът им насочи към мен дълъг прът. Краят му имаше ухо като на игла, дълго около петнайсет сантиметра. Той ме мушна с него, аз се опитах да отвърна на удара и тогава почти веднага почувствах как цялото ми тяло се вцепени.

Не можех да се помръдна. Не можех дори да мигна. Беше ясно, че съм инжектиран с отрова, която можеше напълно да ме парализира.

[1] Стъкловиден минерал, който се образува при бързо изстиване на лавата — Б.прев. ↑

[2] Храм от шумерийски произход под формата на пирамидална кула със стъпаловидни тераси — Б.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

ВЕЛИКИЯТ МИШАССА

Вдигнат на гърбовете на странните отвратителни хора-паяци, аз бях пренесен дълбоко във вътрешността на неземния град.

Осветен от слабо светещи камъни, той приличаше на лабиринт без никакъв план или цел.

Минахме през коридори и стаи, които понякога изглеждаха малко по-големи от тръби, а друг път се разширяваха в големи зали с балкони.

Бях убеден, че това не е дело на хората-паяци, изобщо не беше дело на хора, а на някакви странни разумни същества, създадени може би в резултат на атомната радиация. Тези същества, почти ненормални, за да създадат такъв град, вероятно отдавна бяха загинали, освен ако хората-паяци не бяха техни слуги.

Май не беше така, защото коридорите и залите бяха пълни с мръсотия, паяжини и гнилоч, натрупан от столетия. За момент се зачудих как са се появили тези хора-паяци: дали бяха родственици на огромните паяци, които бях видял отвън. Ако е така, какво греховно свързване в далечното минало е дало тези плодове?

Те припкаха напред и ме носеха в силните си ръце. Не се решавах да се замисля каква съдба ми готвят. Бях убеден, че възнамеряват да ме измъчват, може би да ме изядат в някакво злоещо пиршество. Може би бързаха към тяхната банкетна зала. Предположението ми беше по-близко до истината, отколкото си представях в началото.

Най-после влязохме в една огромна зала. Тя се осветяваше единствено от излъчването на скалата.

Действието на отровата отминаваше. Експериментално стиснах мускули, доколкото беше възможно от лепкавата паяжина. Дърпана предположих аз, от телата на хората-паяци, тя ограничаваше движението ми.

И тогава видях, че в залата се простираше огромна паяжина. Тя проблясваше на слабата светлина. В нея беше разперен като орел човек. Бях сигурен, че това е Хуул Хаджи.

Хората-паяци очевидно не се залепваха за паяжините, защото няколко започнаха да ме влачат по нишките на тази паяжина към другата им жертва. Сега ясно видях, че е Хуул Хаджи.

Те ни оставиха да висим в мрака и се разпръснаха, подтичвайки на паяшките си крака. Откакто ги срещнах не бяха издали никакъв звук. Устата ми беше още вдървена от отровата, но успях да промълвя няколко думи. Бях поставен настрани под Хуул Хаджи и поради това виждах само лявото му стъпало и част отпрасеца.

— Хуул Хаджи, можеш ли да говориш?

— Да. Имаш ли някаква представа какво са намислили да правят с нас, приятелю?

— Не.

— Съжалявам, че станах причина да ти се случи това Майкъл Кейн.

— Вината не е твоя.

— Трябваше да съм по-внимателен. Ако бях проявил малко повече внимание, сега щяхме да сме далеч. Въздушният ни кораб здрав ли е?

— Доколкото зная, да.

Започнах да изпробвам паяжината. Мрежата, с която бях хванат, беше започнала да става крехка и да се чупи. Успях да си освободя ръката, но тя мигновено беше хваната и обездвижена от голямата паяжина.

— И аз опитах — каза Хуул Хаджи над мен. — Не мога да измисля начин да се освободим.

Трябваше да призная, че може би беше прав, но въпреки това си напругах мозъка. Бях започнал да разбирам, че ако не измислим начин да се освободим, ни очаква нещо ужасно.

Започнах да се опитвам да освободя другата си ръка.

Тогава чухме шум — силен, стържещ като звук от движението на много хора-паяци, но многократно по-силен. Погледнах надолу и неочаквано видях две огромни очи, най-малко един метър в диаметър, да гледат нагоре към нас, без да мигат.

Бяха очи на паяк. Сърцето ми замря.

После прозвуча тих ироничен глас, който можеше да идва само от паяка.

— Ттака, апетитна мръвка за днешното тържество...

Бях още повече стреснат, когато чух съществото да говори.

— Кой си ти? — попитах аз с малко колеблив глас.

— Аз съм Мишасса, великият Мишасса последният от народа на Шаассзиин.

— А онези същества — по-малките от теб?

Чу се звук, приличен на човешки смях.

— Мое ппотомство. Създадено по изкуствен път в лабораториите на Шаассзиин, върха на... Но вие не знаете съдбата си, нали?

Потрепери. Вече се досещах. Не отговорих.

— Трепери, малкия, защото скоро ще ми послужиш за вечеря...

Сега можах да видя съществото по-ясно. Беше гигантски паяк. Очевидно един от многото, резултат от атомната радиация, която беше поразила тази част на страната преди хиляди години.

Мишасса бавно се заизкачва по паяжината и тя провисна под тежестта на тялото му.

Продължих усилията да си освободя другата ръка и най-накрая успях да я измъкна от мрежата, без да бъде хваната от паяжината. Спомних си за малкия нож за дране, скрит в доспехите ми. Реших, че трябва да се опитам да го измъкна. Сантиметър по сантиметър премествах ръката си към ножа. Сантиметър по сантиметър...

Най-после пръстите ми стиснаха дръжката. Измъкнах ножа от ножницата.

Паякът идваше по-близко. Започнах да сека първо онази част от паяжината, която държеше другата ми ръка.

Работех отчаяно, но паяжината беше здрава. Най-после я разрязах и внимателно се пресегнах за меча.

Протегнах нагоре ръка и разрязах, докъдето достигнах, паяжината около Хуул Хаджи, после отново се обърнах към гигантския паяк. В този момент чух гласът да шепне:

— Не можеш да избягаш. Дори да си напълно свободен, няма да можеш да ми избягаш... Аз съм по-силен от теб, по-бърз от теб...

Беше вярно, но това не ме спря!

Скоро ужасните му крака се приближиха само на няколко сантиметра от мен. Приготвих се да се защитавам от тях с всички сили. Тогава Хуул Хаджи извика. Видях как тялото му прелетя край мен и падна върху гърба на паяка. Той се вкопчи в него и ми извика да направя същото. Имах само смътна представа какво възнамерява да прави, но скочих, освобождавайки се от последните нишки на паяжината и полетях към гърба на паяка. Хванах се с една ръка за необичайната козина. С другата държах меч.

— Дай ми меч — извика Хуул Хаджи. — Аз съм по-силен от теб.

Подадох му го и измъкнах ножа.

Започнахме да сечем гърба с нашите оръжия. Паякът изрева от ярост и произнесе някакви непонятни думи.

Звярът вероятно беше използван милиони години срещу пасивни жертви, а ние бяхме двама бойци от Вашу и бяхме решени да продадем скъпо живота си, преди да позволим на един голям говорещ паяк да ни използва за храна.

Звярът съскаше и проклрнаше. Разярен, той се спусна надолу и скочи на пода. Ние продължихме да се държим за него и да го мушкаме с ножовете, търсейки жизнената точка. Паякът се изправи на задните си крака почти се преобърна, за да ни смачка под огромната си маса. Но може би в него бяха живи инстинктите на рода, защото, паднали по гръб, паяците не могат да се изправят на крака. Той възстанови равновесието си точно преди да се прекатури и заприпка напред-назад.

Лепкава черна кръв шуртеше от дузината рани, но очевидно никоя не беше достатъчно сериозна, за да го спре. Изведнъж паякът затича по права линия, издавайки тънък плачлив звук.

Прилепихме се към гърба, когато скоростта нарасна, и се спогледахме озадачени.

Сигурно се движеше с деветдесет километра в час — може би дори и повече. Втурна се из тунелите и ни понесе все по-навътре и по-навътре в града. Плачът се засили. Паякът обезумя. Дали беше израз на лудост, наследство от луди предци, дали беше загубил контрол над себе си, или пък нанесените му рани го бяха подлудили от болка, никога нямаше да узнаем.

Неочаквано забелязах пред нас движение. Беше рояк от хора-паяци. Не можех да преценя, дали бяха същите, които ни бяха довели в залата с паяжината. И тогава огромният интелигентен паяк спря лудешкия си бяг, нахвърли се върху тях, хапеше ги до смърт, хващаше някоя глава в устата си и я отхапваше. Беше ужасна гледка.

Продължихме да се държим здраво за косматия гръб на разярения звяр. От време на време той извикваше по някоя разбираема дума или фраза, но за нас те нямаша никакъв смисъл.

Скоро всички хора-паяци бяха избити. Останаха само обезобразени трупове.

Ръцете ме боляха. Чувствах, че не мога повече да вися на косматия гръб. Всеки момент щях да падна и да стана плячка на хищния паяк. От мрачното изражение на Хуул Хаджи разбихах, че той също няма да издържи още дълго.

И тогава съвсем неочаквано хищният паяк спря, бавно прибра под тялото краката си и се отпусна върху обезобразените трупове на своите слуги.

Изглежда, беше ги убил, агонизирайки, защото извика:

— Свърши се! — и умря.

Ние проверихме дали сърцето му е престанало да бие и едва след това слязохме от гърба му и погледнахме нагоре.

— Радвам се, че звярът умря, а не ние — казах аз, — но той трябва да е разбрал, че беше последният представител на този сбъркан вид. Чудя се какво всъщност стана в този луд, чужд мозък? В известен смисъл го съжалявам. Смъртта му беше някак си изпълнена с достойнство.

— Ти видя повече от мен — прекъсна ме Хуул Хаджи. — Аз видях единствено враг, който едва не ни уби. Но вместо това ние го убихме, и то завинаги.

Това прагматично заявление на приятеля ми ме отърси от малко умозрителния ми начин на мислене, може би неуместен. При дадените обстоятелства, и ме накара да се замисля как можем да се измъкнем от този лабиринт. Чудех се също дали всички хора-паяци бяха убити в предсмъртната агония на звяра.

Проправихме си път през труповете, тръгнахме по тунела и той ни отведе в една голяма зала.

Там открихме друг тунел, който водеше навън от залата. Тръгнахме по него с надеждата, че накрая ще намерим стая с прозорец или изход, защото когато бяхме отвън, видяхме такива.

През цялото време Хуул Хаджи се чудеше как хищният паяк се е движил из тунелите. Само няколко бяха достатъчно широки за неговите размери. Стигнах до заключението, че убитото от нас създание дори между своя вид е било „шампион“.

Отново нещо в мен събуди съчувствие към безформеното същество, което беше толкова непригодно за нормалния свят и въпреки това притежаваше отлична интелигентност. Не можех да го мразя, въпреки че беше застрашило живота ми.

И точно когато бях в такова философско настроение, се натъкнахме на бъчвите.

Първото указание за тяхното съществуване беше миризмата от въздуха, който дишахме, почувствахме леко вдървяване на мускулите. После влязохме в зала с високо наредени груби талпи за под, изпълнена с шум от бълбукаща течност. Спряхме се на една талпа и погледнахме надолу.

— Мисля, че зная какво е това — каза Хуул Хаджи.

— Отровата?

— Точно така. Веществото, с което бяха напоени онези прилични на игли пръти, с които ни парализираха.

Намръщих се.

— Може да ни бъде полезна — казах аз.

— По какъв начин? — попита моят приятел.

— Не съм сигурен, но имам такова чувство. Няма да е лошо да вземем проби и посочих към далечната стена. На една полица стояха няколко гърнета и сноп тояги с петнайсетсантиметрови игли на върховете.

Внимателно прекосихме избата по талпите и отидохме при полицата. Стараехме се да дишаме съвсем повърхностно, така че мускулите ни да не се схванат напълно и да паднем в бъчвата, където щяхме или да се удавим, или да умрем от свръхдоза отрова.

С всеки изминал момент се чувствахме все по-схванати, но успяхме да стигнем до полицата. Взех две шишета с добра, макар и странна изработка и ги подадох на Хуул Хаджи, а той ги напълни и ги

запуши. Закачихме ги на коланите си, после взехме няколко тояги и побързахме да излезем през най-близкия изход.

Сега подът на тунела се издигаше и това ни обнадежди.

Отнякъде идваше светлина, но не можех да видя източника.

Влязохме в малък коридор. През отвор в едната страна на коридора проникваше дневна светлина. Тя беше моментално закрыта от неочакваната поява на няколко големи паяци, каквито бях виждал по-рано. Извадих меча, който синият ми приятел ми беше върнал, а той размаха един прът да отблъсне отвратителните същества. Те спряха за кратко, атакуваха ни, след това бързо изприпкаха покрай нас и изчезнаха в подземията на града. Смятаната от мен в началото за директна атака всъщност беше случайна среща с нощни същества, връщащи се в тъмнината на града.

Изпълзахме през прозорците и отново се озовахме, бих казал, на „повърхността“, или покрива на града — място с неестествени скали и каньони от същия тъмен, блестящ обсидиан. Той все още приличаше по-скоро на отлят, отколкото изграден по познатия на хората начин за построяване на град.

Краката ни се хлъзгаха по гладките повърхности, ние се препъвахме, давайки си ясна сметка, че нямаме реална представа къде точно се намира въздушният ни кораб.

Щяхме да скитаме така още много часове — може би дни, ако неочаквано не бяхме зърнали набитата фигура на Джил Дийра на фона на джунглата зад него. Извикахме и му махнахме.

Той се обърна предпазливо, стиснал меча в ръка.

— Къде е Вас Оола? — попитах, докато вървахме един срещу друг.

— Той е при въздушния кораб, пази го — отговори боецът и се огледа внимателно. — Надявам се да е там.

— А ти защо си тук? — попита Хуул Хаджи.

— Когато и двамата не се върнахте и падна нощ, аз се разтревожих. Помислих, че може да сте пленени, тъй като не чух звуци от диви зверове. Затова щом се съмна, тръгнах по следата и намерих това място. Видяхте ли съществата, които го населяват? Огромни паяци?

— Ти ще намериш останките от още по-странни обитатели под повърхността — каза лаконично Хуул Хаджи.

— Надявам се, че си оставил знаци, по които да се върнеш — обърнах се към Джил Дийра и си помислих какъв глупак излязох, че аз не бях го сторил.

— Разбира се — отвърна Джил Дийра и посочи с ръка — Насам, елате!

Поради лошия късмет, който ни преследваше, откакто напуснахме убежището на якшите, не преставахме да се страхуваме за сигурността на нашия въздушен кораб. Ако балонът беше нападен и разрушен, щяхме да бъдем принудени да се движим пеша без абсолютно никаква представа къде се намираме и да изпаднем в много по-лошо положение.

Но балонът беше непокътнат, а Вас Оола съвсем здрав. Той, изглежда, изпита голямо облекчение, като ни видя. Насякохме дънери за баласт и ги натоварихме.

После, отново на борда, отвързахме котвените въжета и започнахме плавно да набираме височина.

Щом се издигнахме достатъчно високо над голямата джунгла, която се простираше от хоризонт до хоризонт, пуснах двигателя, зададох желания курс и скоро бяхме, или поне искрено се надявахме, на път за Мендишар, за да видим дали нещо може да се спаси от останките на злополучната революция.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ОСЪДЕН НА СМЪРТ!

Безпроблемно прекосихме океана и най-после пристигнахме до границите на Мендишар.

Кацнахме сред хълмовете и скрихме балона. На два пъти, докато обхождахме хълмовете с надежда да научим нещо, се натъквахме на напълно разрушени селища.

Неочаквано извадихме късмет. Срегнахме една старица, която случайно се беше спасила от пироза. Тя ни съобщи, че били арестувани цели семейства, много селища били разрушени и стотици, може би дори хиляди, избити. Съобщи ни още, че заловените предводители на революцията щели да бъдат убити в голям ритуал, който щял да открие лично нововъзкачилият се брадхинак Джеуор Бару. Старицата не знаеше кога ще се проведе ритуалът. Знаеше само, че още не се е провел.

Решихме да посетим столицата на Мендишар, за да научим какво е истинското положение, да оценим настроението на населението и ако е възможно, да спасим осъдените на смърт.

С наметала, взети от едно от разрушените села, Хуул Хаджи се предреши като търговец, а аз — като вързоп!

Каквато и маскировка да използвах аз, разбира се, щях да привлека много по-силно вниманието на пироза затова трябваше да стана стока на „търговеца“!

Хуул Хаджи ме метна на рамото си и така влязох за първи път в столицата на Мендишар. Надзъртах през една малка дупка в плата, с който бях увит, и видях хора с превити гърбове, посърнали от мъка лица изтощени деца, сред които важно се разхождаха перचेци се грубияни-пироза. Минахме през пазара. Почти не се продаваше храна. Цялото население беше обхванато от безутешна мъка, която рязко контрастираше с блестящите униформи на „избраните“ пироза.

Тази сцена ми беше позната от четивата, но никога не бях виждал такова нещо в реалния живот. Беше страна управлявана от

тиранин, който толкова се страхуваше за собствената си безопасност, че нито за момент не се решаваше да отпусне желязната си хватка.

Каквото и да се случи сега, разсъждавах аз, праметнат на рамото на приятеля си, който очевидно нямаше намерение да се отклони от избрания път, за да мога да си почина, — накрая тиранинът ще бъде свален. Народът не може да бъде държан в подчинение много дълго. След известно време тиранинът или наследникът му се самоуспокоява и точно този момент неговите поданици избират за въстание.

Хуул Хаджи нае стая в една кръчма близо до площада и веднага се настанихме. Той ме сложи на твърдото легло, седна и избърса потта от челото си, докато аз се разопаковах.

— Чувствам се разглобен — оплаках се аз.

— Много се извинявам — усмихна се Хуул Хаджи. — Но не изглежда подозрително, ако един беден търговец като мен се отнася към стоката си като нещо ценно, а не като няколко кожи и топове плат, както е казал пред стражата на градската порта.

— Страхувам се, че си прав — съгласих се аз и се опитах да раздвижа крайниците си. — Сега какво ще правим?

— Ти ще останеш тук, а аз ще обиколя града да събера малко информация и се запозная с настроението на хората. Ако са готови да въстанат срещу Джеуор Бару, както очаквам, когато им се посочи правилната цел, тогава може би ще можем да решим по какъв начин да премахнем тираничното му управление.

Той тръгна почти веднага и ме остави да сплитам пръсти. Целта, поради която бях дошъл с него — извън очевидната, произтичаща от това, че бях негов приятел и съюзник, беше: ако го заловяха, да известя нашите приятели, а ако ни потрбяваше въздушния кораб, само аз можех да го управлявам.

Чаках до късно следобед, когато чух някаква гюрултия на улицата. Отидох предпазливо до прозореца и погледнах навън.

На улицата Хуул Хаджи разпалено разговаряше с двама високомерни на вид пироза.

— Аз съм само обикновен беден търговец — казваше той. — Ни повече, ни по-малко, господа.

— Целият ти вид съответства точно на описанието, което имаме на претендента за трона Хуул Хаджи. Този страхливец избяга от селото, което претърсихме преди няколко седмици, и остави

привържениците му да се бият вместо него. Търсим този нещастник, който успя да убеди няколко неориентирани хора, че неговото управление ще бъде по-добро за Мендишар от това на благородния брадхи Джеуор Бару, и вдигна бунт.

— Той, изглежда, наистина е нещастник — съгласи се примирено Хуул Хаджи. — Истински мошеник. Надявам се скоро да го хванете, благородни господа. Сега трябва да се върна...

— Ние смятаме, че ти си този хок'как Хуул Хаджи — прекъсна го единият страж и му препречи пътя, произнасяйки най-обидните термини от марсианския речник. Хок'как буквално значи влечуго с особено противни навици, но подтекстът е много по-широк и е невъзможно да се опише тук.

Хуул Хаджи видимо се владееше, но вероятно се пожертва, не че имаше някаква вероятност стражите да го пуснат да се върне в кръчмата.

— Ще дойдеш с нас на разпит — каза вторият страж. — Ако не си Хуул Хаджи, сигурно ще те пуснат, макар че брадхи не обича скитащи търговци.

Реших, че не ми остава нищо друго, освен да действам. В топа плат имаше меч. През целия път през града едва се опазих да не се набода на него. Отидох на леглото и го измъкнах, после се върнах отново до прозореца.

Сега беше времето да се опитам да помогна на приятеля си, защото когато целият град бъде призован да попречи на бягството на Хуул Хаджи, шансът ни да излезем живи от Мендишар щеше да бъде съвсем малък.

Моментално се изправих на рамката на прозореца и с рев скочих върху най-близкия от стражите. Големият боец се стресна — един дребен човек с гол меч в ръка искаше да го нападне. Паднах съвсем наблизко и веднага се вкопчих в него.

Разбирайки, че решението ми е единственото възможно и че повече не може да се крие, Хуул Хаджи нападна втория страж.

Скоро като с магическа пръчка улицата се опразни. Останаха само двамата пироза и ние, вкопчени в бой на живот и смърт. Надявах се, че сред побягналите хора няма шпиони, които да доведат още пироза. Ако можехме да се справим с тези, може би щяхме да успеем да се измъкнем от града.

Противникът ми беше още объркан и не успя да се съвземе. След няколко секунди го промуших и той падна мъртъв на калдъръма.

Хуул Хаджи също се справи с противника си. Обърнахме се при шума от тичащи крака и видяхме цяло отделение пироза да идват към нас. Висок, набит, със златни доспехи мендишарец яздеше голяма сива дахара.

— *Джеуор Бару!* — изруга Хуул Хаджи.

Явно тези бойци не са били извикани, а са били наблизо и са чули шума от боя.

Хуул Хаджи се приготви да се бие, но аз го дръпнах за ръка.

— Не ставай глупак, приятелю. За един миг ще ни смажат! Да се махаме. Скоро ще се върнем, за да дадем заслуженото на тиранина.

С нежелание Хуул Хаджи ме последва. Влязохме в кръчмата и залостихме вратата.

Почти веднага след нас дойдоха стражите и разбиха вратата. Ние изтичахме по стълбите на третия, последен етаж и през една капандура излязохме на покрива. Къщите в този квартал бяха построени близко една до друга и не беше трудно да се скочи от един покрив на друг.

Зад нас стражите, но не и Джеуор Бару, който несъмнено за сигурно беше останал на улицата, достигнаха покрива и ни подгониха, викайки да спрем. Не мисля, че бяха разпознали Хуул Хаджи, макар да знаеха, че във всички схватки с него участва човек като мен, иначе вероятно щяха да бъдат по-старателни.

Стигнахме до по-ниски покриви. Накрая тичахме по едноетажни постройки. Близко до градската стена скочихме на улицата. Хората се стреснаха от вида ни. И точно в този момент двама полупияни пироза излязоха от една кръчма и със залитане тръгнаха към дахарите си. Изпреварихме ги, яхнахме животните под носовете им, обърнахме ги и препуснахме към портата, оставяйки смутените стражи да викат подир нас.

Близко до портата се натъкнахме на четирима пироза с по-бързи реакции от приятелите си. Като ни видяха да яздим очевидно откраднати дахари, те се опитаха да ни препречат пътя.

Размахаме мечове и зад нас останаха два трупа и двама ранени, а ние препуснахме с всички сили далеч от Мендишар.

Вече бяха по петите ни, когато напуснахме пътя и рязко свърнахме към хълмовете вляво.

Яздехме по хълмовете, а враговете бяха близко зад нас. Дахарите ни започнаха да се изморяват.

Мислех, че ако скоро не се мръкне, трябва да се обърнем назад и да приемем боя с групата, която беше прекалено голяма, за да имаме някакъв шанс за успех. Но настъпи нощ и преди да изгрее луната, се изплъзнахме от преследвачите.

В относителната безопасност на една пещера Хуул Хаджи ми разказа всичко, което беше научил в града.

Хората започнали почти открито да роптаят срещу тиранията, но били много изплашени, за да предприемат нещо, и прекалено дезорганизирани, за да имат успех.

Той смяташе, че новините за смелото въстание на селата и избиването на невинни хора бяха плъзнали из града, макар че пироза правеха всичко, за да омаловажат слуховете.

За голямата „жертва“, която щеше да се принесе на градския площад в затворите на Джеуор Бару, имаше почти двеста души от всички възрасти и полове. Всички те бяха получили смъртна присъда за предполагаема оказана помощ на Хуул Хаджи и на неговите поддръжници. Мнозина от тях нямаха ни най-малка представа за какво са арестувани, а децата, разбира се, нямаха никаква вина. Джеуор Бару искаше да даде пример какво чака размирниците. И това щеше да бъде кървав пример. Той може би щеше да му помогне да държи народа в подчинение още две или три години, но едва ли повече.

— Не това е най-важното — казах на Хуул Хаджи. — Тези хора трябва по някакъв начин да бъдат спасени. *Сега!*

— Разбира се — съгласи се той. — Знаеш ли кой е в затвора на Джеуор Бару — мъжът, с когото възнамеряват да дадат нагледен урок?

— Кой?

— Морхаи Ваджа. Бил пленен по време на боя. Джеуор Бару заповядал да го заловят жив.

— Кога трябва да се извърши това „жертвоприношение“? Хуул Хаджи хвана главата си с две ръце.

— Утре по обяд — изстена той. — О, Майкъл Кейн, какво можем да направим? Как можем да попречим това да не се случи?

— Можем да направим само едно нещо — казах мрачно аз. — Трябва да използваме силите, с които разполагаме ти, аз, Джил Дийра и Вас Ола, и да нападнем Мендишарлинг!

— Как могат четирима мъже да атакуват такъв голям град? — попита учудено той.

— Ще ти обясня как можем да проведем нападението — отвърнах аз, — но вероятността за успех е много малка.

— Разкажи ми за плана си — помоли той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЕДИН ОТЧАЯН ПЛАН

Стоях пред панела за управление на въздушния кораб и гледах през люка местността пред нас.

Тримата сини великани зад мен мълчаха. Нямахме какво да се каже. Планът ни, съвсем прост, вече беше подробно обсъден. Оставаше малко до пладне и ние бързо наближавахме Мендишар. Планът зависеше главно от точния момент. Ако не успеехме, тогава нашият провал поне щеше да бъде ефектен и може би щеше да посочи пътя на бъдещите революционери.

Вече се виждаха кулите на Мендишар. Градът беше украсен за празненството. На всяка кула и пилон се вееше знаме. Човек би помислил, че е някакъв весел празник. Ние добре знаехме...

На градския площад бяха забити в кръг двеста стълба и за тях завързани двеста затворници: мъже, жени и деца. До стълбовете стояха двеста пироза в парадни униформи и жертвени ножове в ръка.

На платформа в центъра на кръга със златен нож в ръка стоеше самият Джеуор Бару, облечен в златни доспехи. До него на жертвен стълб беше завързан Морхаи Ваджа, стиснал зъби, с немиждащ поглед, съсредоточен в собствената си съдба.

Около площада подредено по старшинство, беше събрано цялото население на Мендишарлинг. Джеуор Бару стоеше с вдигнати нагоре ръце в очакване слънцето да достигне до зенита. На тънките му устни трептеше жестока нервна усмивка.

Мъртвешка тишина цареше на площада нарушавана само от уплашения шепот на малките деца. Нито тези сред тълпата, нито на жертвените стълбове знаеха какво ще се случи. Бащите им ги смъмряха, но не им обясняваха. Как биха могли да им обяснят?

Джеуор Бару още не беше отместил очи от слънцето, когато започна да говори.

— О, мендишарци, тези тук са онези от вас, които последваха Великата тъмнина и се опълчиха срещу повелите на Великата светлина, чиято материална същност се проявява върху Източника на живот, Слънцето. Движени от жестоките мотиви на тщеславието и злото, те извикаха убиеца и страхливеца Хуул Хаджи да ги поведе срещу избрания брадхи. От далечните тъмни пустинни земи дойде натрапникът, излезе от мрака на нощта да се бие срещу пироза — децата на небето, синовете на Великата светлина. Но синовете на Великата светлина повикаха Джеуор Бару и му казаха какво се готви и Джеуор Бару излезе на бой с Хуул Хаджи, който избяга и никога няма да се появи на дневна светлина, но ще се промъква в тъмнината на нощта. Днес тук са неговите хора. Те ще бъдат принесени в жертва на Великата светлина не като акт на отмъщение, а като дар на Него, който наблюдава Великата светлина, за да бъде пречистен Мендишар и смъртта им да отмие *нашата* вина.

Отговорът на това суеверно лицемерие не беше ентусиазиран.

Джеуор Бару се обърна към Морхаи Ваджа, вдигна златния нож, готов да изтръгне сърцето на боеца съгласно кървавия ритуал. Атмосферата беше напрегната. Принесеният в жертва от Джеуор Бару Морхаи Ваджа трябваше да послужи като сигнал и двеста ножа да извадят сърцата на двеста невинни човека.

Слънцето едва беше преминало през зенита, когато Джеуор Бару започна да произнася заклинанието.

В състояние почти на транс беше стигнал до средата, когато незабелязан от никого, над града пристигна въздушният кораб. Всички бяха вперили в Джеуор Бару очи или ги бяха затворили, макар че той беше заповядал всички да гледат. На това разчихме. Затова бяхме избрали грижливо точно този момент, въпреки че той щеше да ни даде само няколко секунди, през които да се опитаме да спасим жертвите на площада. Спряхме двигателите и закръжихме над площада спускайки се все по-ниско.

Джеуор Бару замахна да забие ножа в тялото на Морхаи Ваджа и сянката на кораба мина през трибуната.

Джеуор Бару вдигна глава и погледна нагоре. Всички проследиха погледа му и видяха как се опули от изненада.

Тогавя вдигнах ръка и хвърлих върху парвенюто брадхи онова, което държах. Както бях предвидил, върхът на копието одра гърлото

му, но това беше достатъчно. Джеуор Бару, сякаш поразен от някакво божество, се парализира с вдигната към нас глава.

За момент ние използвахме суеверие, за да се преборим със суеверие. Появата на нашия въздушен кораб над площада вероятно изглеждаше като посещение на някакъв разгневен бог.

Рано сутринта бях направил един груб мегафон. Извиках през него. Гласът ми прозвуча изкривен и усилен повече от ехото от околните сгради, колкото от мегафона.

— Хора на Мендишар, вашият тиранин е поразен. Поразени са и неговите любимци!

Хората започнаха да мърморят очевидно разгневени, както и озадачени, макар гневът им да не беше насочен към нас. Беше психологически ход. Предполагаме, че парализата на Джеуор Бару ще обезкуражи привържениците му и ще обнадежди обикновените хора.

Тълпата започна бавно да се придвижва към центъра на площада, докато пироза изпаднали в паника започнаха да се оглеждат и да измъкват мечове.

Свалих въздушния кораб ниско над подиума Хуул Хаджи скочи върху платформата и се изправи до вцепенения си враг.

— Хуул Хаджи! — ахна от изненада Морхаи Ваджа от жертвения стълб.

— Хуул Хаджи! — извикаха няколко пироза познали прогонения в изгнание принц.

— *Хуул Хаджи!* — викаха онези от събраните, които бяха чули името да се произнася от пироза.

— Да, Хуул Хаджи! — извика приятелят ми и вдигна високо меч си. — Това ще получи Джеуор Бару, който каза, че съм страхливец, изоставил народа си. Вижете ме! Аз дойдох в града самичък да спася приятелите си и ви казвам да го свалите от престола! Избийте пироза, които толкова дълго ви преследваха. Сега е вашият шанс да си отмъстите.

За момент настъпи тишина. После се чу мърморене, което ставаше все по-силно и по-силно, докато прерасна в рев. А след това цялото население на Мендишарлинг тръгна към ужасените пироза.

Много хора умряха под размахващите се мечове на войниците, преди пироза накрая да отстъпят пред превъзхождащия ги народ. Но по-малко, далеч по-малко бяха загиналите от онези, които щяха да

бъдат принесени в жертва или да умрат по-късно в затворите на Джеуор Бару.

Наблюдавахме как вълната погълна пироза. Когато всичко свърши само за няколко минути, нито един пироза, който се беше приготвил да принася жертва, не беше останал жив. Малко от техните трупове бяха цели. Повечето бяха разкъсани буквално на парчета. Справедлив, макар и кървав край.

Не успях да се включа в действието, но планът ни беше изграден изключително върху преценка на настроението на хората, на психологическия ефект от нашата поява и въздействието на парализиращата течност от бъчвите на града на паяка върху Джеуор Бару. Ако планът ни не беше успял, щяхме да бъдем избити за също толкова кратко време, както бяха избити нашите врагове.

Треперех както от възбуда, така и от облекчение, когато се спуснах по въжената стълба и застанах до приятеля си на подиума. Отрязвахме въжетата и освободихме Морхаи Ваджа. На площада около нас другите жертви също бяха освободени.

Сега всички започнаха да поздравяват Хуул Хаджи. Приветствията продължиха много дълго. През това време Джил Дийра и Вас Оола слязоха от кораба.

Пристъпих напред и извиках към народа на Мендишар:

— Привет на вашия брадхи, Хуул Хаджи! Приемате ли го?

— *Приемаме го!* — извика в отговор тълпата.

Хуул Хаджи вдигна ръка, развълнуван от този отговор.

— Благодаря ви, мендишарци. Аз ви освободих от господството на един тиранин и ви помогнах да победите него и неговите последователи, макар че истинският ви спасител е Майкъл Кейн. Сега вие трябва да потърсите останалите пироза и да ги заловите, защото те трябва да бъдат наказани за всичко сторено през изминалите години. Тръгвайте! Въоръжете се с оръжията на вашите потисници и изловете останалите живи!

Хората започнаха да се навеждат и да вземат мечове от убитите пироза. После забързаха по улиците и скоро из Мендишарлинг отново заехтя звън на оръжия.

Когато ефектът от отровата започна да преминава ние вече бяхме здраво вързали Джеуор Бару.

Сега той фъфлеше и от устата му пръскаше пяна. Очевидно беше съвсем луд. Бил е луд известно време, но това неочаквано поражение окончателно го беше лишило от разум.

— Какво смяташ да правиш с него? — попитах Хуул Хаджи.

— Ще го съдим и ще го убием — отвърна кратко приятелят ми.

Почувствах се разочарован. Всичко беше свършило. Целта ни беше постигната бързо. Отново ме обзе чувство на безпътица.

Настанихме се в двореца на Джеуор Бару. Сградата, в която са живели поколения предци на Хуул Хаджи, преди заблуденото население да беше тръгнало по пътя на собственото си падение.

Морхаи Ваджа пое командването на групите, тръгнали да търсят избягалите пироза. Той напусна града, но скоро се върна да съобщи, че много пирози все още патрулират или са избягали.

Щяло да мине време, докато открият всички, а мнозина вече може да са извън страната.

Това ме наведе на една идея. Макар незаловените пирози да не представляваха истинска заплаха за Хуул Хаджи, те не трябваше да останат ненаказани. Те бяха извършили много престъпления. Бяха убивали садистично невинни хора, бяха ги ограбвали. Това ще е нещо, в което мога да помогна, реших аз.

— Ще ви бъда разузнавач — предложих им. — С въздушния кораб ще пътувам много по-бързо от пироза и ще определям точно къде се намират. После мога да се върна и да ви кажа приблизително как да намерите избягалите.

— Добър план — кимна Хуул Хаджи. — Бих дошъл с теб, но тук има толкова много работа да се свърши. Тръгни сутринта. Нужна ти е малка почивка.

Това беше разумно. Предоставиха ми спалня и аз скоро заспах.

На сутринта се качих на кораба, помахих на Хуул Хаджи и му казах, че вероятно ще се върна след няколко дни. Знаех, че голяма група пироза се е насочила на юг, така че това беше посоката, в която беше най-добре да тръгна.

Двигателят заработи, перките се завъртяха и скоро оставих Мендишарлинг и Хуул Хаджи зад гърба си.

Тогава не знаех какво ми е подготвила съдбата, която беше проявила необичайно голям интерес към моите дела.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЛЕТЯЩОТО ЧУДОВИЩЕ

Два дни по-късно бях далеч на юг. Открих няколко малки банди на пироза. Отбелязах местоположението им и посоката на движение. Бях стигнал чак до границите на Мендишар и видях в далечината високи черни планински върхове, които ми се видяха познати.

Струваше ми се, че бях открил всички пирози, които вероятно можех да намеря, и реших да изследвам планините, за да проверя дали наистина са онези, които подозирах. Излязох прав. Бяха планините на Аргзуун, където по-рано бях воювал срещу любимци на жестоката ренегатка Хоргул и звяра, който тя контролираше хипнотично.

Развълнувах се. Изпитах почти носталгия, докато летях над суровите планини. Не изпитвах любов към самите планини, разбира се, но те ми напомняха за предишните приключения на Вашу и по-специално за краткия период на щастие, което бях преживял с красивата девойка Шизала. Трудно ми беше да повярвам, че тя още не беше родена.

Чудех се дали си струва да сляза, но разсъдих, че аргзууните още не са победени и те вероятно бързо щяха да ми видят сметката. Щях да умра за нищо.

Тъкмо обръщах кораба, когато неочаквано от тъмната бездна се появи нещо и размаха криле към мен.

Беше такова огромно чудовище, та отначало помислих, че е някакъв свръхестествен тип летяща машина. Нищо не можеше да издигне от земята тази маса, камо ли пък да лети толкова бързо, освен създадена от човек машина помислих си аз.

Но не беше такава машина. Имаше вид на двуглава хеела — малкото свирепо животно, което населяваше горите по на юг, с големи зъби и блестящи очи. От раменете му се простираха огромни, покрити с кожа криле. Очевидно по вид и по темперамент беше от рода на хеела. Хеела беше доста опасно животно, но това същество беше

много пъти по-голямо от нея. Летеше към мен, протегнало лапи с огромни нокти да ме сграбчи, отворило широко и двете си усти.

Превключих на „пълна“ мощност и издърпах друг лост, за да изхвърля баласта, закачен под главната кабина. Изкачвайки се бързо нагоре, успях малко да увеличи дистанцията между звяра и кораба. Но съществото също увеличи скоростта и височината.

Нямах време да обърна кораба и все още се движех почти на юг. Щеше ми се да имам друго оръжие освен копията, с натопени в отрова върхове, и меча. Автомат, зареден с куршуми дум-дум, щеше да има малко по-добър ефект. Още по-добре щеше да е, ако имам някакво голямо скорострелно артилерийско оръдие или минохвъргачка или огнехвъргачка или един от онези лазерни прожектори...

Нямах нищо такова. Започнах да чувствам, че скоростта ми не е достатъчна, тъй като чудовището запази курса си и малко по малко скъсяваше разстоянието между нас.

Въздушният кораб не беше от най-повратливите, но маневрите, които направих, биха поразили всеки, който разбира поне малко от управлението на съдове от този тип.

Под мен, далеч, далеч под мен, видях гората на хеела, в която някога бях дръзнал да проникна с Дарнад, брата на Шизала. После преминах над нея и продължих на юг.

Изстисках цялата възможна мощност от двигателя и се страхувах, че перките скоро ще се разхвърчат на парчета.

Чудовището идваше все по-близо и по-близо. Беше по-голямо, заедно с огромните си криле, от моя кораб. Знаех, че само с две замахвания на мощните крайници с остри нокти ще разкъса торбата с хелия, и аз ще полетя като камък към земята. То не се отказваше от преследването. Помислих си, че всяко обикновено животно вече щеше да се е отказало. Но не и това. Упорито ме преследваше, предвкушвайки може би победата и виждайки пред себе си храна, макар че според мен то щеше да се разочарова от последното.

Издигнах се по-високо. Съвсем скоро ако не внимавах, щях да се окажа в силно разрежена атмосфера, в която не може да се диша. Тогава нямаше повече да се безпокоя от летящата хеела. Щях да съм мъртъв.

Чудех се дали поради жестокостта си и това животно беше страхливо като по-малките от неговия вид в горите. Ако е така, тогава

може би щях да успея да го изплаша. Напрягах си мозъка, но нищо не ми хрумваше. Какво можеше да изплаши двуглаво летящо млекопитаещо, тежащо няколко тона? Ироничният отговор сам се натрапи — друго по-голямо двуглаво млекопитаещо! За съжаление обаче нямах такъв съюзник.

Сега хеелата, или както се наричаше чудовището, беше по-близо, така че можах добре да го разгледам.

Повече инстинктивно, отколкото преднамерено взех едно копие с отрова на върха и го хвърлих през люка към чудовището. Мисля, че трябва да е влязло в едно от гърлата му, защото затвори уста, сдъвка го и копие то изчезна. Сега то беше почти над мен. Реших, че трябва да умра, сражавайки се, колкото и безполезно да изглеждаше.

Хвърлих друго копие. Този път изобщо не го улучих, но онова, което се случи, беше повече от изненадващо. Чудовището се протегна и хвана с уста падащото копие. Отново го сдъвка и го глътна.

Отчаях се. Моите жалки оръжия не само че не можеха да го наранят, ами му служеха за храна!

Във всеки случай копията малко го забавиха, тъй като то се спираше да ги лови! Хвърлих останалите, целейки се в очите, но не улучих.

Последното нещо, което си спомням, бе, че чудовището ме настигна! Огромната черна сянка сякаш ме погълна. Спомням си раздиращ шум и разбрах, че съм обречен заедно с кораба или да бъда изяден заедно с торбата за газ, кабината и всичко във въздуха от хищник, който, изглежда, буквално беше всеяден, или да падна от височина хиляди метри и да се разбия на парчета на земята.

Кабината се завъртя като луда. Паднах по гръб, ударих си главата в таблото за управление и ми се зави свят. Помислих си, че няма да усетя собствената си смърт.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

НОВИ ПРИЯТЕЛИ

Чувствах се като разглобен, но се оказа, че ми няма нищо! Бях жестоко ожулен и изподран, но друго не забелязах.

Къде бях? Жив ли бях? Как бях останал жив? Не можех да си обясня.

Започнах да различавам себе си от останалите неща в кабината. Доколкото можех да преценя, тя не беше много повредена. Строителният якшиански материал явно беше невероятно здрав.

Хванах люка, който беше над главата ми, отворих го и използвах в относителната тъмнина на марсианската нощ осветена от две луни. Торбата с хелий се поклащаше на земята полупразна. Дали не бях изпуснал много газ, за да слеза бързо и да се изплъзна от хеелата? Не знаех, но колебливият отговор на въпроса как се бях спасил не беше много убедителен.

Върнах се в кабината потискайки болката от ожуленото. Взех една кръпка и парче от намереното в града на якшите лепливо вещество. От торбата още излизаше хелий, но вече бавно, тъй като се беше прегънала и се беше образувал нещо като джоб. Закърпих бързо балона и се поздравих, че бяхме взели достатъчно резервни съдове с хелий.

Точно когато завършвах работата си, видях нещо отдясно. Беше голям предмет.

Предпазливо се приближих и открих чудовището. Мъртво? Пристъпих още по-близо, за да разбера как е умряло и видях, че още диша!

С мъка дишаше, разбира се, но все пак дишаше!

Предположих, че дори за неговата невероятна храносмилателна система погълнатата парализираща отрова е дошла малко в повече. Още по времето, когато ме нападаше, то беше обхванато от парализата беше променило посоката и се беше стоварило на земята. Повреденият ми балон трябва да го е последвал и е кацнал малко след него.

Благодарих на провидението за свръхестествения апетит, с който го беше надарила природата. После изтичах до кораба за меча, който изглежда беше паднал от колана ми, когато летях надолу.

Докато звярът спеше, чувствайки се малко като подлец, макар че той трябваше да бъде убит, за да не нападне друго, пронизах многостранните му очи с надеждата, че съм достигнал до мозъка. Той се замая, повали ме на два пъти, но аз продължих да ръгам, докато не умря.

После се върнах при въздушния кораб и свързах контейнерите с хелий към клапана на торбата.

Скоро се почувствах малко зле. Реших да поспя в кабината, завързах кораба да не излети и оставих за сутринта оглеждането на околността.

Все още замаян и уморен от преживяното предния ден, излетях, без да съм измислил какво да правя.

Дълбоко в ниското под мен видях да се вие широка река. Изобщо не познавах местността, но реших да тръгна по реката с надежда, че ще срещна някое селище, където ще мога да попитам къде се намирам.

Летях по реката цели четири дни, без да намеря селище.

Накрая видях нещо. Оказа се, че не е селище, а флота! Около няколко дузини красиви галери грациозно се носеха по реката. Летях ниско и видях, че екипажите на корабите са като мен, само че с малко по-тъмни кожи.

Започнах да се спускам към водещата галера, която, съдейки по големината и украсата на триъгълното ѝ платно, вероятно беше флагманска.

Взех мегафона и извиках:

— Няма да ви сторя нищо лошо. Кои сте вие?

На общоприетия език на Марс, макар и с лек акцент, който ми беше почти непознат един от мъжете ми отговори:

— Ние сме от Мисхим Теп на път към Града на скъпоценните камъни! Ти кой си?

Мисхим Теп! Това беше най-старият съюзник на Карнала, а Карнала беше страната, в която срещнах моята Шизала. Почувствах се сред приятели.

Отговорих, че съм пътник от Севера не принадлежа към никое от марсианските племена и ще се радвам на тяхната компания, ако ми

разрешат да кацна на галерата.

Сега любопитството им изглежда се събуди и те ми повярваха, че няма да им сторя нищо лошо. Завързах балона на мачтата и по въжетата се спуснах на палубата. Една трудна операция, която, горд съм да го кажа, изпълних много умело.

Младият капитан, приятен боец на име Ворум Саз Хази, ми каза, че участва от много месеци в експедиция към брега, където един малък съюзник на Мисхим Теп бил ограбван от разбойници. Те избили разбойниците и сега се връщали в Града на скъпоценните камъни Мих-За-Во, столица на Мисхим Теп.

Доста объркано, оттук-оттам, му разказах, че съм учен, изобретател на въздушния кораб, който сега дърпахме, и съм тръгнал да търся поръчки на юг. Казах му, че идвам от Западния континент, което, строго погледнато, беше вярно.

— Щом си могъл да изработиш такова нещо — каза Ворум Саз Хази ентусиазирано, — ще бъдеш повече от желан гост на нашия брадхи и няма да има опасност да умреш от глад. Той ще ти възложи необходимите ти поръчки.

Беше ми приятно да го чуя и казах, че съм на техните услуги — като независим учен!

Не се безпокоях, че не бях съобщил на Хуул Хаджи за откритите от мен пироза. Бях се заел с тази задача само колкото да си запълня свободното време, а пироза сигурно съвсем скоро щяха да бъдат открити и без моя помощ. Щях, разбира се, скоро да се върна в Мендишар, за да се увери Хуул Хаджи, че съм жив и здрав. Но, междувременно, не можех да устоя на перспективата да поживея, макар и за кратко, между хора с моя ръст и външност. Хора освен това с обичаи и традиции, сходни с тези на нацията, която ме осинови, карнала.

Няколко дни по-късно се показаха кулите на Града на скъпоценните камъни.

Беше най-прекрасното място, което съм виждал през живота си. Всяка кула и покрив бяха украсени със скъпоценни или полускъпоценни камъни, така че отдалече градът приличаше на голям ярък пламък от искрящи цветове. Пристанището беше от бял мрамор, в който блестяха кристали, отразяващи се в спокойните води на реката. Ярко слънце светеше от ясното синьо небе, ароматът от храстите и

билките беше сладък, гледката и шумът от щастливи, интелигентни и безгрижни хора доставяха радост на всичките ми сетива.

Хора в ярки пъстроцветни дрехи, които отговаряха на живописната картина на знамената от мачтите, бяха дошли да посрещнат завърналите се от дългата експедиция кораби. Мнозина гледаха с интерес взетия на буксир въздушен кораб.

Във въздуха започна да звучи нежна южномарсианска музика, приветстваща завръщането на флота. Слънцето грееше приятно, сцената беше мирна. За първи път от повторното ми идване на Марс се чувствах почти щастлив.

Макар Хуул Хаджи и мendiшарци да бяха културни и благородни хора, в цивилизацията им имаше оттенък на варварство, слабо ехо от връзките им с аргзууните, каквито липсваха в обществата на Юга. Нещо повече: мendiшарците, подобно на аргзууните, ми бяха физически чужди. Сега отново изпитвах чувството, че съм сред хора от собствената ми раса.

Стояхме на кея, а роднините на Ворум Саз Хази дойдоха да го поздравят. Той ме представи, те ме приветстваха и ме поканиха да бъда техен гост, докато не се настаня някъде.

Ворум Саз Хази ми каза, че сутринта ще иска да ни приеме брадхи.

Огледах дока и видях, че има много бойци, повече, отколкото бях забелязал отначало, сякаш се извършваше мобилизация. Ворум Саз Хази също го забеляза и беше изненадан не по-малко от мен. Той попита родителите си какво означава това. Те се намръщиха и казаха, че най-напред трябва да се приберем вкъщи и тогава ще му съобщят лошите новини.

Още преди да се свечери, седяхме около масата и родителите на Ворум Саз Хази започнаха да разказват, че Мисхим Теп се готви за война.

— Това е черен ден и аз не мога да разбера как се случи това — каза бащата на новия ми приятел. — Но...

Точно тогава влязоха мъж и жена. Бяха почти на същата възраст като родителите на Ворум Саз Хази. Искяха да им разкажа за балона, за приключенията си и т.н. Така разговорът се отклони от политиката, тъй като аз любезно им заразказвах за приключенията си на Северния и Западния континенти. Когато гостите си отидоха, вече много ми се

спеше и без да губя време, си легнах в приготвената от родителите на младия боец стая.

На сутринта Ворум Саз Хази отиде в двореца да докладва на брадхи за победите си, а аз се запътих към пристанището. Решихме Ворум Саз Хази да говори от мое име, а аз да подготвя балона. Новината за моя балон сигурно беше достигнала до брадхи и той вероятно щеше да иска да го види с очите си. Трябваше да го откарам до двореца.

Докато вървах към пристанището, без да бързам, защото имах достатъчно време да разгледам магазините и да поговоря с онези граждани на Мих-За-Во, които ме разпознаха като пилота на чудната за тях машина — покрай мен мина малка процесия от уморени на вид бойци на дахари. Очевидно те току-що се бяха върнали от експедиция, защото бяха прашни и имаха малки рани. Водеха един пленник, свиреп на вид човек с дълга, гъста и много руса сплъстена коса. Той също имаше пресни рани, яздеше дахара със завързани ръце. Въпреки свирепия си вид пленникът се държеше добре. Макар да отхвърлих идеята като някаква игра на ума ми, бях сигурен, че нещо в него ми е много познато. Тъй като това изглеждаше невъзможно, отказах се да си напрегам ума да разбере защо имах такова чувство, но попитах един минавач дали знае кой е пленникът.

Човекът поклати глава.

— Несъмнено някой от нашите врагове, макар нормално да не изглеждат така.

Продължих към пристанището и намерих балона на мястото си, завързан за един от няколкото железни халки на кея. Качих се в кабината и пуснах двигателя — този чудесен малък блок, който сякаш работеше без гориво.

После го насочих над самите покриви на блестящия Град на скъпоценните камъни към двореца — голяма постройка, повеличествена от всички останали. Изглеждаше буквално построена от скъпоценни камъни!

Научих, че в Мисхим Теп се копаят много видове скъпоценни камъни. Въпреки че бяха полезни търговски стоки, населението не им приписваше никаква особена стойност.

Слязох на стъпалата на двореца и извиках охраната да завърже вѐжетата.

Тогава на най-горното стъпало се появи Ворум Саз Хази и ме поздрави, докато се изкачвах по стъпалата.

— Докладвах на брадхи за твоето предложение — каза Ворум Саз Хази. — Той сега ще разговаря с теб. Брадхи смята, че си дошъл в подходящ момент. Такива кораби ще ни помогнат в борбата срещу враговете.

Тръгнах с него. Забелязах, че е разтревожен.

— Какво те безпокои? — попитах го аз.

Той ме хвана под ръка и ме поведе из двореца.

— Не зная — отвърна Ворум Саз Хази. — Може би грижите по ужасната война, която ни очаква, а и брадхи изглежда различен. Става нещо странно, но не мога да разбера какво.

Ворум Саз Хази можа да каже само това, защото точно тогава се отвори голямата, покрита със скъпоценни камъни врата на тронната зала. Беше огромна тапицирана с големи цветни знамена с редове от галерии, достигащи чак до тавана. Край стените стояха благородници, мъже и жени, и ме гледаха с учтиво любопитство. На тронния подиум в дъното на залата имаше три фигури. По средата беше брадхи — измъчен от грижи мъж със сиви кичури в косата и голяма впечатляваща глава, сякаш изсечена от камък. Отляво на него, все още със завързани ръце, стоеше свирепият човек, който бях видял по-рано. Но лицето, което седеше на стола до брадхи, познах с отвращение. И в същото време присъствието на тази личност предизвика в мен чувство на задоволство.

Беше Хоргул — жестоката жена, която, както директно, така и индиректно беше причина за повечето от моите неприятности по време на първото ми посещение на Марс.

Хоргул!

Това можеше само да означава, че изчисленията ми за времето бяха верни, дори ако бях допуснал малка грешка спрямо мястото. Щом Хоргул съществуваше, значи и Шизала съществува!

И Хоргул, и свирепият човек се обърнаха и ме погледнаха. И тогава и двамата едновременно заговориха произнасяйки едни и същи думи:

— *Майкъл Кейн!*

Защо ме познаваха и двамата?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА ХОРГУЛ

Не направих нито крачка по-нататък, защото разбрах, че съм в опасност.

Тогава неочаквано разпознах гласа на свирепия мъж и разбрах защо ми се струваше толкова познат. Беше Дарнад, братът на Шизала, с когото се бях разделил, както ми се струваше преди години в пещерите на Аргзуун.

Ако беше пленник, бях длъжен да го освободя, защото ми беше близък приятел.

Извадих меча си и вместо да се обърна и да побягна, аз се втурнах към Дарнад преди изненаданите царе дворци да реагират.

Хоргул изпищя и посочи към мен.

— Това е онзи! Това е той! Той единствен е причина за тази война!

Не знаей как аз, който отсъствах през това време и бях на друго място, можех да съм причина за война. Отрязвах въжетата, с които беше вързан Дарнад, и се обърнах точно когато един царедворец приближи с меч в ръка. Използвайки един трик, научен още като дете от стария ми учител по фехтовка мосю Кларше, закачих върха на меча си в мрежестия предпазител на неговия, измъкнах оръжието от ръката му и го захвърлих пред мен. Трикът сполучаваше само срещу човек, свалил гарда си, но в този случай беше успешен и единствено то беше от значение.

Всички в тронната зала бяха объркани. Бях сигурен, че има някаква ужасна грешка, за която беше виновна Хоргул. Не исках да убивам никого от толкова гостоприемния към мен народ.

Двамата с Дарнад се защитавахме в един ъгъл на тронния подиум, а царедворците бяха предпазливи с атаките си срещу нас, за да не бъде наранен техният брадхи.

Тогава се сетих за един блъф, който щеше да предотврати проливането на нечия кръв, включително и наша.

Скочих зад брадхи и го хванах за доспехите. После вдигнах меча над главата му.

— Само ни направете нещо и вашият брадхи ще бъде мъртъв! — извиках ясно и силно.

Те се спряха и свалиха мечовете си.

— Не го слушайте — изкрещя Хоргул. — Той лъже! Той няма да убие вашия брадхи!

Заговорих строго, макар че Хоргул, която ме познаваше повече от тях, беше свършено права.

— Аз съм отчаян човек. Не зная защо трябва да държите пленник сина на владетеля на най-стария ви съюзник, нито защо позволявате тази зла жена да седи на тронния подиум на вашия брадхи. Но тъй като вие допускате и двете, аз трябва да защита приятеля си. Нима не познавате Дарнад от Карнала брадхинак и пуканара?

— Познаваме го! — извикаха царедворците. — И затова го държим пленник! Ние сме във война с Карнала!

— Във война? — Не можех да повярвам на ушите си. — Във война с най-старите си приятели? Защо?

— Ще ти кажа защо — изкрещя Хоргул. — И тогава ще научиш, че отчасти вината за тази война е твоя. Твоята безразсъдна брадхинака Шизала прокле и уби сина на брадхи Телем Фас Огдаи, за да може да се ожени... за теб!

Бях смаян от чудовищната лъжа. Хоргул беше виновна за смъртта на Телем Фас Огдаи, като го направи предател, който накрая беше убит в честен бой.

— Сигурно всички знаете, че Телем Фас Огдаи предаде Карнала — казах аз, обръщайки се към царедворците. Те само изохкаха и зароптаха, без да са убедени в казаното от мен.

Говорителят им продължи:

— Тя ни разказа за целия отвратителен заговор, организиран от теб и Шизала, за убийството на Телем Фас Огдаи, за накърнената чест и готвеното нападение над Мисхим Теп. Това може да се измие само с кръв!

— Говориш глупости! — отвърнах аз. — Зная истината Хоргул е хипнотизирала вас, както е хипнотизирала много други по-рано. Вие

вярвате на история, която не бихте приели нито за миг, ако способността ви за анализ не беше притъпена.

Брадхи се изви под хватката ми.

— Ако не беше тя, никога нямаше да научим истината — каза той. Говореше без да съзнава какво казва. Бях абсолютно сигурен, че е напълно под властта на Хоргул.

— Вашият брадхи е хипнотизиран от нея! — започнах да се отчайвам.

— Лъжеш! — изпищя Хоргул. — Аз съм обикновена жена, излъгана от Майкъл Кейн, както сега се опитва да излъже и вас. Убийте го! Убийте го!

— Как може една обикновена жена да убеди цял един народ в такава ужасна лъжа? — извиках аз и се обърнах към нея. — Какво направи, жестоко същество? Ти си накарала две велики нации да се хванат за гушите. Не се ли срамуваш от стореното?

Макар тя да продължаваше играта си, видях искри на ирония в очите ѝ, когато отвърна.

— Ти не се ли *срамуваш*? Ти, натрапнико, който потъпка всички древни обичаи и традиции на южните народи, за да имаш жената, която обичаш.

Разбрах, че е невъзможно да ги убедя.

— Много добре. Щом съм такъв негодник, за какъвто ме представяш, аз ще изпълня заплахата си и ще убия брадхи, ако вие ме нападнете. — Тръгнах напред, а тя неохотно се отдръпна, за да мина.

Дарнад прикриваше гърба ми, докато вървахме към вратата на залата, а после през изхода на двореца чак до моя въздушен кораб.

Заставих брадхи да се изкачи по въжената стълба, след това го последвахме двамата с Дарнад. Когато бяхме в кабината се обърнах към стария човек:

— Трябва да ни вярваш, когато отрекохме обвиненията на Хоргул.

— Хоргул винаги говори истината — отвърна с глух глас той.

— Не разбираш ли, че тя те е хипнотизирала? — попитах го аз. — Карнала и Мисхим Теп са приятели от толкова дълго време, че една война между тях може да унищожи всичко ценно за културата на Юга!

— Тя не лъже.

— Но тя наистина лъже! — каза Дарнад, намесвайки се за първи път. — Аз не разбирам всичко, за което говорите, но знаей, че нито сестра ми, нито Майкъл Кейн биха направили нещо, за което да ги обвиниш.

— Хоргул е добра. Тя казва истината.

Поклатих тъжно глава. Отведох го до люка и му показах въжената стълба.

— Можеш да си вървиш, бедно заблудено същество. Това, което виждам, е жалка сянка на някога великия брадхи.

Нещо, изглежда, за момент просветна в мозъка му и аз видях истинския мъж, когато не беше под хипнотичната власт на Хоргул. Тъгата от предателството и смъртта на неговия син беше изсмукала жизнените му сили. А през това време Хоргул беше успяла да се добере до него и да въздейства върху мозъка му, докато напълно го лиши от волята му.

Бях я подценил. Мислех, че в пещерите на Аргзуун беше победена, но тя очевидно веднага е замислила друг план, за да постигне своите цели и отмъсти на всичките си вратове. А един от тези врагове, макар те да не го разбираха, беше Мисхим Теп!

Изчакахме брадхи да слезе и тогава, тъй като царедворците и стражата се спуснаха напред, издърпахме стълбата, отрязавме задържащите въжета и се издигнахме в небето над Града на скъпоценните камъни.

Сега, когато знаех истината, че съм в същия период от време, през който бях върнат на Земята, реших да отида във Варнал, Града на зелените мъгли, и да видя моята Шизала Трябваше също да разберем дали брадхи Карнак, бащата на Шизала и Дарнад, знае за тези дела и какво смята да предприеме.

Карнала беше изтощена от голямата битка с Аргзуун. Мислех, че тя нямаше шанс за победа във войната с по-силната Мисхим Теп. Не смятах също, че хората ще имат голямо желание за бой, защото докато в Мисхим Теп бяха убедени, че Хоргул говори истината, в Карнала бяха на противното мнение и сигурно щяха да съчувстват на измамените си приятели.

Макар че летяхме с максимална скорост, щеше да мине доста време, преди да пристигнем във Варнал. Добре поне, че Дарнад ни водеше.

Докато се носехме към Града на зелените мъгли, Дарнад ми разказа какво му се бе случило от раздялата ни в пещерите на Аргзуун.

Ти си спомняш, че с Дарнад бяхме решили един от нас да се върне на юг и да помогне за освобождаването на Шизала, затворена от Хоргул в пещерите на Аргзуун, ако моят опит излезе неуспешен.

Дарнад тръгнал, препускайки с всички сили, за да премине стотиците километри, които бяхме изминали. Но скоро дахарата му окуцяла и той се оказал сам в пълните с хеели гори. Успял някак си да се опази от свирепите животни, които го нападнали, макар че дахарата му нямала този късмет. Загубил ориентировка и попаднал на село с първобитни хора, които го заловили с намерение да го изядат. Успял да избяга. Измъкнал се от колибата, в която бил затворен, но без оръжие и полужив от глад. Лутал се известно време, после срещнал номади-пастири, които му помогнали.

Последвали още много приключения. Накрая бил пленен от разбойници, които го продали на представител на брадхи на един малък народ, успял по някакъв начин да оцелее на юг, макар че бил много по-назад в културно отношение от останалите народи. При първата възможност Дарнад избягал и се отправил към Мисхим Теп — най-близкия приятелски народ — така мислел той. Достигнал до Мисхим Теп и разказал на жителите на малкото гранично селище кой е, но бил прогонен като враг! Не могъл да повярва на случилото се. Решил, че е станала грешка. Оказало се, че го преследват онези, които смятал за най-големи приятели на народа му. В продължение на седмици успявал да се изплъзне от стражите, които го търсели, но накрая го хванали. Бил се добре, но многобройните му противници успели да го пленят.

Стражите го предали на Мих-За-Во, където го видях за първи път.

После по негова молба му разказах моите преживявания.

Летяхме над огромната равнина Кримзън Плейн, която веднага познах по странните папрати, олюляващи се леко като безкраен океан.

Гледката повиши настроението ми, защото това означаваше, че бяхме съвсем близо до Зовящите хълмове, сред които се намираше

Варнал, Градът на зелените мъгли, домът на брадхите на карнала... и Шизала моята годеница.

На следващата сутрин достигнахме до Зовящите хълмове и не след много щяхме да достигнем долината, в която се намираше Варнал.

Сърцето ми щеше да изскочи, когато видях отново високите сгради на Варнал. Тук-там някои от сградите бяха от странно син мрамор, който се вади от хълмовете. Златни жилки по мрамора правеха сградите да блестят на слънцето. Знамена се виеха на кулите. Градът беше по-скромен от Мих-За-Во, Града на скъпоценните камъни, и не толкова голям, но за мен беше безкрайно красив, гледката безкрайно скъпа.

Слязохме на градския площад и веднага дойдоха стражи, готови да ни посрещнат като врагове.

Брадхи Карнак бързо слезе по стъпалата на двореца Шизала го последва.

— Шизала! — извиках аз.

Тя вдигна поглед и ме видя. Очите ни се срещнаха. Гледахме се, по лицата ни се стичаха сълзи от радост. После скочих от кабината и се спуснах към нея, да я прегърна.

— Какво стана? — попита Шизала — О, Майкъл Кейн, какво стана? Не знаех какво да мисля, когато ти изчезна през нощта преди церемонията на годежа. Знаех, че няма да ме оставиш по собствена воля. Какво се случи?

— Всичко ще ти разкажа — обещах аз. — Но преди това има други въпроси, които трябва да обсъдим. — Обърнах се към брадхи. — Знаеш ли, че Мисхим Теп готви нападение срещу Варнал?

Той кимна тъжно.

— Вчера пратеник донесе декларация — отвърна той. — Не мога да разбера как Болиг Фас Огдаи е могъл да повярва на тези лъжи. Той обвинява мен и моите близки и теб, Майкъл Кейн най-отвратителни дела, известни на нашето общество. Много години бяхме приятели, бащите и дедите ни са били приятели. Как е възможно това?

— Ще ти обясня — казах аз. — А сега нека се опитаме да забравим тези проблеми. Отново сме заедно.

— Да — съгласи се той и се опита да се усмихне, — днес е ден на голяма радост. Да видя и двама ви отново тук е. Повече, отколкото

можех да се надявам. Хайде да хапнем, а после ще поговорим и всичко ще научим.

Хванати за ръце, Шизала и аз последвахме баща ѝ и брат ѝ и влязохме в двореца.

Скоро донесоха храната и аз започнах разказа си за връщането на Земята повторното идване на Марс и приключенията на север. После Дарнад разказа за своите преживявания, а след това всички заедно обсъдихме случилото се във Варнал, докато ни нямаше.

Въпреки тъмния облак на предстоящата война, който вечно присъстваше, ние не можехме да скрием радостта си от нашето събиране и разговорите ни продължиха до късно през нощта. Следващият ден щеше да ни донесе две неща церемонията преди сватбата годеж и изготвяне на планове за война.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕПРИЯТНО РЕШЕНИЕ

— Така Хоргул е измамила Болиг Фас Огдаи, както и неговия син — каза Карнак на следващата сутрин.

— Тя го държи изцяло във властта си — допълни Дарнад.

Закусвахме заедно, което е необичайна практика на Марс, но нямахме време за губене.

— Трябва да има някакъв начин да убедим брадхи, че тя лъже — каза Шизала.

— Ти не си го виждала — казах й аз. — Опитяхме се да го убедим, но той едва ли разбираше какво му говорим. Приличаше на лунатик. Това е нейно дело, не на Болиг Фас Огдаи.

— Остава въпросът — каза Дарнад, — как да предотвратим тази война. Нямам желание да проливам кръвта на моите приятели, както и да видя Варнал разрушен, защото те несъмнено ще ни победят.

— Сещам се само за един начин — тихо казах аз. — Това е едно неприятно решение, но нямаме избор. Ако другите ни усилия се провалят, някой трябва да я убие. Със смъртта на Хоргул ще се тури край на нейната власт над брадхи и поданиците му.

— Да убием жена! — Дарнад беше шокиран.

— Тази мисъл е не по-малко неприятна и на мен — отвърнах аз.

— Прав си, Майкъл Кейн — кимна Карнак. — Това може би е единствената ни възможност. Но кой ще се заеме с такава отвратителна задача?

— Тъй като аз достигнах до това решение, тази неприятна задача се пада на мен — промърморих аз.

— Нека да оставим този въпрос за по-късно — побърза да предложи брадхи Карнак. — Време е за годишната церемония в тронната зала. Вие с Шизала трябва да се пригответе.

Върнах се в стаята си, а Шизала отиде в нейната. Там намерих подредено различно лично снаряжение и дрехи. След малко пристигна Дарнад да ми покаже как се носят. Имаше фино изработени доспехи от

ковано злато и сребро, меч и кама всичките украсени със скъпоценни камъни. Имаше и дебело наметало от тъмносиня материя, богато подплатено с червено, украсено с красива бродерия с жълти и зелени конци, изобразяващи сцени от историята на карнала. Имаше също и чифт сандали от мека лъскава черна кожа завързващи се под коленете.

Облякох се. Дарнад отстъпи настрана и ме огледа одобрително.

— Чудесен си — заяви той. — Горд съм да те имам за брат.

В марсианския речник не съществуваше думата „зет“. Когато някой се ожени, той автоматично се приема за кръвен роднина на семейството. Щях да стана син на Карнак и брат на Дарнад. Техните братя и братовчеди щяха да станат и мои. Струваше ми се странно, че по тази логика Шизала щеше да стане не само моя съпруга, но и моя сестра и племенничка! Но такъв беше обичаят на Марс и аз бях длъжен да го приема.

Дарнад ме остави в тронната зала, където ни очакваха няколко избрани царедворци. Тя не се различаваше от тронната зала в Града на скъпоценните камъни, макар че беше по-малка и не толкова претенциозна. На подиума стоеше брадхи Карнак в прекрасни дрехи от черна кожа и корона на главата.

Подобно на повечето важни обичаи на Южен Марс церемонията беше кратка и не много внушителна. Карнак обяви, че ние ще се женим, ние потвърдихме, че това е наше желание, а не на някой друг. След това попита дали има някакви възражения срещу този брак. Нямаше.

Карнак заключи:

— Тогава нека моята дъщеря Шизала, брадхинака и моят син, Майкъл Кейн от Негалу се оженят, когато намерят за добре след изтичането на десет дни от настоящата церемония.

Така се сгодих за една чудесна девойка.

Не ми оставаше нищо друго, освен да се приготвя за най-лошото. От балкона на една кула в двореца погледнахме надолу към площада, където се събираше жалката ни армия. Бях свалил официалните си дрехи и сега бях с доспехи на обикновен боец с майсторски изработен меч в едната ръка и с малко неточен карналски въздушен пистолет в другата. На раменете си носех наметало от тъмнозелен плат.

Трябва да отбележа също, че бях оставил косата си по-дълга, според модата на Южен Марс. Макар тази мода да не се приема добре в нашето общество, късата коса на Марс е подозрителна и хората с къса коса често са подлагани на разпит. Ето защо за да приличам колкото се може повече на моите домакини, които никой не може да обвини в липса на мъжество, аз си пуснах дълга коса. Държах я прибрана, пак според обичая на Южен Марс, с прост метален пръстен. Моят беше от злато — годежен подарък от Шизала. Стоях, прегърнал я през кръста, и наблюдавахме площада.

Като главен пукан-нара на карналските бойци Дарнад също беше на площада, но Карнак беше с нас на балкона.

— Можеш ли да прецениш силата на Мисхим Теп? — попита Карнак.

— Да. Най-малкото до известна степен. Те те превъзхождат в жива сила пет или шест пъти!

— Най-силният ни съюзник се обърна срещу нас! Това означава гибел за Юга, такъв какъвто го знаем — каза уморено Шизала — В продължение на столетия равновесието на силите е поддържано от така наречените от нас „добронамерени“ народи. Най-важните между тях бяха мисхим теп и карнала. Тази война ще отслаби до такава степен Юга, че той може да стане жертва на всякакви врагове.

— Несъмнено точно на това се надява Хоргул — посочих аз. — В анархията след тази война за нея няма значение кой ще победи, тя ще може да спечели такава власт, за каквато мечтае. Тя не успя в опита си да ни разбие с помощта на Аргзуун, сега ще използва войната. Тази жена не се отказва лесно от плановите си.

— Странна жена е Хоргул — каза Шизала. — Прекарах много време в компанията ѝ, принудително, разбира се, тъй като бях нейна пленничка. Понякога изглеждаше толкова невинна и объркана, а друг път беше истинско чудовище! И тази нейна свръхестествена сила, тази способност да накара другите да изпълняват волята ѝ е нечовешка.

— Не е нечовешка — казах аз. — Може би много имат такава сила, макар и не така силно развита. Начинът, по който тя я използва, е ненормален!

— Тя, изглежда, обвинява всички южни народи за някакво престъпление, извършено срещу нея — продължи Шизала — Какво е това престъпление?

— Кой може да обясни мислите на един болен ум? — казах аз. — Тя е ненормална, а ако е възможно да се намери логическо обяснение за лудостта, тогава може би тя няма да съществува!

— Този твой план — каза Шизала и леко потрепери. — Да я убиеш. Как смяташ да го направиш?

— Тази мисъл ми е толкова противна, че не съм мислил по нея. Трябва да изчакаме, докато тръгнат основните сили на Мисхим Теп. Не мисля, че Хоргул ще рискува живота си да тръгне с войските. Тя ще остане в тила. Ще я убия, разбира се, само в краен случай. Искам да кажа, ако не успея да убедя брадхи, че Хоргул лъже. Или още по-добре да я накарам да признае, че не е казала истината.

— А какво ще стане, ако войската тръгне? Тогава какво ще правим?

— Ще вляза тайно в Мисхим Теп.

— Как?

— Ще измина по-голяма част от разстоянието с въздушния кораб, след това ще си боядисам кожата да заприличам на хората на Мисхим Теп и ще вляза в града като наемен войник. Вярвам, че има много наемни войници, които търсят работа в Мисхим Теп.

— Те са джелуза, братовчеди на хората на Мисхим Теп.

— В такъв случай и аз ще стана джелуза.

— А след това?

— Ще искам да говоря само с Хоргул, да ѝ съобща някакви тайни...

— Тя ще те познае!

— Наемните войници джелуза нямат ли навика да се маскират, така че никой да не знае кого е наел?

— Маскират се.

— Тогава и аз ще се маскирам.

— А след това, ако опитът ти успее и се срещнеш насаме с нея?

— Ще се опитам да я отвлека и да я накарам да напише истината. После ще я затворя и ще изпратя признанието на брадхи на Мисхим Теп. Ако той въпреки това откаже да приеме истината, ще го покажа на царедворците. Сигурен съм, че те ще го разберат, тъй като не са непосредствено под въздействието ѝ... — Гласът ми постепенно заглъхна, когато видях изражението на Шизала.

— Много смел план — каза тя, — но е обречен на неуспех, любов моя.

— Това е единственият ми план — възразих аз, — единственият, който има минимален шанс за успех.

Шизала се намръщи.

— Спомням си, че Телем Фас Огдаи веднъж ми разказа за един почти забравен предмет, който имали в съкровищницата на двореца в Мих-За-Во — щит с полирана повърхност, парализиращ всеки, който погледне в него. Заинтересувах се от историята, защото имаше нещо общо с легендата за Персей и Горгона, а може би, тъй като нашата раса произхожда от тази на Марс, и да води началото си от нея.

— Продължавай — казах на годеницата си.

— Е, този щит имал и друго свойство. Всеки, който го погледне, бил принуден да говори истината. Изглежда, това е свързано с хипнотичния ефект на повърхността. Не знам научното обяснение, но може да е създаден от шеев или якша, а тяхната наука е била далеч по-напред от скромните ми познания.

— Също и от моите — допълних аз.

— Мисля, че е само легенда, забавна история, която ми разказа Телем Фас Огдаи, докато се разхождахме.

— Звучи невероятно — съгласих се аз, после престанах да мисля за нея. Не можех да си позволя да губя време за размишления върху такива фантазии.

Шизала въздъхна.

— Никога ли няма да имаме мир, Майкъл Кейн? — попита тя. — Нима някоя сила е решила, че такава голяма любов като нашата няма право да се радва на спокойствие? Защо трябва непрекъснато да бъдем разделени?

— Ако успея, може би ни очакват дълги години мирен живот — опитах се да я успокоя аз.

Шизала отново въздъхна и ме погледна в очите.

— Вярваш ли, че е възможно?

— Във всеки случай заслужава да се опита — отвърнах аз.

На следващия ден отново стояхме на балкона.

— Войската на Мисхим Теп вече трябва да е тръгнала към Карнала — каза Шизала — Ще минат много дни преди да достигне до нас.

— Това ми дава повече време да сторя онова, което е необходимо.

Знаех, че тя иска да каже, че можем да прекараме още няколко дни заедно, но не можех да си позволя да рискувам и нещо да се обърка. Трябваше да си осигуря колкото можех повече време за действие.

— Предполагам, че си прав! — съгласи се тя.

Целунах я и я притиснах до себе си.

Малко по-късно погледнах отново надолу към площада и видях малобройната войска. В близко време тя трябваше да се сражава с далеч по-големите от нея сили на аргзуунските сини великани.

Бяха решили да срещнат войската на Мисхим Теп на бойното поле, вместо да чакат тя да обсади града. Това щеше да позволи, ако е възможно, да се запази градът заедно с жените и децата. Войската на Мисхим Теп не беше варварска и след като победи войската на Карнала, тя нямаше да си отмъщава за някакви предполагаеми обиди или предателство, което ние от Варнал сме извършили спрямо тях.

Като видях, че войската се подготвя, реших да не губя повече време и още тази нощ да тръгна за Града на скъпоценните камъни. Сбогувах се с Карнак и Дарнад. Казах довиждане на Шизала.

Когато залязващото слънце обагри в червено мраморните постройки на този прекрасен град, мълчаливо се сбогувах и с него.

С това краткият мирен период свърши. Насочих се обратно към Мих-За-Во.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

МАСКА НА УБИЕЦ

Стоях пред портите на Града на скъпоценните камъни и отговарях на въпросите на стражата.

— Защо искаш да влезеш? Не знаеш ли, че Мисхим Теп е в състояние на война?

— Затова съм тук, приятелю. Не виждаш ли, че съм джелуза?

С маска от тънко филигранно покритие върху цялото лице, с кървавочервеното наметало и меч в ножница, странен обичай за Марс, изглеждах напълно като наемен войник джелуза. Или най-малкото така си мислех. Но докато стражът внимателно ме оглеждаше, не бях толкова сигурен.

Той се усмихна доволен и каза: Можеш да влизаш! Миг по-късно портата се отвори и аз закрачих наперено, праметнал през рамо малък вързоп.

Стражът слезе от стената и се изправи пред мен.

— Без дахара си — каза той. — Защо така?

— Окуця по пътя.

Той прие това обяснение и ми посочи вече притъмнената улица.

— Ще намериш другите в хана „Синият кинжал“ — обясни ми стражът.

— Другите? Кои други?

— Как кои, твоите другари, разбира се. Не си ли с групата?

Реших да не рискувам, премълчах, че не съм с групата и тръгнах развълнуван към хана „Синият кинжал“ — кръчма с подслон. Вътре седяха няколко наемни войници джелуза с маски от бронз, сребро и злато, някои от тях оформени като необичайни лица, други накичени със скъпоценни камъни. Нито те познавах, нито аз тях.

Попитах ханджията дали има свободна стая, но той вдигна рамене.

— Другарите ти заеха всички стаи. Искаш ли да те настаня с някого от тях?

Поклатих глава.

— Няма значение. Ще намеря друга кръчма. Можеш ли да ми препоръчаш някоя?

— Провери в „Обесеният аргзуун“ на съседната улица.

Благодарих му и излязох. Вече беше много тъмно и ми беше трудно да намеря пътя. По улиците дори и на най-цивилизованите марсиански градове нямаше осветление. Изгубих пътя и не можах да намеря кръчма с такова кръвожадно име. Докато питах за друга, усетих, че някой ме следва. Обърнах леко глава и се опитах да погледна с крайчеца на окото си дали има някой зад мен, но маската ми закри обзора, а не исках да рискувам и да я сваля.

Продължих напред, после свих по една тясна уличка, малко по-голяма от алея и се скрих в един вход.

Покрай мен мина леко забързана фигура. Излязох от входа и извадих меча си.

— Учтиво ли е, приятелю — казах аз, — да следиш човек по такъв начин?

Той се обърна изненадан, протегнал ръка към щита си.

Лунната светлина се отрази в маска на джелуза.

— Какво е това? — попитах аз, говорейки колкото се може по наперено. — Да не би да искаш да ограбиш другар?

Гласът, който излезе изпод маската сега беше хладен. Мъжът не си направи труда да извади меча.

— Кодексът на джелуза не разрешава такова нещо — отвърна той.

— Тогава какво искаш от мен?

— Да надзърна зад маската, *приятелю*.

— Това също не е разрешено от кодекса — посочих аз.

— Не зная какъв е твоят кодекс, *приятелю*, но познавам достатъчно добре кодекса на джелуза. Ти познаваш ли го?

Очевидно бях допуснал някаква грешка и този човек я беше забелязал. Може би имаше някакъв таен знак, който си разменят джелуза без дори да се познават.

Май ще трябва да убия този човек, ако се опита да разкрие моята тайна. Залогът беше твърде голям, за да рискувам да ме разкрият и с това да проваля целия план.

— Извади меча си! — заповядах мрачно аз.

Той се засмя.

— Извади го!

— Излиза, че съм прав — каза мъжът. — Ти си се маскирал като джелуза, но не си такъв.

— Точно така. Сега извади меча си!

— Защо?

— Защото — казах аз — не мога да ти позволя да издадеш моята тайна. Ще се наложи да те накарам да замълчиш.

— Нима съм казал, че ще съобщя на някого онова, което зная?

— Ти си джелуза и знаеш, че аз не съм, че само се преструвам на такъв.

Отново се засмя.

— Джелуза може да се поласкаят, че искаш да станеш един от тях. В нашия кодекс няма нищо обаче, което казва, че трябва да предадем човек или да го убием само защото се преструва, че е един от нас.

— Тогава защо ме преследваш?

— От любопитство. Мислех те за крадец. Такъв ли си?

— Не.

— Жалко. Разбираш ли, може би знаеш, че към гилдията на маскираните в джелуза принадлежат не само наемните войници и убийците, но също и крадците. Помислих си, приятелю, че ти изпълняваш тук същата поръчка като мен.

— Каква е твоята поръчка?

— Да ограбя съкровищницата в подземията на двореца. Сега стражите са толкова малко, това е идеална възможност. Смята се, че е невъзможно да бъде ограбена, знаеш.

— Не съм крадец.

— Тогава защо се криеш зад маска джелуза?

— Имам си съображения.

— Ти си шпионин на карнала.

Тъй като не бях шпионин, поклатих глава.

— Много си загадъчен — каза джелуза с подигравателен тон. Тогава ми хрумна нещо.

— Как смяташ да влезеш в двореца? — попитах го аз.

— А, значи в края на краищата и ти искаш същото!

— Казах ти, че не съм крадец, но искам да вляза в двореца, без да ме види стражата.

— С каква цел? Да не би да готвиш убийство?

Потреперих. Нямаше смисъл да лъжа, още повече че бях готов да убия Хоргул, ако това щеше да предпази двата големи народа от унищожителна война.

— Излиза, че познах — промърмори джелузанецът.

— Не е това, което си мислиш. Не съм платен убиец.

— Значи си идеалист! В името на двете луни, моля те да ме извиниш, имам работа да върша. Идеалист! — Джелузанецът се поклони подигравателно и се престори, че бърза да мине покрай мен.

— Не идеалист, а реалист — отвърнах аз. — Тук съм, за да попреча да избухне една предстояща война.

— Все пак си идеалист! Войните идват и отминават. Защо да се опитваме да ги спрем?

— Това едва ли е обективна преценка на човек, който преживява от войни — казах аз. — Но ми омръзнаха войните. Закълни се, че няма да ме издадеш.

— При дадените обстоятелства предпочитам да мълча — отвърна маскираният човек. Златната му, украсена със скъпоценни камъни маска проблесна в светлината на един лунен лъч. — Макар че имам едно предложение. Обещавам да не се интересувам повече защо искаш да влезеш в двореца и мисля, че предложението ми е в интерес и на двамата ни.

— Какво е то?

— Да си помогнем да влезем в двореца. После всеки ще върви по своя път. Ти към жертвата аз към съкровищницата.

Беше вярно, че ще е по-лесно да вляза с един съюзник, макар да не бях сигурен, че бих избрал за съюзник този циничен крадец.

Обмислих предложението му.

После кимнах.

— Много добре — съгласих се аз. — Тъй като ти вероятно си поопитен в тези работи от мен, ще изпълнявам нарежданията ти. Какъв е твоят план?

— Да се върнем в хана „Синият кинжал“ — предложи той — и там на спокойствие в стаята ми, с малко вино и всичко останало, да поговорим.

Малко неохотно го последвах през лабиринта от улици, учудвайки се на чувството му за ориентация. Може би този крадец, в края на краищата, ще ми бъде повече от полезен.

Крадецът не свали маската си, когато отидохме в стаята му, макар че аз свалих своята. Той наклони глава настрана. Маската му наподобяваше странна птица и му придаваше уродлив, комичен вид.

— Името ми е Токсо — представи се той.

— Моето име — поколебах се дали да го кажа — Моето име е Майкъл Кейн.

— Много странно име. Да, чувал съм го, както вероятно подозираш.

— Какво мислиш за името ми?

— Мисля, че е много странно, както казах. Ако имаш предвид какво съм чул за него и какво мисля за чутото, е, може ли човек да каже каква е истината? Казвам ти, приятелю, вярвам на всичко и на нищо. Аз не съм добър член на гилдията. Други от гилдията ако ти дадат знак и не получат верния отговор, много ще се разгневят.

— Какъв е този знак?

С палеца на дясната си ръка той направи малък кръст върху маската.

— Не го забелязах — признах аз.

— Този знак е необходим, когато всички са с маски — обясни Токсо. — Нямах право да ти го казвам. Много са се опитвали да се представят за джелузци. Това е най-добрата маскировка.

— Забеляза ли ме някой друг? — попитах аз.

— Казах им, че си ми дал знак, но може да имаш нужда от помощ, за да намериш кръчмата. Това беше извинението ми пред другите, за да те последвам.

— Очевидно сте свикнали да има между вас изменници — подхвърлих аз.

— Глупости, просто живея както мога. Не вярвам на онези надуты гилдии и други подобни.

— Тогава защо не я напуснеш?

— Заради маската приятелю, заради защитата. Благодарение на нея оцелявам.

— Не се ли наказва такова открито издаване тайните на гилдията?

— Сега сме по-разпуснати от едно време, всичките. Само неколцина фанатици се придържат към старите традиции. Освен това аз не мога да спра да говоря. Трябва през цялото време да говоря, така че с някои от приказките си неизбежно издавам тайни. Все пак какво представлява една тайна? Какво представлява истината?

Последното, изглежда, беше риторичен въпрос, така че не си направих труда да отговоря.

— Сега — каза Токсо — да поговорим за двореца.

— Бил съм само в главната зала — отговорих аз. — Почти не познавам разположението.

Токсо бръкна под завивката на леглото и извади голямо руло плътна хартия. Разгъна го и ми го показа. Беше подробен план на двореца с всички прозорци и входи, етажи и всичко, разположено върху тях. Беше отлична карта.

— Заплатих за това с официалната си маска — каза Токсо. — Досега не съм го използвал. Когато забогатея, ще си направя и друга.

Не бях сигурен доколко е морално да помагам на един крадец да обере кралската съкровищница, но мислех, че всички скъпоценни камъни на Мисхим Теп ще бъдат нищожна цена за възможността да предотвратим кръвопролитие, което можеше да настъпи.

— Защо има охранявана съкровищница? — попитах аз. — Нали стените на къщите са украсени със скъпоценности, към които жителите на града се отнасят като към обикновени камъни?

— Не самите скъпоценни камъни, а изкусната изработка на предметите в съкровищницата могат да получат отлична цена на няколко хиляди километра на север или на изток оттук — отговори Токсо.

Той се наведе напред, очите му блестяха през богато украсената маска.

— Тук е най-добрият начин за влизане в двореца — каза той. — Отказах се от него, защото бях самичък.

— Няма ли други джелузи, които да ти помогнат?

— Само един. Познавам го отдавна като нескопосан простак. Не, в момента аз съм единственият крадец тук, с изключение на другия човек, за когото споменах. Всички останали са обикновени бойци. Можеш да ги познаеш по маските.

— Не знаех, че има разлика в маските.

— Разбира се, че има!

— Моята каква е?

— Маска на убиец — каза направо Токсо.

Почувствах как по тялото ми премина студена тръпка. Молах провидението да не бъде принуден да убия една жена колкото и лоша да беше тя.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗЛАТА ЖЕНА

Улиците на Града на скъпоценните камъни тънеха в тишина. Маскирани, придържайки се към сенките, двамата с Токсо се придвижвахме към двореца.

Съществен недостатък на маските беше, че те спираха и без това недостатъчната светлина.

Токсо разви едно въже от кръста си. Той ме увери, че макар и тънко, то е много здраво. После посочи мълчаливо покрива. Близко до края имаше пилон за знаме. Причината, поради която бяха необходими двама души, беше, че въжето трябва да се прехвърли около пилона така, че двата му края да висят на улицата. Единият трябваше да държи въжето, докато другият се изкачи и го завърже, за да може и другият да се изкачи по него.

Стражът на покрива мина. Беше само един. За едно пълно обхождане на целия дворец му трябваша двадесет минути. В нормално време бяха трима.

Токсо майсторски хвърли въжето. То се изви като змия, обви пилона и единият му край провисна над края на покрива. Токсо започна рязко да тласка въжето нагоре и свободният му край започна да се свлича по стената.

Скоро двата края бяха еднакво дълги. Аз завързах единия около кръста си и поех теглото на Токсо, който се заизкачва. Имаше още десет минути до връщането на пазача, но изкачването вървеше бавно.

Най-после, сякаш подир цял век, Токсо достигна върха и завърза въжето за пилона. Заизкачвах се и аз. Когато стигнах до върха, чувствах ръцете си като откъснати. Токсо бързо развърза въжето и приведени, затичахме към сянката на малък купол на покрива.

Стражът мина без да забележи нищо.

Покривът, макар и плосък, беше неравен и хлъзгав. Наведох се, опипах го и разбрах, че е от полирани скъпоценни камъни.

Токсо мълчаливо сочеше към купола. Това също влизаше в нашия план. Беше от стъкло — оцветено стъкло на мека метална рамка. Свалихме доста от него, за да бръкнем отдолу. После започнахме безшумно да откътрваме рамката и да я извиваме назад, като преди това бяхме махнали стъклото.

Стражът мина два пъти. И двата пъти не ни забеляза. Вниманието му беше насочено към улицата.

Накрая направихме достатъчно голям отвор, за да минем през него. Пръв влезе Токсо. Увисна за момент на ръце и се пусна. Чух лек шум, когато падна. После се промуших и аз, увиснах и също се пуснах.

Бяхме на тясно скеле високо над тъмна зала може би банкетна — не беше тронната зала, където за първи път бях срещнал Хоргул.

Токсо затича по люлеещото се скеле. Едва тогава си дадох сметка, че ако не бях улучил скелето, щях да се пребия.

Стигнахме до врата, залостена откъм нас. Измъкнахме дървото и влязохме в по-малка зала с каменни стъпала. Втурнахме се надолу по стъпалата, но видяхме отгоре да се процежда мъжделива синя светлина от неизтощимите светлинни глобуси на шеев. Използваха се от почти всички марсианци на юг.

Надзърнахме в една по-голяма стая долу. Приличаше на стая за прислугата — бедно обзаведена. На едно легло спеше дебел човек. Зад него имаше врата.

Сърцата ни стигнаха до зъбите, когато се промъкнахме покрай спящия слуга и бавно отворихме вратата. Успяхме, без да го събудим.

Слязохме по-надолу в една голяма стая. Беше по-добре обзаведена. Приличаше на дневна от голям апартамент, може би на аристократичен васал, който живее в двореца. Мъжът, покрай който минахме, сигурно му беше прислужник.

Точно когато стъпихме на пода на тази стая, вратата се отвори. Видях царедвореца, когото бях срещнал по-рано в тронната зала!

Той изруга и се обърна, вероятно за да затвори вратата, но аз скочих с меч в ръка, затворих я зад него и не му позволих да излезе!

— Кой сте вие? Джелуза, а? Какво правите тук?

Изглеждаше малко развълнуван, но не и изплашен. Малцина южномарсианци са страхливци. Той се опита да извади меча си, но аз хванах ръката му и кимнах на Токсо. Докато царедворецът се чудеше какво става, Токсо откачи ножницата с меча от колана му, вдигна я и го

удари по главата. Падна безмълвен. Завързахме го и му запушихме устата.

За изненада на Токсо аз настоях да не проливаме кръв. Хората на Мисхим Теп бяха подведени и повлияни от една лоша хитра жена, но не трябваше да ги наказваме със смърт за това, че са й повярвали.

Отворихме вратата и се намерихме на площадка с няколко други врати.

Тук двамата с Токсо решихме да се разделим. Съдейки по неговата карта, която беше купил от един продажен слуга на двореца, апартаментът на Хоргул беше на този етаж. Токсо не се интересуваше от нея, а от подземията със съкровищницата.

Тихо се разделихме. Токсо тръгна по стълбите, които водеха надолу от площадката, а аз към вратата, която търсех.

Предпазливо натиснах дръжката. Вратата безшумно се отвори. Вътре беше тъмно.

Нима бях сбъркал?

Обикновено усещах, когато в стаята има някой, дори да не можех да го видя.

Тази стая беше празна. Промъкнах се до вратата, от която се излиза и открих, че съседната стая също е празна, както и останала част от апартамента. Реших да рискувам и да включа осветлението.

Не бях сбъркал. Огледах наоколо. Бях сигурен, че е апартаментът на Хоргул и все пак тя не беше тук въпреки късния час.

Нима все пак беше заминала с войската?

Бях сигурен, че не беше. Признавам, че бе достатъчно смела, но това не се вменяше в предполагаемия от мен нейн план за действие. Тя би предпочела да остане в двореца и да наблюдава как двама стари приятели се бият на живот и смърт.

Тогава къде беше?

В двореца. Бях сигурен. Трябваше да я намеря.

Излязох от апартамента и се върнах на площадката. Очевидно по-голяма част от двореца беше безлюдна. Всички обикновени обитатели бяха заминали с войската. Бяха останали само малко стражи и слуги. Царедворецът, когото бяхме видели, вероятно беше останал да ги контролира.

Реших да рискувам и да отида в тронната зала. Инстинктът ми подсказваше, че Хоргул беше там. Предпазливо слязох по стълбището

до приземния етаж. Стигнах до входа на залата, която познавах. Бързо се отдръпнах в сенките, като видях пред вратата на тронната зала страж. Над главата му светеше само една мъжделива лампа. Изглеждаше полузаспал.

Трябваше по някакъв начин да му отвлека вниманието, за да вляза в тронната зала. На колана си имах малък нож, който бях използвал да откъртя мекия метал от купола на покрива. Извадих го и го хвърлих настрана. Ножът изтрака от другата страна на стълбището за залата стражът трепна и се събуди. Той се запъти бавно към ножа. Това беше моят шанс. Бързо изтичах до вратата на тронната зала краката ми стъпваха почти безшумно по гладкия под. Открехнах вратата, която по-рано не бях отварял навътре, вмъкнах се в залата и бързо я затворих.

И там, на трона на Мисхим Теп, седеше злата жена тази жестока тъмнокоса девойка, която беше толкова красива, но с така странно деформиран ум. Както беше казала Шизала отчасти невинна отчасти с неестествена мъдрост.

Тя седеше полуизлегната на трона, гледаше нагоре и нещо си мърмореше.

Нямах много време за действие, преди тя да извика стражата. Ако извика сигурно щяха да дойдат повече от един. Втурнах се към трона и чак тогава Хоргул наведе очи и ме видя. Не можа да ме познае, защото бях със сребърната маска, но беше изненадана. Любопитството, отличителна черта за нея, не ѝ позволи веднага да извика за помощ.

— Кой си ти? — попита тя. — И защо си с тази странна маска?

Не отговорих. Тръгнах към нея с отмерена крачка.

Големите ѝ умно-невинни очи се разшириха.

— Какво криеш зад тази маска? — каза тя. — Толкова ли си грозен, та трябва да криеш лицето си?

Продължих напред и стигнах до подиума.

— Свали маската или ще извикам стражите да ти я свалят. Как влезе тук?

Бавно вдигнах ръка към маската.

— Наистина ли искаш да я сваля? — попитах аз.

— Да искам! Кой си ти?

Дръпнах маската. Тя ахна от изненада. По лицето ѝ се изписаха различни чувства, но странно, никое от тях не беше омразата, която

беше проявила по-напред.

— Човекът от Земята може би — казах аз.

— Майкъл Кейн! Самичък ли си тук?

— Повече или по-малко — отвърнах аз. — Дойдох да те отвлека.

— Защо?

— Ти как мислиш?

Тя все още не се досещаше. Наклони глава на една страна и ме погледна в лицето, търсейки някакъв знак, не зная какъв.

Гледах я и не можех да повярвам, че тази седнала на трона личност с момичешки вид може да бъде толкова жестока, че да погуби цели народи. Тя вече беше използвала Аргзуун, за да отслаби половин дузина южни народи. Успя да погуби аргзуунския народ. Сега карнала и мисхим теп се бяха изправили един срещу друг, а тя седеше на трона и с невинни очи насмешливо ме гледаше.

— Да ме отвлечеш...! — Изглежда идеята й се струваше много привлекателна — Интересно...

— Хайде — подканих я безцеремонно аз.

Очите й се разшириха. Отместих поглед от тях. Вече познавах хипнотизаторската й сила.

— Все пак искам да зная защо, Майкъл Кейн.

Почти не знаех какво да й отговоря. Бях очаквал много неща от нея, но не и такова пасивно държане.

— За да свидетелствуваш, че излъга пред брадхи за неговия син, за Шизала, за мен, и да спреш войната, преди да е станало много късно.

— И каква ще ми бъде ползата, ако изпълня това твое искане? — Сега Хоргул почти мъркаше, премрежила очи.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да ми предлагаш да сключим сделка?

— Може би.

— Каква сделка?

— Ти трябва да знаеш, Майкъл Кейн. Може да се каже, че заради теб и за теб създадох тази ситуация.

Все още не разбирах.

— Какво предлагаш? — попитах аз. Щях да съм доволен, ако искаше само това.

— Ако кажа на брадхи, че съм излъгала, искам *теб* — каза тя и ме посочи с пръст.

Смутих се. Не знаех какво да отвърна.

— Скоро си отивам — продължи Хоргул. — Не трябва да правя нищо повече от стореното досега. Ти можеш да дойдеш с мен. Ще имаш всичко, каквото желаете.

Опитвайки се да печеля време, попитах:

— Къде ще отидем?

— На запад. Там има топли и тъмни, и загадъчни земи. В тях могат да се открият много чудни тайни, тайни, които ще дадат голяма сила и на двамата ни. С тях можем да покорим света!

— Страхувам се, че твоите амбиции надхвърлят моите — казах аз. — Освен това имам известна представа за Западния континент и не бих се върнал доброволно там.

— *Бил* си там! — Очите ѝ заблестяха тя слезе от подиума дойде до мен и ме погледна в лицето.

Все още не знаех какво да направя или кажа. Очаквах омраза, а я намерих в такова странно настроение. Може би беше твърде хитра за мен.

— Бил си на запад — продължи тя. — И какво си видял?

— Неща, които не бих искал да видя втори път — отвърнах аз. Неволно я погледнах в очите. Те ангажираха цялото ми внимание. Хоргул се притисна до мен. Усетих сърцето си да бие силно. Не можех да се помръдна. На устните ѝ се появи чувствена усмивка. Започна да гали ръката ми. Почувствах се замаян, нереален, чух гласът ѝ да идва отдалеч.

— Кълна се — казва тя, — че аз ще изпълня задълженията си по сделката, ако ти изпълниш твоите. Бъди мой, Майкъл Кейн. Твоят произход е така загадъчен, както произходът на боговете. Може би ти си бог, млад бог. Може би ти можеш да дадеш власт на мен, а не аз на теб.

Все повече потъвах в тези очи. Не виждах нищо друго. Чувствах плътта си като вода. Почти не можех да се държа на краката си. Тя се протегна и зарови пръсти в косата ми.

Олюлях се и политнах назад. Движението ми помогна да разкъсам магията. Блъснах я и изревах:

— *Не!*

Лицето ѝ се промени, изкриви се от злоба.

— Добре, така да бъде. С радост лично ще те убия, преди да си отида. Стражи!

Влезе стражът, който пазеше пред вратата. Извадих меча си, проклинайки се за проявената глупост. Бях допуснал Хоргул да ме омагьоса, както беше омагьосала брадхи! Силите ѝ бяха по-големи от последния път, когато я срещнах. Ако продължават да растат, само небесата знаеха какво може да се случи. Трябваше да бъде спряна по някакъв начин, по какъвто и да е начин!

Стражът замахна с меча си. С лекота парирах удара. Не се хваля, като казвам, че съм добър саблъор и не е никакъв проблем да изляза срещу обикновен дворцови страж. Можех бързо да го довърша, но все още не исках никого да убивам. Опитах номера с избиване на меча от ръката му, но той го стискаше здраво.

Докато губех време в опит да го обезоръжа, дойдоха още стражи.

Вече се защитавах срещу шестима Хоргул беше зад гърба ми. Продължавах само да се отбранявам. Все още не желяех да проливам кръв.

Беше фатална грешка, защото докато бях зает със стражите, Хоргул дойде до мен с някакъв тежък предмет, не разбрах какъв, и ме удари по главата.

Проснах се по гръб.

Последното, което си спомням, беше, че се проклинах за проявената глупост.

Сега всичко изглеждаше изгубено!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОГЛЕДАЛОТО

Събудих се във влажна килия, очевидно някъде под земята. Не беше затворническа килия. Брадхите на Юга не приличат на старите средновековни разбойнически барони на Земята. По-вероятно беше някакъв склад. Вратата обаче беше здрава и колкото и да се мъчих, не можах да я поместя. Беше залостена от външната страна, а бях и обезоръжен.

Чудех се каква съдба ми е отредила Хоргул. С отхвърлянето на любовното ѝ предложение бях удвоил нейната омраза към мен. Потреперих, като знаех какви мисли можеха да се породят в злобния ѝ ум. Не ми се щеше да мисля за мъките, на които можеше да ме подложи.

На вратата имаше малка пролука, през която видях лоста. Бях сигурен, че ако имах нож, можех да го преместя, но нямах.

Започнах да обикалям из килията. Тук-там имаше клечки. Вероятно са съхранявали кошове със зеленчуци. Ръката ми напипа дървена летва и продължи нататък, когато изведнъж разбрах за какво можех да я използвам. Взех я и се върнах при вратата, но летвата беше много дебела и не можеше да се пъхне в пролуката. Дървото беше доста меко. Внимателно започнах да опитвам да го разцепя с нокти.

Малко по-малко напредвах, докато накрая успях. Тогава се върнах при вратата. Пъхнах летвата през пролуката.

Благодарих на небесата, че килията не беше изградена за затваряне на хора, а само за съхранение на кошове със зеленчуци, и започнах сантиметър по сантиметър да избутвам лоста нагоре, като се молах летвата да не се счупи.

След доста време мъчителен труд успях да го повдигна. Падна на пода и издаде тъп звук. Натиснах вратата и я отворих.

Коридорът беше тъмен. В края имаше друга врата. Отидох до нея, без да очаквам някаква опасност и се озовах пред един пазач, който тъкмо се събуждаше, смутен от шума на падащия лост. Той

скочи, но аз се хвърлих върху него. Започнахме борба върху пода, а после го стиснах с лакът за гърлото, изкарах въздуха от гърдите му и не го пуснах, докато не притихна. Тогава станах, взех меча и камата му и продължих напред.

Преминах през лабиринт от коридори и най-после стигнах до един широк, доста впечатляващ коридор, водещ към тежка врата. Беше от плътен бронз или някакъв подобен метал. Може би води към стълбите за главната сграда на двореца, помислих си аз обнадяван. Отворих вратата, и се изправих пред най-странната гледка, която съм виждал през живота си.

Беше съкровищницата на Мисхим Теп — огромно подземие с нисък таван. Вътре бяха струпани най-изящни скъпоценности: украсени със скъпоценни камъни мечове и потири, столове и големи маси, изработени от скъпоценни камъни картини, които сякаш излъчваха светлина. Всички бяха покрити с прах и безразборно натрупани. Небрежни към богатствата си, брадхите на Мисхим Теп ги бяха събрали в тъмното подземие и бяха забравили за тях.

Ахнах от изненада, стоях и гледах изумен.

И тогава видях Хоргул. Беше с гръб към мен, погълната от нещо. Дори когато вървах между купищата скъпоценни предмети, тя не ме забеляза. Извадих камата и реших да я ударя по главата.

А после се подхлъзнах на покритата със скъпоценни камъни мозайка спънах се в купчина скъпоценности. Паднах и я съборих.

С крайчеца на очите си видях как Хоргул се обърна и грабна един меч.

Опитах се да стана, но отново се подхлъзнах. Тя вдигна меча и го насочи към сърцето ми, когато неочаквано застана като парализирана.

Устата ѝ зееше отворена. Не беше парализирана, не като мен, когато човекът-паяк ме инжектира с отровата, но мускулите ѝ омекнаха и тя изпусна меча от безчувствените си пръсти.

Обърнах се да разбера какво бе видяла, но неочаквано проехтя вик:

— Не мърдай!

Познах гласа. Беше на Токсо. Подчиних се на строгата заповед. Малко по-късно прозвуча друга заповед.

— Стани, Майкъл Кейн, но не се обръщай назад.
Изпълних заповедта.

Хоргул все още стоеше вдървена.

— Отстъпи настрана!

Направих както ми нареди крадецът.

Малко по-късно видях птичата маска и светли малки очи да блестят зад нея.

— Намерих подземието на съкровищницата. — Токсо потупа праметнатата през рамо голяма торба. — Но тази млада жена ми попречи. Очевидно тя изпълняваше подобна задача.

— Значи това е замисляла — рекох аз. — Пък на мен ми каза, че ако тръгна с нея, няма да иска нищо друго. Тя е възнамерявала не само да унищожи Мисхим Теп и Карнала, но също и да избяга със съкровищата. Но какво й направи?

— Аз ли? Нищо. Опитвах се да ти дойда на помощ и като теб се подхлъзнах и се хванах за най-близката опора. Попаднах на някаква тъкан, която беше много стара. Тя се разпадна в ръката ми и под нея намерих огледало. Тъкмо се готвех да погледна и да видя какво съм направил, когато открих ефекта, който има огледалото върху младата жена, и реших, че е по-добре да не гледам в него. Тогава извиках, за да те предупредя.

— Огледалото! — възкликнах аз. — Чувал съм за него. Изобретено е от шеев. То променя светлината по такъв начин, че който погледне в него, се хипнотизира. Не само това. То убива волята и погледналият отговаря на всеки въпрос, без да може да скрие истината.

Това даде възможност на Токсо да повтори любимия си риторичен въпрос:

— Ах, но какво е истина? Мислиш ли, че огледалото наистина може да направи това?

— Да опитаме — отвърнах аз. — Хоргул, излъга ли пред брадхи на Мисхим Теп, когато каза за Майкъл Кейн и останалите работи?

Гласът, който отговори, беше слаб, но достатъчно ясен.

— Да.

Тържествувах. Вече замислях план на действие. С гръб към огледалото и с лице към Хоргул, Токсо и аз завързахме момичето, запушихме устата ѝ, а като предпазна мярка срещу нейната хипнотична способност завързахме очите ѝ. В момента, в който сторихме това, тя започна да се бори, но я бяхме завързали достатъчно здраво и не можа да се освободи!

За по-сигурно я увихме в моето наметало.

— Ще ни трябва и твоето наметало, Токсо — казах аз.

Заобиколихме огледалото и отидохме зад него. Подобно на всички скъпоценности на Мисхим Теп и то беше забравено. Колко столетия това забележително изобретение беше събирало прахта тук? Много, ако се съди по изгнилата тъкан, с която беше завито.

Покрихме огледалото с наметалото на Токсо. Беше с диаметър около шейсет сантиметра, украсено само с няколко скъпоценни камъни. Имаше кръгла форма и беше много тежко с дръжка като щит. Може би е използвано от шеев като оръжие, но не ми се вярваше. Вероятно ако изобщо е било използвано във война, е било предназначено като метод за получаване на информация от пленници.

По някакъв начин успяхме да вземем и момичето, и огледалото, и плячката на Токсо и да отидем до покрива, без да ни видят.

Стражът продължаваше да патрулира. Ударихме и него по главата. Нямахме време да го предупреждаваме. Оставихме го да лежи в безсъзнание на покрива, а ние спуснахме вързопите си с въжето.

После слязохме и ние и тръгнахме по улицата спирайки се често да почиваме.

Молах се, след като успяхме дотук, да не ни хванат. Всичко зависеше от това, кога ще стигнем до въздушния кораб. Казах на Токсо за него и той много се интересува.

— Ще ни трябват дахари, за да стигнем до въздушния кораб — каза той, когато пристигнахме в „Синият кинжал“, където, за моя радост, всички спяха. Отнесохме плячката в стаята и Токсо излезе. Върна се след половин час. Очите му грееха от задоволство. Отнякъде беше откраднал количка — бърза, както изглеждаше, с впрегнати две дахари.

Токсо натовари Хоргул и мен заедно с плячката отзад, покри ни с едно одеяло, нахлупи качулка на лицето си и подкара дахарите.

Спомням си само, че подскачах от невероятната бързина. Спомних си и гневния вик на един от стражите на градската порта каза ми по-късно Токсо, след като вече препускахме извън града.

Беше сутрин, когато си подадох главата изпод одеялото. Въпреки голямото друсане бях заспал. Токсо ме сбута с лакът.

— Сега ти трябва да ме водиш — каза той.

С желание поведох колата към мястото, където бях скрил въздушния кораб. Разтворихме храстите. Беше там непипнат. Натоварихме всичко в кабината. Токсо ми каза, че би желал да слезе на границата на Кримзън Плейн, близо до град Нарлет. Познавах добре това място — град на крадци и разбойници, който Токсо очевидно считаше за свой дом. Съгласих се, тъй като ми беше по пътя. Надявах се да достигна до двете войски, преди да са започнали да се бият.

Не след много излетяхме. Спрях само веднъж, за да сваля Токсо и неговото богатство. Благодарих на маскирания крадец и отново се издигнах във въздуха.

Няколкото стенания на Хоргул не доведоха до нищо, освен да ме уверят, че все още е жива, което единствено ме интересуваше на този етап.

Ще пристигна ли навреме?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ХОРГУЛ КАЗВА ИСТИНАТА!

Ето ги най-после и тях! Не можех повече да отлагам.

Двете войски — по-голямата на Мисхим Теп, по-малката на Карнала, разположени на лагер една срещу друга на Кримзън Плейн. Беше странно място за битка, но несъмнено войската на Мисхим Теп не беше очаквала изобщо да срещне войската на Карнала, а тя беше вървяла, докато не е видяла пред себе си противника.

Бойните им редици бяха готови за атака.

Виждах Карнак, яхнал голяма дахара, до него Дарнад начело на хората си.

Там беше и брадхи на Мисхим Теп начело на многобройната си войска, със сурово лице, с по-малко изцъклени очи, от което разбих, че очевидно хипнотичното въздействие на Хоргул не трае безкрайно.

Когато корабът ми започна да се спуска всички вдигнаха глави. Веднага ме познаха. От редиците на Мисхим Теп полетяха няколко копия към кораба, но брадхи вдигна ръка да спре хората си. Изглеждаше любопитен.

Извадих от долапчето примитивния мегафон и извиках към брадхи.

— Брадхи, нося доказателство, че Хоргул излъга, че ти ще започнеш безсмислена война само поради лъжите на една жестока жена!

Той се хвана за челото. После се намръщи и поклати глава, сякаш да се отърси напълно от хипнозата.

— Ще ми позволиш ли да сляза и да ти го покажа? — попитах аз. Той замълча, после мълчаливо кимна.

Спуснах се, докато кабината опря във върховете на червената папрат. После безцеремонно хвърлих вързопа, в който беше Хоргул, взех завитото огледало и скочих. Бързо закотвих кораба и помъкнах едновременно момичето със завързани ръце и крака, с превръзка на

очите и запушена уста заедно с огледалото към редиците на войската на Мисхим Теп.

Най-напред свалих наметалото от Хоргул. Бях възнаграден с възклицания на учудване и шепот. Брадхи се изкашля, сякаш се канеше да каже нещо, после размисли. Със стиснати устни той отново ми кимна.

Извадих кърпата от устата на девойката и я накарах да се изправи.

— Ще приемеш ли истината от устата на Хоргул, брадхи? — попитах аз.

Той отново се изкашля.

— Да — рече той. Очите му вече видимо блестяха.

Посочих към увитото огледало.

— Това там е легендарното Огледало на истината, създадено от шеев преди хилядолетия. Всички сте чували за неговите магически свойства. Сега ще ви демонстрирам едно от тях!

С гръб към хората на Мисхим Теп повдигнах огледалото-щит за дръжката и свалих наметалото от него. После се пресегнах и махнах превръзката от очите на Хоргул.

Огледалото веднага привлече погледа ѝ и отново тя стоеше с отпусната уста.

— Всички виждате! — извиках аз. — То действа.

Войниците започнаха да се приближават, за да се уверят, че казвам истината.

— Не гледайте директно в огледалото — предупредих ги аз, — защото вие ще изпитате същите въздействия. Готови ли сте да чуете дали Хоргул казва истината или лъже брадхи и иска да вкара всички ви в тази ненужна война срещу вашите вековни съюзници?

— Готови сме — извика брадхи зад мен, изненадващо силно и твърдо.

— Хоргул — казах аз бавно и ясно, — излъга ли брадхи?

Страхлив, апатичен глас продума:

— Да.

— Как го убеди?

— Със силата, със силата на моите очи и глава.

Отново всички ахнаха и се разшумяха. И отново брадхи се изкашля.

— И какви лъжи му каза?

— Че Майкъл Кейн и Шизала планират да убият и опозорят сина му.

— И кой всъщност беше виновен затова?

— Единствено аз!

Чу се рев и хората започнаха да пристъпват напред. Бях сигурен, че мнозина от тях — всъщност никой не желаше да се бие срещу старите си съюзници — бяха готови да я разкъсат на парчета. Но брадхи ги спря.

Възрастният мъж проговори:

— Разбрах, че съм бил жертва на лошите сили на тази жена. Най-напред ѝ повярвах, че синът ми е бил предател, а после тя дойде при мен с друга история. Предпочетох да повярвам на нея. Било е лъжа. Повярвах на първата ѝ лъжа. Повярвах и на всички други лъжи. Майкъл Кейн е бил прав. Тя е чудовище! Тя едва не унищожи целия Юг!

Тогава Карнак и Дарнад препуснаха в лек галоп напред и Карнак и Болиг Фас Огдаи си подадоха ръце и приятелски заговориха. В очите и на двамата блесяха сълзи.

Отново завързаха Хоргул, запушиха ѝ устата и я качиха на една кола, с която щяха да я закарат в Града на скъпоценните камъни, за да бъде съдена за извършените престъпления.

Болиг Фас Огдаи и няколко от неговите царедворци се върнаха с нас с въздушния кораб във Варнал при Шизала.

Нямам какво повече да ти кажа, освен че брадхи на Мисхим Теп беше почетен гост на сватбата ми с Шизала. Прекарахме щастлив меден месец като гости на брадхи на Мисхим Теп, а след това се върнахме във Варнал, където се заех да ръководя построяването на още въздушни кораби. За да си осигурим хелий, ние организирахме експедиция до Мендишар и пустинята зад него. Народът на Мендишар живееше щастливо под управлението на брадхи Хуул Хаджи.

И как само ме прие! Той бил убеден, че съм мъртъв.

Когато пристигнахме в града на якша намерихме фонтана засипан и последните вампири мъртви до него. Те нямаха разум, за да разберат и го почистят.

Беше третата ни експедиция до пустинята на Мендишар — този път с флотилия от въздушни кораби — когато реших да направя по-

сложен опит с намерените машини в забравения град на якшите.

Ти си спомняш, че работата на моя предавател на материя беше свързана с една по-раншна работа върху лазерните лъчи. Проучих конструкцията на лазера на якшите и създадох метод за построяване на предавател на материя, който да ме върне на Земята почти в същия момент от време, в който напуснах.

Така стана възможно да ти разкажа историята си.

ЕПИЛОГ

— Значи това е обяснението! — възкликнах аз и погледнах Майкъл Кейн. — Сега, когато пожелаеш, можеш да пътуваш между Земята от нашата ера и Марс от твоята.

— Да — отговори той и се усмихна. — И освен това усъвършенствах цялата апаратура. Не е необходимо да се разнася предавателят. Той може да се държи в твоята изба.

— В такъв случай ще трябва да си намеря друго място за бъчвите с вино — казах аз. — И какво възнамеряваш да правиш сега на Марс?

— Е, сега съм брадхинак, знаеш. — Той леко се усмихна — Принц на Карнала, марсиански принц. Имам отговорности. Карнала е все още слаба. Тъй като ще трябва време, да си изгради достатъчно силна войска концентрирам усилията си да й създам *въздушна* сила.

— Свърши ли с вълненията? Няма ли да има нови приключения? Устните на Кейн трепнаха.

— О, не съм сигурен. Мисля, че ме очакват още много приключения... Обещавам ти, че ако има такива, отново ще те посетя и ще ти разкажа за тях.

— А пък аз ще ги публикувам — обещах. — Може хората да ги вземат за фантазии, но това си е техен проблем. Ние с теб знаем, че не са.

— Може би другите също ще разберат някой ден, че не са фантазии — каза Кейн.

Малко след това той замина, но аз не мога да забравя последните му думи:

— *Ще има още много приключения!* — беше казал Кейн. Очаквам с нетърпение да науча за тях.

Издание:

Автор: Майкъл Муркок

Заглавие: Господарят на паяците

Преводач: Милена Томова

Издател: Издателство „Димант“

Година на издаване: 1999

Тип: роман

Печатница: „Светлина“ АД — Ямбол

Редактор: Тодор Димов

Художник: Буян Филчев

Коректор: Росица Спасова

ISBN: 954-731-020-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/859>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.